ἡ Κάλτσα
ELBEO
Θριαμβεύει εἰς ὅλον τὸν κόσμο λόγῳ τῆς κομψότητος, τῆς στερεότητος κ' τῆς μοδέρνας ἐμφανίσεως της.
Δοκιμάσατέ την κ' θὰ πεισθῆτε

Ἐσώρρουχα
ALPHA
εἰς ὡραιότατα σχέδια κ' ἐξαιρετικὴ ποιότητα

Ζητήσατέ τα εἰς τὰ καλὰ καταστήματα • Τιμαὶ ἀπολύτως ὡρισμέναι.
ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΛΚΑ Α.Ε. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44β ΤΗΛ. 25-401

ΡΕΞ

Ἑβδομαδιαία δημοσιογραφικὴ καὶ φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις

ΕΤΟΣ Α΄
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 5 - ΑΡΙΘ. 7

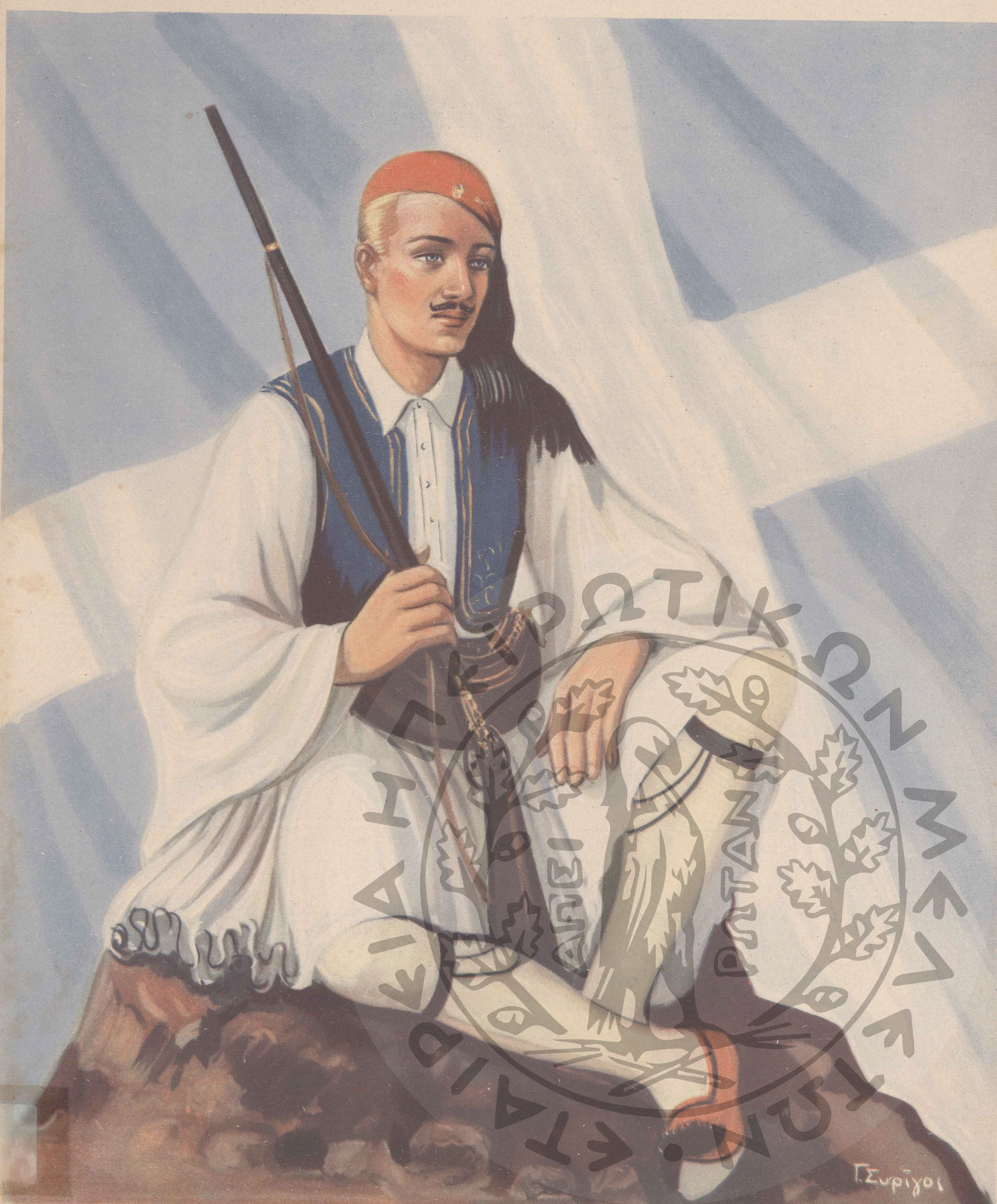

"ΑΣΠΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ„

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
Π
Ρ6

ΡΕΞ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ; ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43, Β' ΟΡΟΦΟΣ, ΑΡΙΘ. 6-12, - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 55-211

Τιμὴ φύλλου Δραχμ. 5.— ″Ετος Α΄ ἀρ. 7 ’Αθῆναι 25 Μαρτίου 1939

’Εντυπώσεις καὶ Συμπεράσματα

Η ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ

ΤΟΥ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Κατὰ τὴν διάρκεια ὅλης τῆς χρονιᾶς — κι’ αὐτὸ συμβαίνει κάθε χρονιά, δυστυχῶς — διατελῶ ἐν ἐξάλλῳ παραφορᾷ ἐναντίον τῶν συμπατριωτῶν μου, τοὺς ὁποίους στὶς στιγμὲς ποὺ ἡ ὀργή μου, ἡ ἀγανάκτησις ἢ ἡ ἀπογοήτευσίς μου ἐκρήγνυνται, συνηθίζω νὰ ἀποκαλῶ περιφρονητικὰ «Ρωμηούς»...

Βλέπω ἕνα ἄδειο πακέττο ἀπὸ τσιγάρα πεταγμένο ἀπάνω στὴ στίλβουσα ἄσφαλτο τῆς κεντρικῆς λεωφόρου, ἐνῷ δεξιὰ κι’ ἀριστερὰ ἀγκαλιασμένα στὶς κολῶνες ὑπάρχουν ἄφθονα καλαθάκια ἀχρήστων, καὶ χωρὶς νὰ λογαριάζω ὅτι τὸ ἴδιο ἀκριβῶς κάνω κι’ ἐγὼ μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα τοὐλάχιστον, καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἀσυγκράτητη ὀργὴ καὶ φιλοσοφῶ μελαγχολικῶς:

— Ρωμηοί, καϋμένε...Τί περιμένεις!...

″Οταν πάλι κάποια καντάδα, ποὺ ξεσπάει σὰν λυρικὴ θύελλα μέσα στὴ γαλήνη τῶν μεταμεσονυκτίων ὡρῶν, μὲ ἀναγκάζει νὰ διακόψω τὴν γλύκα τοῦ τρίτου ἢ τοῦ τετάρτου ὕπνου μου, χωρὶς νὰ θυμᾶμαι ὅτι πολλές, πάρα πολλὲς φορὲς κι’ ἐκὼ ἐσήκωσα γειτονιὲς καὶ γειτονιὲς στὸ ποδάρι, πότε φαλτσάρων, πότε συζητῶν, πότε διαπληκτιζόμενος καὶ πάντοτε θορυβῶν, κυριεύομαι ἀπὸ ὀξυτάτη ἀγανάκτησι:

— ‘Ορίστε, κύριοι.... Καμαρῶστε τοὺς Ρωμηούς!...

Κι’ ὅταν καμμιὰ φορὰ παρακολουθῶ κανέναν ’Αθηναῖο ἐρωτιδέα νὰ φορτώνεται συστηματικῶς καὶ μεθοδικῶς σὲ καμμιὰ περαστική, χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι ὅτι κάποτε κι’ ἐγὼ χρειάστηκε νὰ γίνω τσάμικος ταμπάκος σὲ κάποια, αἰσθάνομαι τὸν ἱπποτισμό μου νὰ ἐξεγείρεται, καὶ κατασταλάζω στὴ συνηθισμένη μου ἐπωδό:

—″Αντε νὰ βάλης μυαλὸ στοὺς Ρωμηούς !...

Μὲ λίγα λόγια, ὅπως εἶπα καὶ στὴν ἀρχή, ὅλη τὴ χρονιὰ —κι’ αὐτὸ συμβαίνει κάθε χρόνο, δυστυχῶς — διατελῶ ἐν ἐξάλλῳ παραφορᾷ ἐναντίον τῶν συμπατριωτῶν μου καὶ δὲν ἀφήνω οὔτε τὴν παραμικρὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐκδηλώσω τὴν πρὸς αὐτοὺς περιφρόνησί μου.

Κάθε 25η Μαρτίου ὅμως μιὰ μεγάλη μεταβολὴ γίνεται μέσα μου. ’Ανακαλῶ τὶς ὕβρεις, ἀναστέλλω τὴν ὀργή μου, μετανοῶ γιὰ τὴν ἀγανάκτησί μου, θλίβομαι γιὰ τὶς ἀπογοητεύσεις μου. Καὶ ξεχνῶντας, παραβλέποντας καὶ συχωρῶντας ὅλα τὰ μικροκουσούρια τῶν συμπατριωτῶν μου, τοὺς βλέπω σὰν ἀληθινοὺς ἥρωες. Οἱ θρῦλοι τῆς ‘Ελληνικῆς ’Επαναστάσεως, ποὺ ξαναζωντανεύουν στὸ μυαλὸ κάθε ″Ελληνος στὴν ἱστορικὴ αὐτὴ ἐπέτειο μὲ κάνουν νὰ αἰσθάνωμαι μιὰ ἀπερίγραπτη ὑπερηφάνεια γιὰ τὸν τόπο μου, γιὰ τὶς παραδόσεις μου, γιὰ τὴν ἱστορία μου.

‘Η σκέψι μου κάνει ἕνα μεγάλο ἅλμα πρὸς τὰ πίσω καὶ μὲ ξανατοποθετῇ στὸ θρανίο τοῦ σχολείου, ὅπου καθισμένος μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ μὲ ὕφος πραγματικὰ ἐκστατικό, ἀκούω τὸν λιπόσαρκο δάσκαλό μου, μὲ θολὰ τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν συγκίνησι, νὰ μοῦ πρωτομαθαίνῃ τὴν ἐποποιΐα τῆς φυλῆς μου. Καὶ πληροφοροῦμαι κατάπληκτος ὅτι μιὰ χοῦφτα ἡρωϊκῶν ἀνθρώπων, ἐνωχλημένων καὶ μειωμένων ἀπὸ τὴν σκλαβιά, ἐσήκωσαν μπαϊράκι, ἁρπάξανε τὰ καρυοφύλλια, βγήκανε στὸ κλαρὶ καὶ χρόνια ὁλόκληρα πολεμοῦσαν κι’ ἐπέθαιναν γιὰ τὴν ἐλευθερία, ὡς ποὺ στὸ τέλος τὴν ἐπέτυχαν.

‘Ομολογῶ ὅτι κι’ ἐφέτος, καθ’ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς χρονιᾶς ποὺ πέρασε, ἐγκρίνιαζα συνεχῶς μὲ τοὺς συμπατριῶτες μου. ’Αλλὰ σήμερα, ὅπως συμβαίνει κάθε χρόνο αὐτὴ τὴ μέρα, μετανοῶ γιὰ ὅλα, τὰ ἀποδίδω στὸν ἐκνευρισμὸ τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ καμαρώνω... Καμαρώνω... Καμαρώνω, μάλιστα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Γυρίζω, λοιπόν, στοὺς δρόμους μὲ ὕφος πανηγυρικό, ἀναπνέω ἄπληστα τὸν τίμιο ἀέρα τοῦ οὐρανοῦ μας, θαυμάζω τοὺς συμπατριῶτες μου καθὼς περνοῦν ἀπὸ δίπλα μου, ποὺ τοὺς βλέπω ἕτοιμους καὶ πρόθυμους νὰ γίνουν οἱ πρωταγωνιστὲς μιᾶς νέας ἐποποιΐας ἂν παραστῇ ἀνάγκη, καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ ζητωκραυγάσω.

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

’Εν ὀλίγοις

ΜΑΡΤΙΟΣ

‘Ο Μάρτιος, ὁ πρῶτος μὴν τῆς ἀνοίξεως, κατὰ τὸν ὁποῖον σύμφωνα μὲ τὰς πατροπαραδότους παραδόσεις, πρέπει νὰ πρασινίσουν οἱ λειμῶνες, νὰ ἀνθίσουν οἱ κῆποι, νὰ εὐωδιάσῃ ὁ κόσμος ὁλόκληρος, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν πρόκειται νὰ τελειώσῃ καὶ μιὰ ἡμέρα τῆς προκοπῆς δὲν κατωρθώσανε νὰ δοῦνε τὰ μάτια μας. Βροχή, χάλαζα, σφοδροὶ ἄνεμοι, μεγάλαι ταραχαὶ ἀνὰ τὰς ἁπανταχοῦ θαλάσσας, εἶνε αἱ μόναι... ἀπολαύσεις ποὺ μᾶς ἐχάρισε. ″Ωστε ἂς τὸν ἀπαχαιρετήσωμεν κι’ ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ διάδοχός του ’Απρίλιος θὰ εἶνε μετριοπαθέστερος καὶ ὅτι θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ, νὰ γοητευθοῦμε ἀπὸ τὴν παγκοσμίως γνωστὴ καὶ πολυθρύλητη ’Αττικὴ ἄνοιξι.

⁂

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

″Ανθρωποι συνδιασκεδάζοντες σὲ κάποιο οἰνομαγειρεῖον τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς κατέληξαν «δι’ ἀσήμαντον ἀφορμὴν» εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Φαίνεται ὅτι ἔχει θεσπισθῇ τὸ ἔθιμον νὰ σπάζουν οἱ συνδαιτημόνες τὰς κεφαλὰς ἀλλήλων μὲ πᾶν πρόχειρον ὄργανον.Δὲν θὰ ἦταν λοιπὸν καθόλου ἄσκοπον ἂν προσέφεραν στὶς ταβέρνες μαζὶ μὲ τὶς «μισὲς» καὶ ἀπὸ ἕνα κρᾶνος...

⁂

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑ

Τὰ τελευταῖα διεθνῆ γεγονότα ἐλάμπρυναν πάλιν τὴν αἴγλην τῶν καφενείων. Μεταξὺ ἑνὸς γλυκὺ βραστοῦ καὶ ἑνὸς σιγαρέττου κατεστρώθησαν σχέδια καὶ χάρται ἐπάνω στὴν ἄκακον καὶ λευκὴν ἐπιφάνειαν τῶν μαρμαρίνων τραπεζιῶν. Εἶνε τὰ πρῶτα θύματα τῶν πολεμοχαρῶν τὰ ἄμοιρα τραπέζια. Κάθε Ρωμηὸς ποὺ ἐκτιμᾷ τὸ στρατηγικόν του δαιμόνιον ἐννοεῖ νὰ ξεσπάσῃ ἀπάνω τους. Στήνει λοιπὸν τὶς ταξιαρχίες του, τὰ τοπομαχικά του καὶ τὶς ἀναμνήσεις του, ἐπιτίθεται μὲ μονοκονδυλιές, ἀμύνεται μὲ ἡμικύκλια καὶ τελειώνει μὲ καυγᾶν. ’Εν τῷ μεταξὺ οἱ συζητοῦντες δημιουργοῦν συμμαχίας μεταξύ των καὶ βομβαρδίζουν τοὺς ἀντιθέτους μὲ σειρὰν ἐπιχειρημάτων καὶ «ρέ». Τὰς πολεμικὰς ἀποζημιώσεις καλοῦνται νὰ πληρώσουν τὰ γκαρσόνια, ποὺ ὑποχρεώνονται νὰ σβύσουν ὅλες αὐτὲς τὶς μουντζοῦρες. Μετὰ τὴν μάχην ὁπλίζονται μὲ σφουγγάρια καὶ πατσαβοῦρες καὶ μονολογοῦν :

—″Αντε τώρα, φέρτε καὶ νερὸ γιὰ νὰ σβύσουμε τὴ φωτιὰ ποὺ μᾶς ἄναψε ὁ κύριος...

⁂

ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ

Κατόπιν τῶν κατορθωμάτων τοῦ Βάϊντμαν καὶ τοῦ Καζαντζῆ, ἔγιναν πολὺ τῆς μόδας οἱ «Δρᾶκοι». ‘Η κοσμικὴ νεολαία μάλιστα ὁμιλεῖ μετὰ περισσῆς εὐλαβείας περὶ τῶν διαφόρων «δράκων» της, ἤτοι τοῦ «δράκου τοῦ Ζόνναρ’ς», τοῦ «δράκου τοῦ Κὶνγκ - Τζὼρτζ» κλπ. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ ἡ δρᾶσις τῶν ἐν λόγῳ «δράκων» περιορίζεται μόνον στὶς ἐρωτικὲς ἀποτυχίες, τὶς κοινῶς δηλαδὴ καλούμενες χυλόπηττες !

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

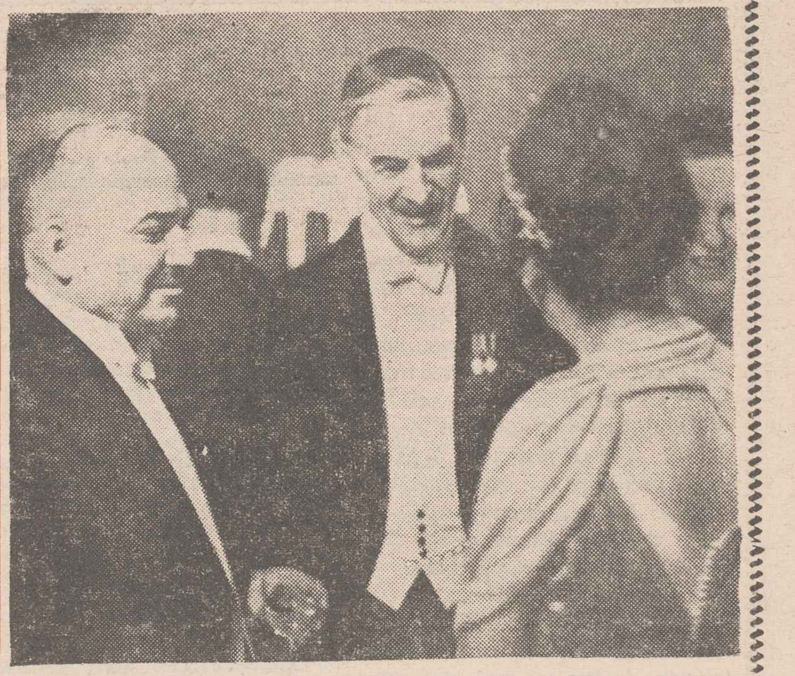

″Ενα ἱστορικὸν γεγονος : ἡ πρώτη ἐπίσκεψις ″Αγγλου πρωθυπουργοῦ εἰς Σοβιετικὴν Πρεσβείαν. Πρὸ ἡμερῶν ὁ κ. Ν. Τσάμπερλαιν παρέστη εἰς τὴν δεξίωσιν ποὺ ἔδωσε πρὸς τιμήν του ὁ ἐν Λονδίνῳ Ρῶσσος πρέσβυς κ. Μαΐσκυ (ἀριστερά).

’Ιαπωνικὰ ἀεροπλάνα ἐβομβαρδισαν «κατὰ λάθος» τὴν ἀγγλικὴν βάσιν τοῦ Χὸγκ - Κόγκ, προξενήσαντα σημαντικὰς ζημίας, κυρίως εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Μετὰ τὸν βομβαρδισμὸν οἱ ’Ιάπωνες ἐζήτησαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν ″Αγγλον διοικητὴν καὶ ἐδέχθησαν προθύμως νὰ πληρώσουν ἀποζημίωσιν.

Εἰς τὸ Παρίσι ὁ δοὺξ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Οὐΐνδσωρ παρέστησαν εἰς τ’ ἀποκαλυπτήρια μιᾶς ἀναγλύφου προτομῆς τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας, ἔργου τοῦ διασήμου γλύπτου Μαξὶμ Ρεὰλ ντὲλ Σάρτα. ‘Η προτομὴ πρόκειται νὰ κοσμήσῃ τὸ ἐν Μπιαρρὶτς ἀνεγερθὲν μνημεῖον τῆς μεγάλης ’Αγγλίδος Βασιλίσσης.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38664

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Κατ' εἰδήσεις ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἑωρτάσθη ἐκεῖ ἐκ παραλλήλου μὲ τὰς ἑορτὰς τῶν Ἀθηνῶν, ἡ 40ετηρὶς τοῦ Ἕλληνος καθηγητοῦ καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Θεοφίλου Βορέα. Τὴν ἑορτὴν αὐτὴν ὠργάνωσεν ἡ «Φιλολογικὴ Συντροφιὰ Ἑλληνίδων Ἀλεξανδρείας» προεδρευομένη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος ἐπιστήμονος καὶ καθηγητρίας τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀγγελικῆς Παναγιωτάτου, ἡ ὁποία πρὸ μηνῶν εἶχεν ὀργανώσει ὁμοίως ἑτέραν ἑορτὴν πρὸς τιμὴν τοῦ ἑορτάσαντος τὴν 50ετηρίδα του συγγραφέως κ. Γρηγοίρου Ξενοπούλου.

Ἡ ἑορτὴ ἔλαβε χώραν εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς κ. Παναγιωτάτου, ἡ ὁποία καὶ στεγάζει τὴν ὀργάνωσιν αὐτήν, μὲ προσκεκλημένους τὰ διαπρεπέστερα μέλη τῆς ἐκεῖ παροικίας καὶ μὲ τὴν συμμετοχὴν διακεκριμένων ἐπιστημόνων καὶ διανοουμένων. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανεν ὁμιλίας τῆς κ. Παναγιωτάτου («Ἐπιστήμη καὶ Τέχνη»), τοῦ κ. Παγιατάκη («Συμβολὴ τοῦ κ. Θεοφίλου Βορέα εἰς τὴν φιλοσοφίαν») καὶ τῆς κ. Μαρίας Ρουσιᾶ («Περὶ φιλοσοφίας»), ἀπαγγελίας, μουσικὴν καὶ τραγοῦδι. Ὅλος ὁ λογοτεχνικὸς καὶ ἐπιστημονικὸς κόσμος τῆς Αἰγύπτου μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν ἐκινήθη ὑπὲρ τοῦ ἑορτάζοντος ἐπιστήμονος καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον εἶναι τόσον γνωστὸν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν διανόησιν.

Ἡ «Φιλολογικὴ Συντροφιὰ Ἑλληνίδων Ἀλεξανδρείας» μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν, ἐκυκλοφόρησε καὶ εἰδικὸν ἀναμνηστικὸν πρόγραμμα, δεῖγμα ἐκτιμήσεως πρὸς τὸν τιμώμενον Ἕλληνα ἐπιστήμονα.

✪

Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ηνοιξε πρὸ ἡμερῶν μία μοναδικὴ εἰς τέχνην καὶ περιεχόμενον ἔκθεσις ζωγραφικῆς τοῦ γνωστοτάτου καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ζωγράφου κ. Ν. Γώγου. Ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς καλλιτέχνης παρουσιάζει μίαν νέαν ἐξαιρετικὴν ἐργασίαν, ἐμπνευσμένην ἀπὸ τὴν Ἀρχαίαν καὶ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχήν, ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ δημιουργεῖ ἕνα νέον πεδίον τέχνης μὲ τὴν προσωπική του τεχνοτροπία.

✪

Τὸ γνωστὸν φιλολογόπληκτον περιοδικὸν ἐδημοσίευσε μεταφράσεις τριῶν ποιημάτων Βουλγάρων λυρικῶν ποιητῶν μὲ τὴν ἑξῆς ὑποσημείωσιν:

«Ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτη Ἀνθολογία Βουλγάρων λυρικῶν, δουλεμένη ἀπὸ τὸν Πέτρο Τριαντάφυλλο).

Διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν, λοιπόν, οἱ ἀναγνῶσται μας τὸ μέγεθος τοῦ «δουλέματος», παραθέτομεν ἕνα ὀκτάστιχον ἀπὸ τὸ πρῶτον ποίημα, ποὺ τιτλοφορεῖται «Στάζουν τὰ φύλλα»:

«Ἀχοὶ ποὺ σβύνουν
σὲ σούρπο ὠχρὸ
σιγὰ κι' ἀπαλό·
στὶς λεῦκες μέσα
σβοῦν τὰ στρατιά.
Βρέχει ἀλαφριὰ
στὴ σκοτεινίλα—
στάζουν τὰ φύλλα!...»

Ἀνεξαρτήτως, ὅμως, τοῦ «σταξίματος» τῶν φύλλων, καλὰ τὴν «ἐδούλεψε» ὁ κ. Πέτρος Τριαντάφυλλος...

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Η «ΕΝΤΑ ΓΚΑΜΠΛΕΡ»

ΘΙΑΣΟΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

Ἡ κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδη τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἀνέβασε στὸ θέατρό της τὴν «Ἔντα Γκάμπλερ», ποὺ εἶνε χωρὶς ἀμφιβολία μιὰ ἀπὸ τὶς ἰσχυρότερες δημιουργίες τοῦ Ἴψεν. Μὲ τὸ μικρὸ αὐτὸ σημείωμα δὲν πρόκειται, βεβαίως, ἀντιγράφοντας τὶς γνῶμες διαφόρων ξένων κριτικῶν νὰ κάνουμε κι' ἐμεῖς κριτικὴ γιὰ νὰ παραστήσουμε στοὺς ἀφελεῖς τοὺς σοφούς, καὶ οὔτε πρόκειται ἀκολουθῶντας τὴν ἴδια τακτικὴ ν' ἀναλύσουμε τὸ δυνατὸ αὐτὸ ἰψενικὸ ἔργο. Πρόκειται μόνο νὰ ὑπογραμμίσουμε τρία τινά:

Πρῶτον: Τὴν κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀξιέπαινη προσπάθεια τῆς νέας μεγάλης πρωταγωνιστρίας τοῦ θεάτρου μας κ. Κατερίνας Ἀνδρεάδη, ἡ ὁποία ἀδιαφοροῦσα τελείως γιὰ τὶς κρίσιμες στιγμὲς ποὺ διέρχεται τὸ θέατρο, ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένη περισσότερον καλλιτέχνις καὶ πολὺ ὀλιγώτερον, σχεδὸν καθόλου, ἔμπορος ἐδωδίμων καὶ ἀποικιακῶν. Τὸ νὰ πιάση κανεὶς μέσα στοὺς ἀντικυκλῶνας τοῦ ἑλληνικοῦ Μαρτίου, ὅπου καὶ μία γαλλικὴ σαχλοκωμῳδία κατάλληλος γιὰ σαχλοκυρίες καὶ σαχλοδεσποινίδες θὰ ὑφίστατο τῶν παθῶν της τὸν τάραχο, καὶ ν' ἀνεβάση ἕνα καθαρὰ διανοητικὸ καὶ σκυθρωπὸ ἔργο, σὰν τὴν «Ἔντα Γκάμπλερ», εἶνε μία πρᾶξις καθαρῶς ἡρωϊκή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πείθεται κανεὶς ὅτι ἡ κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδη ἔχει μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη καὶ μιὰ βαθειὰ πίστι στὴν τέχνη της.

Δεύτερον: Τὴν περίφημη σκηνοθεσία τοῦ κ. Καρόλου Κούν, ἡ ὁποία μαρτυράει καλλιτεχνικὴ σεμνότητα, ἀπόλυτη κατανόησι τῆς ἰψενικῆς θεωρίας καὶ πλήρη πνευματικὴ συνάρτησι καὶ συγκρότησι. Ὁ κ. Κάρολος Κοὺν κατώρθωσε, πραγματι, νὰ κάνη μεγάλη ἐντύπωσι μὲ τὴν «Ἔντα Γκάμπλερ». Καὶ δὲν τὸ κατώρθωσε, οὔτε διὰ σεισμῶν καὶ καταιγίδων, οὔτε διὰ ὁμηρικῶν συμπλοκῶν, οὔτε διὰ ἐμφυλίων σπαραγμῶν, οὔτε διὰ τῆς κινητοποιήσεως μισθοφορικῶν σωμάτων. Τὸ κατώρθωσε ἁπλᾶ, ἀθόρυβα, μ' ἐλάχιστα μέσα, μὲ κανένα τρύκ. Σὰν γνήσιος καὶ σκεπτόμενος καλλιτέχνης, καὶ

Τρίτον: Τὴν πρωτοφανῆ, ὁμολογουμένως, προθυμία τοῦ τόσον συκοφαντουμένου Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, ποὺ ἔσπευσε καὶ σπεύδει πάντοτε στὸν θίασο τῆς κ. Κατερίνας Ἀνδρεάδη, γιὰ νὰ παρακολουθήση τὴν «Ἔντα Γκάμπλερ», καὶ ν' ἀποδείξη μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὅτι τὸ πνευματικό του ἐπίπεδο βρίσκεται πολὺ ψηλότερα ἀπὸ ὅσο συνηθίζουν νὰ ἰσχυρίζωνται μερικοὶ τάχα εἰδικοί.

Χ. Γ.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΘΕΑΤΡΟ „Η ΑΘΗΝΑ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ" ΣΤΟ ΙΝΤΕΑΛ

Ὅπως ἐτονίσαμε καὶ ἄλλοτε, τὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο κατόπιν τῆς πλήρους ἀνεπαρκείας διαφόρων ἐπιχειρηματιῶν καὶ θιασαρχῶν, εὑρίσκεται εἰς ἀξιοθρήνητον παρακμήν. Καὶ ἡ μοναδικὴ προσπάθεια διὰ τὴν ἀναδημιουργίαν τοῦ τόσον ἀδικημένου αὐτοῦ εἴδους γίνεται ἐκ μέρους τοῦ κ. Φώτη Σαμαρτζῆ, ὁ ὁποῖος καταρτίζει πάντοτε ἕνα ἀρτιώτατον θίασον, δαπανᾶ ἕνα σημαντικώτατον ποσὸν διὰ τὴν κατασκευὴν εὐπροσώπων σκηνικῶν καὶ καταβάλλει, γενικῶς, κάθε δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐπιμελῆ καὶ ἄψογον ἀναβίβασιν τῶν ἔργων τοῦ ρεπερτορίου του.

Ὁ κ. Δημ. Γιαννουκάκης

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὴν νέαν ἐπιθεώρησιν «Ἡ Ἀθήνα ἔχει κέφια», ἡ ὁποία ἀνεβιβάσθη πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος στὸ θέατρο «Ἰντεάλ». Ἂν καὶ ἡ «πρώτη» τῆς νέας αὐτῆς ἐπιθεωρήσεως παρουσίασε τὰ ἀναπόφευκτα τρωτὰ κάθε «πρώτης», ἔφερε πάντως τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιμελημένης, συστηματικῆς καὶ εὐσυνειδήτου ἐργασίας.

Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν συνέτειναν ὁ δεξιοτέχνης τοῦ εἴδους κ. Δ. Γιαννουκάκης καὶ οἱ μουσικοσυνθέται κ. κ. Γιάννης Κυπαρίσσης— εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς μουσικῆς— καὶ Ἀγ. Μαρτῖνο— εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται τὸ μικρότερον.

Ἡ νέα ἐπιθεώρησις περιέχει περίφημα, ὁμολογουμένως, σατυρικὰ καὶ μουσικὰ νούμερα, τὰ ὁποῖα προεκάλεσαν τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τῶν πολυπληθῶν θεατῶν, ὅπως π.χ. ἡ «Μετεμψύχωσις», ποὺ τὸ ἡρμήνευσεν ὁ πραγματικὸς κολοσσὸς τῆς μουσικῆς σκηνῆς Πέτρος Κυριακός, ὁ «Δισυπόστατος» (Κυριάκος Μαυρέας), τὸ «Κουαρτέττο τῆς ἀγορᾶς» (Ρένα Ντόρ, Κ. Μαυρέας, Δ. Δούκας, Τ. Χατζηχρῆστος) καὶ ἡ τριφωνία «Ἀγάπες στὸ βουνὸ» (Ἄννα καὶ Μαρία Καλουτᾶ, Ρένα Ντόρ), ποὺ εἶνε γραμμένη πάνω σὲ ἑλληνικὸ μοτίβο καὶ ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ πραγματικὴ δημιουργία.

Οἱ ἠθοποιοί, προεξαρχόντων τῶν θιασαρχῶν Ν. Μηλιάδη καὶ Π. Κυριακοῦ καὶ τῆς ἐκλεκτῆς σουμπρέττας δίδος Ρένας Ντόρ, τῆς ὁποίας ἡ ἐξέλιξις προμηνύεται θριαμβευτική, ἐκράτησαν μ' ἐπιτυχίαν τοὺς ρόλους τους. Ἡ διὰ πρώτην φορὰν ἐμφανιζομένη εἰς τὸ θέατρον ντιζὲρ Δανάη Στρατηγοπούλου ἤρεσε καὶ κατεχειροκροτήθη. Ἀρίστην ἐντύπωσιν, ἐπίσης, ἐπροξένησαν καὶ οἱ χορογραφίες τοῦ κ. Σ. Σπυροπούλου. Τὰ σκηνικὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ σκηνογράφου κ. Α. Σπαχῆ ἦσαν, ὅπως πάντοτε, καλλιτεχνικώτατα.

Ὁ κ. Γιάννης Κυπαρίσσης

ΕΝΑ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΧΡΗΣΙΜΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

«ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ»

Ἱδρύθη ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἤρχισεν ἤδη καὶ νὰ λειτουργῆ ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου, ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐξυπηρετικὸ διὰ τὴν Ἐπαρχία Γραφεῖον, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πρακτορεῖον Πνευματικῆς Συνεργασίας». Αἱ ἐργασίαι τοῦ πρωτοτυποτάτου τούτου γραφείου, εἶναι ἀπολύτως ἐξυπηρετικαὶ διὰ κάθε πνευματικὸν ἄνθρωπον ποὺ ζῇ μακρὰν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος.

Κι' ἐν πρώτοις, προσφέρει εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν ἐφημερίδα, ἀντὶ ἑνὸς ποσοῦ ἀσημάντου στὴν πραγματικότητα, κατὰ μῆνα, δέκα «ἐκλεκτὲς» ἐξαιρετικῶς ἀπαραίτητες ἐργασίες διὰ τὴν τόνωσιν τῶν περιεχομένων της, γραμμένες ἀπὸ τοὺς ἄσσους τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας, συγγραφεῖς, λογοτέχνας, ἀρθρογράφους, εὐθυμογράφους κλπ. Εἰς τὸν νέον λογοτέχνην, τὸν ὁμιλητήν, συγγραφέα, καλλιτέχνην, ἐκδότην, συλλόγους, σωματεῖα κλπ. τὰ μέσα καὶ τὸν τρόπον νὰ διαφημισθοῦν, νὰ ἀναγγελθοῦν καὶ νὰ κριθοῦν πλατύτατα τὰ ἔργα των. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἀναλαμβάνει καὶ τὴν παρακολούθησιν κάθε θέματος ἢ ὑποθέσεως ποὺ τοῦ ἤθελεν ἀνατεθῆ καὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν σχετικῶν ἀποκομμάτων. Εἰς τὰ περιοδικά, ἐφημερίδας, ἡμερολόγια καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔντυπον, ἀναλαμβάνει τὴν προμήθειαν συνεργασίας ποὺ τοὺς χρειάζεται. Ὁμοίως ἐκτελεῖ τὴν ἀποστολὴν τῶν βιβλίων ποὺ θὰ ἤθελον τοῦ ζητηθῆ, τὴν εἰκονογράφησιν βιβλίων, ἐξωφύλλων, τυπωμάτων, βιβλιοδεσίας καλλιτεχνικῆς φύσεως, ὡς καὶ ὅ,τι ἄλλο στὴν κατηγορία τῆς καλλιτενχίας, ἐπιστημῶν καὶ γραμμάτων. Ζητήσατε πληροφορίας καὶ ἐγκυκλίους σχετικάς.

Προσωρινὴ Διεύθυνσις «Πρακτορείου Πνευματικῆς Συνεργασίας» : Γραμματοθυρὶς 320, Ἀθήνας.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΚΟΥΛΗ ΑΛΕΠΗ

Μιὰ ἀνθολογία ἀπὸ τὸ ἔργο τῶν Ἀρμενίων ποιητῶν: νὰ κάτι νέο, εὐχάριστο, σχεδὸν ἀπροσδόκητο.— Δὲν ἔχουμε πολυσυνηθίσει σὲ πνευματικὰ ἐντρυφήματα τέτοιου εἴδους. Εἶνε ἐλάχιστοι ἐκεῖνοι, ποὺ ἀποφεύγουν τὴν «πεπατημένην». Στὸν ποιητὴ κ. Κούλη Ἀλέπη χρωστᾶμε τὸ πολύτιμο αὐτὸ βιβλίο, ποὺ στὶς 80 πυκνοτυπωμένες σελίδες του κλείνει διαλεχτὰ τραγούδια τῶν εἴκοσι πέντε καλύτερων ποιητῶν τοῦ Ἀρμενικοῦ λαοῦ, μεταφρασμένα ἑλληνικὰ στὴ μορφὴ τοῦ πρωτοτύπου. Δουλειὰ δύσκολη, βαρειά, ποὺ ἐστοίχισε στὸν μεταφραστὴ κόπους ἀφάνταστους. Φτάνει νὰ συλλογισθῆ κανεὶς πὼς γιὰ νὰ πετύχη τὸ σκοπό του ἀναγκάστηκε νὰ μάθη ἀρμένικα— καὶ μόνο γι' αὐτό. Ἔπειτα τὸ δούλεμα τῶν ἁρμονικῶν, ὁμοιοκαταλήκτων στίχων στὰ μέτρα τοῦ πρωτοτύπου, ἡ ἀπόδοσι ἡ ἀπόλυτα πιστή, καθὼς μ' ἐβεβαίωσε ὁ νέος Ἀρμένιος ποιητὴς κ. Βαζκὲν Ἐσαγιάν— ποὺ ἀντιπροσωπεύεται κι' αὐτὸς στὴν ἀνθολογία μ' ἕνα τραγούδι του παλλόμενο ἀπὸ ἁγνὸ καὶ τρυφερὸ αἴσθημα καὶ ποὺ δουλεύει ἐπίσης ἀκαταπόνητα γιὰ νὰ καταρτίση μιὰν «Ἀνθολογία τῆς Νεοελληνικῆς Ποιήσεως» μεταφράζοντας στὴ γλῶσσα του ἀριστοτεχνικὰ τὰ σχετικὰ ποιήματα— οἱ σύντομες, τέλος, ἀλλὰ περιεκτικὲς σημειώσεις γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸ ἔργο κάθε ποιητῆ! Ὡρισμένως μόνον ἀπὸ ἕναν τεχνίτη προικισμένο μὲ τὸ ταλέντο, τὴν θέλησι καὶ τὴν εὐαισθησία τοῦ κ. Ἀλέπη μποροῦσε νὰ περιμένη κανεὶς ἕναν τέτοιον ἆθλο.

Ὅσο γιὰ τὴν ἀξία τῆς ἀρμενικῆς ποιήσεως, ὁμολογῶ πὼς μὲ κατέπληξε μὲ τὴν εὐρύτητά της, τὴν εἰλικρίνεια τοῦ αἰσθήματος, τὸ βάθος τοῦ στοχασμοῦ, τὸν ἀνθρώπινο παλμό της καὶ τὸν πόνο της, ποὺ ἐγγίζει κάποτε τὰ ὅρια τοῦ σπαραγμοῦ. Εἶνε μιὰ ποίησι, ποὺ ἀναβλύζει μέσ' ἀπὸ τὴν ψυχὴ ἑνὸς λαοῦ, ποὺ αἰῶνες σφυροκοπάει ἡ Μοῖρα στὸ μυστηριακὸ ἐργαστῆρι της καὶ πού, ἴσως γι' αὐτό, ξέρει μὲ τὸ τραγούδι του νὰ μᾶς συγκινῆ βαθύτατα.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

✪

Κυκλοφορεῖ ἀπὸ τινος χρόνου ἡ νέα ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ Ροδίου λογοτέχνου καὶ ποιητοῦ κ. Κ. Ν. Κωνσταντινίδη, ὑπὸ τὸν τίτλον «Κρήνη». Ὁ κ. Κ. Ν. Κωνσταντινίδης, συγγραφεὺς ἐπίσης καὶ ἄλλων πολλῶν λογοτεχνικῶν βιβλίων καὶ θεατρικῶν ἔργων, δίδει μὲ τὴν συλλογὴν αὐτὴν ἕνα τόμον καλῶν ποιημάτων.

✪

Ἐκυκλοφόρησεν ἀπὸ ἡμερῶν καὶ πωλεῖται ἤδη εἰς ὅλα τὰ καλὰ βιβλιοπωλεῖα τὸ τρίτον ἔργον τῆς συγγραφέως κ. Μαρίας Π. Ἀργυροπούλου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Πρόοδος καὶ Συγχρονισμὸς τοῦ Ἔθνους». Ἡ ἐξαιρετικὰ διαφωτιστικὴ αὐτὴ μελέτη, ἐκπαιδευτικοῦ περιεχομένου, δὲν ἐνδιαφέρει μόνον τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν, μὲ τὰ προβλήματα τῆς ὁποίας ἀσχολεῖται, μὰ καὶ ὁλόκληρη τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία.

✪

Ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησεν ἡ πρώτη ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ νέου ποιητοῦ κ. Σπύρου Ξανθάκη, μὲ τὸν τίτλο «Ἀποκαθήλωσι».

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ:

—Ἂν σᾶς ἐδίδετο μιᾶς ὥρας παντοδυναμία. τί θὰ ἐκάνατε;..

ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὴν παροῦσαν ἔρευναν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπαντοῦν οἱ κορυφαῖοι τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Τέχνης ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ο κ. ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Μόνο μιᾶς ὥρας παντοδυναμία ;... Θὰ ἦταν γιὰ μὲ ἀρκετὴ νὰ ἐφυλάκιζα τὸν ἐρωτῶντα με...

ΣΗΜ. «ΡΕΞ»: Νομίζομεν ὅτι ἕνας διακεκριμένος διανοούμενος σὰν τὸν κ. Ζαχ. Παπαντωνίου θὰ ἔπρεπε νὰ πῆ κἄτι ποὺ νὰ εἶνε εὐφυέστερον καὶ ἀνταξιώτερον τῆς φήμης του.

Ἡ δὶς Ἑλένη Παπαδάκη

Ο κ. ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Πρῶτα - πρῶτα μιὰ ὥρα δὲ μοῦ φτάνει. Ἀλλὰ καὶ ἂν μοῦ ἔφτανε δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὴ χρησιμοποιήσω, γιατί ὅποια ἀπόπειρα θὰ ἔκανα γιὰ κάτι θὰ ἔμενεν ἡμιτελής. Ἐν τούτοις πάντα εἶχα κατὰ νοῦν ἕνα ριζικὸ σιάξιμο τῶν κακῶς κειμένων, πρᾶγμα πού, ὅπως βλέπετε, προσπαθῶ μὲ τὰ διηγήματά μου. Θὰ ἔκαμνα λοιπὸν ἀπόπειρα νὰ διορθώσω ὅ,τι στραβὸ ὑπάρχει στὴν κοινωνία, ἔστω καὶ μὲ τὸν κίνδυνο νὰ λιθοβοληθῶ.

Ο κ. Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ

Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πιέση τὴν φαντασία του γιὰ ν' ἀνακαλύψη ὀρέξεις ποὺ θὰ ἱκανοποιήση τὴν ὥρα τῆς παντοδυναμίας του. Παρόμοιες ὀρέξεις δὲν ἔχουμε στὴν πραγματικότητα οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχουμε. Καὶ ἡ ὥρα τῆς παντοδυναμίας μας θὰ περάση σύντομα, ἐνῷ ἡ ζωὴ εἶνε μακρυά... Σὰν κυλήσει καὶ τὸ ἑξηκοστὸ λεπτό, θὰ ξαναγίνουμε ἀδύνατοι ὅπως πρῶτα καὶ θὰ νοιώσουμε πὼς σπαταλήσαμε ἀνόητα τὴν τόσο σχετικὴ παντοδυναμία μας. Ἂν εἴχαμε μέσα μας τὴν καθαυτὸ ἀνθρώπινη δύναμι, ἐκείνη ποὺ προσιδιάζει φυσικὰ στὸ ἄτομό μας, δὲν θὰ ὑπῆρχε ἀνάγκη μεταφυσικῶν δυναμικῶν ἐπεμβάσεων γιὰ νὰ χαροῦμε σὲ μιὰν ὥρα ὅ,τι δὲν χαρήκαμε μιὰν ὁλόκληρη ζωή. Μὰ εἴμαστε ἀδύνατοι, τρομακτικὰ ἀδύνατοι. Ἂν εἶχα μιὰ ὥρα ὑπερφυσικῆς παντοδυναμίας ; Μὰ θὰ χάριζα στὸν ἑαυτό μου τὴ φυσικὴ δύναμι ποὺ μοῦ λείπει. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἡ ὁλοκλήρωσις, ἴσως κ' ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε μακρυά.

Ο κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΕΡΖΑΚΗΣ

Ἂν μοῦ δινότανε μιᾶς ὥρας παντοδυναμία θὰ κύτταζα νὰ ἐξαφανίσω ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς καθέναν ποὺ θὰ φιλοδοξοῦσε νὰ γίνη παντοδύναμος, καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου συμπεριλαμβανομένου, ἐννοεῖται...

Ὁ κ. Μ. Καραγάτσης

Ο κ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Στὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ θὰ μοῦ ἐδίδετο θὰ ἤθελα νὰ ἑνώσω τὸν Μέλητα μὲ τὸν Ἰλισσό.

(ὁ Μέλης εἶνε ἕνας ποταμὸς παρὰ τὴν Σμύρνην).

Η δὶς ΕΛΕΝΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Ἂν μοῦ ἐδίδετο μιᾶς ὥρας παντοδυναμία θὰ τὴν χρησιμοποιοῦσα γιὰ νὰ κρατήσω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ τὴν παντοδύναμη αὐτὴ ἐξουσία.

Η κ. ΛΙΛΗ ΙΑΚΩΒΙΔΗ

Ἂν μοῦ δινόταν μιᾶς ὥρας παντοδυναμία, θἄθελα νὰ δείρω μερικοὺς δυνατοὺς ἀνθρώπους, γιατί σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲν ἔδωσα οὔτε ἕναν μπάτσο.

Η κ. ΑΘΗΝΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Τὴν ὥρα αὐτὴ τῆς παντοδυναμίας ποὺ μοῦ δίνετε, θὰ τὴν διέθετα στὸ νὰ ξερριζώσω μέσ' ἀπὸ τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων τὰ πάθη καὶ τὰ ἐλαττώματά τους, γιὰ ν' ἀνθίση στὸν κόσμο ἀπρόσκοπτα κι' ἐλεύθερα τὸ θεϊκὸ δέντρο τῆς ἀγάπης, μιᾶς ἀπέραντης ἀγάπης, ποὺ νὰ μεταβάλη αὐτὴ τὴ γῆ τοῦ κλαυθμῶνος σὲ ἀληθινὸ παράδεισο, σὲ γῆ εὐδαιμονίας.

Ο κ. ΚΩΝΣΤ. ΚΑΤΣΑΡΑΣ

Νὰ μιὰ ἐρώτησις ποὺ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς πραγματικότητος καὶ σὰν παράλογη ποὺ εἶνε ἐνδιαφέρει κι' ἕναν ψυχίατρο... Ἂν καὶ ἡ ζωὴ δὲν θὰ εἶχε χάρι...χωρὶς ἀστειολογίες καὶ τὶς παράλογες ἀνθρώπινες ὑπερβολὲς καὶ ἀδυναμίες στὶς ἐρωτήσεις καὶ στὶς παραστάσεις !... Γι' αὐτὸ τὸ λόγο κι' ὁ κόσμος ὑποφέρει ἀπὸ ἕνα εἶδος παραληρήματος ὑπερβολῆς σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς συγχρόνου ζωῆς. Ἂς ἀπαντήσω ὅμως κι' ἐγώ, ξεχνῶντας τὸν κλάδο μου, μιὰ φορὰ μὲ φανταστικὲς ὀπτασίες σὲ μιὰ παράλογο ἐρώτησι. «Τί θὰ ἔκανα ἂν μοῦ ἐδίδετο μιᾶς ὥρας παντοδυναμία ;» Θὰ καταργοῦσα ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ λαοῦ τὸ ἐπιγραμματικώτατο : «Δὲ βαρυέσαι, καϋμένε... Ἐγὼ θὰ διορθώσω τὸ Ρωμέϊκο !...» Θὰ δημιουργοῦσα ἔμψυχο ὑλικὸ μὲ χαρακτῆρας χωρὶς ἐγωπάθειες, ποὺ φθείρουν κάθε ζωτικὴ καὶ γόνιμη ἀξία. Θὰ ἐπέβαλα τὴν «συλλογικὴ ἐργασία», ὥστε ὁ καθένας νὰ μὴ ξεχωρίζη μὲ κανένα τρόπο τὸν ἑαυτούλη του ἀπὸ τὸ σύνολο... Θὰ καταργοῦσα τὰ κατεβασμένα μοῦτρα, τὴ δυσθυμία τοῦ λαοῦ μας, καὶ θὰ τὸν μάθαινα νὰ πιστεύῃ πὼς ἡ κατήφεια τὸν σκοτώνει καὶ θὰ ἐπεδίωκα νὰ τὸν κάνω νὰ γελᾷ... Θὰ καταργοῦσα ὅλα τὰ ποτισμένα στὸ θρῆνο τραγούδια καὶ μουσική. Θὰ ξερρίζωνα ἀπὸ τὸ λαὸ τὴν κάθε μωρὰ πίστι στὴν δεισιδαιμονία καὶ στὴ μαγεία, στὶς μεσαιωνικὲς προλήψεις καὶ συνήθειες, σὲ διάφορες δοξασίες καὶ ἔθιμα. Καὶ γιὰ νὰ μὴν πάρουν οἱ ἄνθρωποι στὸ τέλος μὲ τὰ νεῦρα τους τὰ βουνά..., θὰ καταργοῦσα τὸ ἄσκοπο ξενύχτι τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸν θόρυβο σ' ὅλες του τὶς ἐκδηλώσεις.

Ὁ κ. Ἄγγελος Τερζάκης

(Ἔρευνα τοῦ κ.
ΜΑΡΙΟΥ ΒΑΪΑΝΟΥ)

ΚΑΜΜΙΑ ΑΝΗΣΥΧΙΑ...

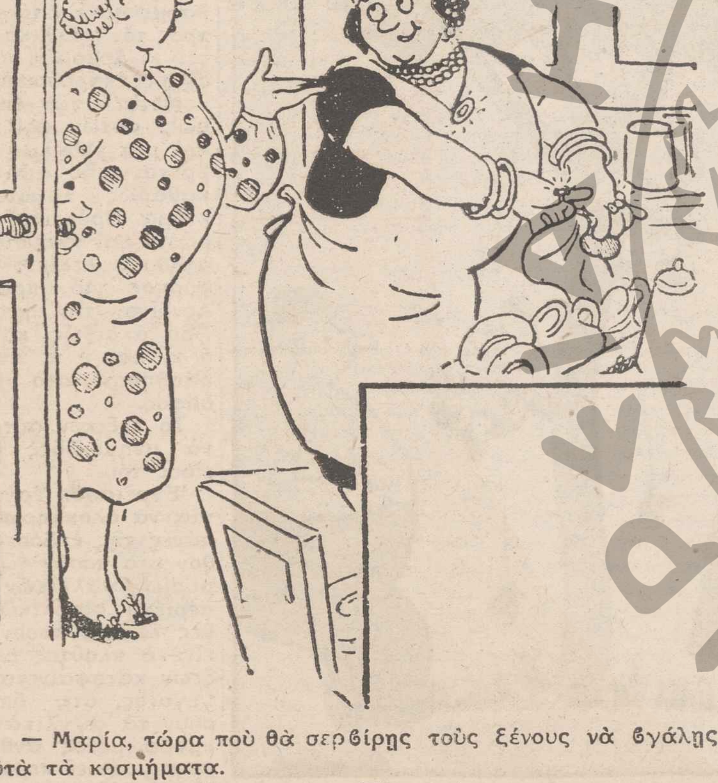

— Μαρία, τώρα ποὺ θὰ σερβίρης τοὺς ξένους νὰ βγάλης αὐτὰ τὰ κοσμήματα.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία... Εἶνε ψεύτικα.

ΓΙ' ΑΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΗ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

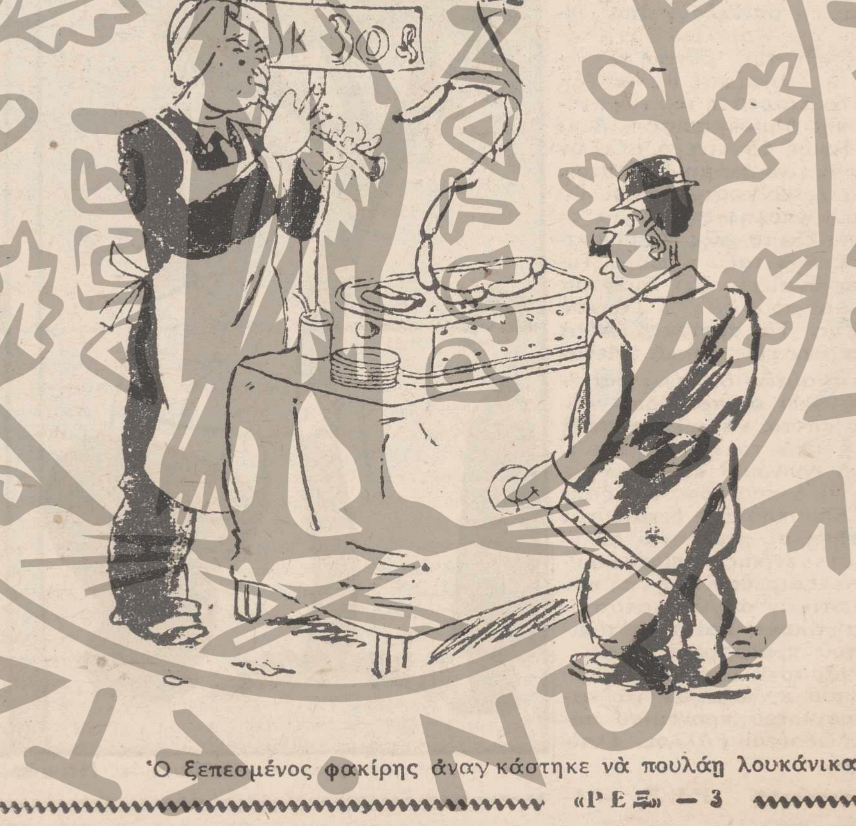

Ὁ ξεπεσμένος φακίρης ἀναγκάστηκε νὰ πουλάῃ λουκάνικα.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΟΥΜΕΘΑ:

ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

ΧΩΡΙΖΕΙ Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ;

Ἡ ἐφημερὶς τῆς Νέας Ὑόρκης «Σὰν» ἐδημοσίευσε τὴν καταπληκτικὴ εἴδησι, ὅτι ὁ μεγάλος Ἄγγλος συγγραφεὺς Μπέρναρ Σὼ ἀπεφάσισε νὰ χωρίσῃ, ἔπειτα ἀπὸ εὐτυχισμένη συζυγικὴ ζωὴ 40 ἐτῶν καὶ νὰ πάρῃ δευτέρα σύζυγο, τὴν Μέρλε Ὅμπερον, ποὺ πρόκειται προσεχῶς νὰ παίξῃ στὸ Λονδῖνο τὸν ρόλο τῆς Ζὰν Ντ' Ἄρκ στὸ ὁμώνυμο ἔργο του.

Ἡ εἴδησις αὐτὴ ἔσκασε σὰν μπόμπα στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης.

Γενικά, ὅλοι οἱ θεατρικοὶ συντάκται ἐξώρμησαν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Μπέρναρ Σώ, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἂν εἶναι ἀληθὴς ἡ φήμη περὶ προσεχοῦς διαζυγίου του.

Βρῆκον τὸν «Τζὴ Μπὴ» ξαπλωμένον σὲ μιὰ πολυθρόνα στὸν κῆπο του.

«—Σᾶς περίμενα, κύριοι, τοὺς εἶπε. Ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς δώσω καμμιὰ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα, ποὺ εἶσθε ἕτοιμοι νὰ μοῦ ὑποβάλετε, ἂν προηγουμένως, δὲν μοῦ ἀπαντήσετε σεῖς πρῶτοι, στὴν ἀκόλουθη ἐρώτησί μου:

«Νομίζετε, ὅτι εἶμαι ἱκανὸς ἀκόμη νὰ παντρευτῶ γι' ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ μάλιστα μιὰ νέα σὰν τὴν Μέρλε Ὅμπερον, ποὺ εἶναι τοὐλάχιστον 40 χρόνια πιὸ νέα ἀπὸ μένα;»

Οἱ δημοσιογράφοι τὰ ἔχασαν μπροστὰ στὴν ἀπροσδόκητη ἐρώτησι. Ἀλλὰ ὁ πιὸ θαρραλέος δὲν δίστασε νὰ ἀπαντήσῃ:

«— Ὄχι, Μίστερ Μπέρναρ Σώ. Δὲν θὰ τὰ καταφέρνατε».

«Δίκηο ἔχετε, φίλε μου» τοῦ εἶπε τότε ὁ «Τζὴ Μπή». Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν μὲ εἶχαν πάρει τὰ γεράματα, πάλι δὲν θ' ἀπεφάσιζα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν γυναῖκα μου, γιὰ νὰ πάρω δεύτερη. Καὶ αὐτὸ γιατί τὸ δὶς ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ», ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες.»

✪

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΕΝΑ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΛΙΑΝ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΝ

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἐπίκειται. Τὰ δύο νομοθετικὰ σώματα, ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία, θὰ συνέλθουν ἀπὸ κοινοῦ τὴν 5ην Ἀπριλίου διὰ ν' ἀποτελέσουν τὴν Ἐθνικὴ Συνέλευσι, ἡ ὁποία καὶ θὰ ἐκλέξῃ τὸν ἀντικαταστάτη τοῦ νῦν προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Λεμπρέν. Ποιὸς θὰ εἶνε ὁ μέλλων πρόεδρος εἶνε ἀκόμη ἄγνωστον, διότι εἶνε ἄγνωστον ποιοὶ θὰ ἐκθέσουν ὑποψηφιότητα γιὰ τὸ ὕπατο ἀξίωμα τῆς Δημοκρατίας. Στὸ μεταξὺ ὅμως ὁ Τύπος ὑπενθυμίζει τὰ διάφορα προνόμια ποὺ ἔχει ὁ Γάλλος πρόεδρος. Τὰ προνόμια αὐτὰ βέβαια δὲν εἶνε πολλά. Μεταξὺ ὅμως αὐτῶν ὑπάρχει καὶ ἕνα ποὺ ὅλοι οἱ πρόεδροι εὔχονται πάντα νὰ μὴ παραστῇ ἀνάγκη νὰ τὸ ἐπικαλεσθοῦν. Εἶνε τὸ προνόμιο σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ σὲ περίπτωσι πολέμου καὶ γενικῆς ἐπιστρατεύσεως νὰ ἐξαιρεθοῦν τῆς ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν κατασχέσεως τ' ἄλογα καὶ τ' αὐτοκίνητα τοῦ προεδρικοῦ οἴκου.

Θὰ παραστῇ ἀνάγκη ὁ διάδοχος τοῦ κ. Λεμπρὲν νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ προνομίου αὐτοῦ; Ὅλοι οἱ Γάλλοι ἐλπίζουν ὄχι.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ὁ Φύρερ ὁμιλῶν πρὸς τὸν γερμανικὸν λαόν, μετὰ τὴν προσάρτησι τῶν σουδητικῶν περιφερειῶν.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ κ. Ζ. Λ. ΜΠΡΕΤΟΝ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ ΠΑΡΑΛΥΤΟΣ

Σὲ μιὰ ἔπαυλι τοῦ Μεντὸν ζῇ ἕνας ἄνθρωπος 68 ἐτῶν, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα εἶναι τελείως ἀπονεκρωμένον. Ὁ κ. Ζ. Λ. Μπρετόν, ἐκλεγεὶς διὰ πρώτην φορὰν βουλευτὴς ὅτε ἦτο μόλις 26ετής, διατελέσας ἀργότερον γερουσιαστής, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου, ὑπουργὸς τῆς ὑγιεινῆς τὸ 1920, ἠσθάνθη τὴν παραλυσίαν νὰ προσβάλῃ διαδοχικῶς τὰ πόδια του, τὰ χέρια του καὶ ὅλο του τὸ σῶμα ὡς τὸν λαιμό.

Λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς του μορφώσεως, εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ περίεργος ἀσθένειά του, μὲ τὴν ὁποίαν ἠσχολήθησαν οἱ διαπρεπέστεροι ἐπιστήμονες χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ διαγνώσουν περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται, θὰ προχωρήσῃ περισσότερον. Ἀλλὰ ἡ τρομερὴ ἀπειλὴ ἡ ὁποία τὸν βαρύνει δὲν ἔχει ἐπηρεάσει καθόλου τὴν ζωτικότητα τῆς μεγαλοφυΐας του.

Ὁ κ. Ζ. Λ. Μπρετόν, ὁ ὁποῖος σημειωτέον εἶναι καὶ ὁ δημιουργὸς τῶν ἁρμάτων μάχης καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκουν ἐπιπροσθέτως οἱ τίτλοι τοῦ «Γραμματέως τῶν ἐφευρέσεων τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης», τοῦ «Ὑπογραμματέως τοῦ Κράτους ἐπὶ τῶν ἐφευρέσεων» καὶ τοῦ «Διευθυντοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Γραφείου Ἐφευρέσεων», τὸ ὁποῖον διηύθυνε ἐπὶ 22 ἔτη, σχεδιάζει ἀκόμη πολλὲς πραγματοποιήσεις νέων ἐφευρέσεων.

Ἂν καὶ εἶναι σχεδὸν τελείως παράλυτος, διατηρεῖ ὅλην του τὴν πνευματικὴν διαύγειαν, χάρις εἰς ἕνα μηχάνημα τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνακαλύψει καὶ τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ἀποκλειστικὰ μὲ τὸ στόμα. Διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως αὐτοῦ τοῦ μηχανήματος μπορεῖ νὰ τηλεφωνήσῃ, νὰ ἀνάψῃ τὸ φῶς, νὰ κτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι, νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ θέσῃ σὲ λειτουργία τὸ ραδιόφωνο.

Τὸ διαβολικό, πράγματι, αὐτὸ μηχάνημα ἐκτίθεται στὸν καθημερινὸ θαυμασμὸ τῶν συνεργατῶν του καὶ τῶν δύο υἱῶν του, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας εἶναι γερουσιαστὴς καὶ ὁ ἄλλος διευθυντὴς τοῦ Σαλόν - ντε - ζ - ἄρ.

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης του Ἑρρῖκος Μινιέ, ποὺ τὸν ὑπηρετεῖ πρὸ 18 ἐτῶν, ἔχει ἀναλάβει νὰ τοῦ δίνῃ τὴν τροφή του.

Τέλος, ὁ κ. Ζ. Λ. Μπρετὸν ἐντὸς ὀλίγου πρόκειται, κατὰ τὰς δηλώσεις του, νὰ τελειοποιήσῃ ἕνα νέον μηχάνημα, ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ περισσότερες ἀνέσεις. Εἶναι μάλιστα τόσον αἰσιόδοξος, ὥστε δὲν ἐκφράζει τὴν παραμικρὴ δυσαρέσκεια γιὰ τὴν γενικὴ παραλυσία του, τὴν ὁποίαν ἐξουδετέρωσε ἀπολύτως ἡ πανθομολογουμένη μεγαλοφυΐα του.

ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ

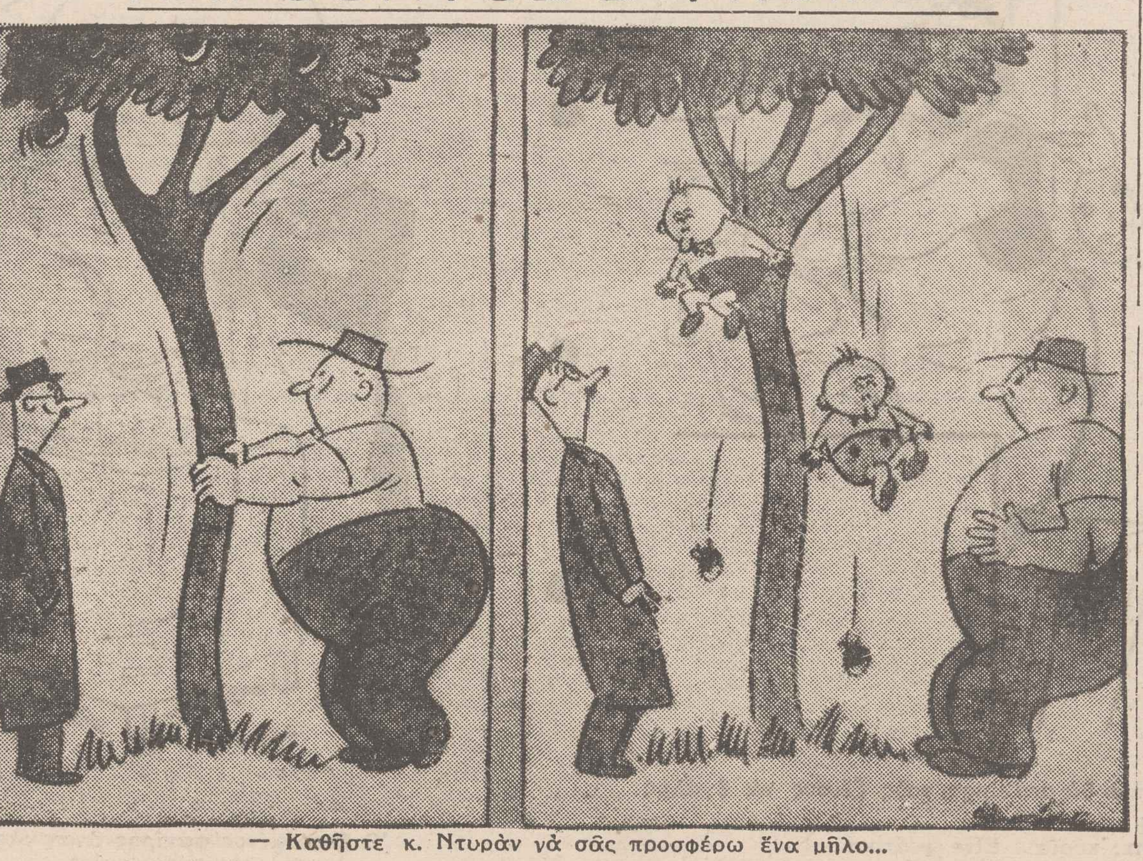

— Καθῆστε κ. Ντυρὰν νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα μῆλο...

ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΧΑΛΙΦΑΞ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ΕΥΛΑΒΩΣ

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Μεγάλης Βρεταννίας λόρδος Χάλιφαξ, ποὺ ὡς ρυθμιστὴς τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς χώρας του, τὸν βαρύνουν κατὰ τὶς δύσκολες στιγμὲς ποὺ διέρχεται τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἡ εὐρωπαϊκὴ εἰρήνη, τόσες εὐθῦνες, εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀλίγους Εὐρωπαίους πολιτικούς, ποὺ παραμένει πιστὰ προσηλωμένος στὸν Θεόν.

Πράγματι, ὁ λόρδος Χάλιφαξ, εἶνε ὄχι μόνον θεοσεβής, ἀλλὰ δὲν ἐνεργεῖ καμμιὰ σοβαρὰ πολιτικὴ ἐνέργεια ἂν προηγουμένως δὲν προσευχηθῇ στὸν Ὕψιστον.

Οὕτω κατὰ τὴν μεγάλην κρίσιν τοῦ Σεπτεμβρίου, ὅταν τὸ Σουδητικὸν ζήτημα ἠπείλησε νὰ δημιουργήσῃ ρῆξιν στὴν Εὐρώπη, ὁ λόρδος Χάλιφαξ κάθε πρωΐ, πρὶν μεταβῇ στὸ Φόρεϊν Ὄφφις, περνοῦσε πρῶτα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ Οὐεστμίνστερ καὶ παρέμενεν ἐκεῖ προσευχόμενος ἐπὶ ὥραν πολλή.

Τώρα πάλιν, ποὺ ἀντιμετωπίζεται μιὰ νέα ἀνησυχητικὴ κατάστασις, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ πάλιν ζητεῖ ψυχικὴν ἐνίσχυσιν καὶ συμβουλὴν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Οἱ ἐν Λονδίνῳ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι τὸν παρηκολούθησαν ἐπανειλημμένως κατὰ τὴν τρέχουσαν ἑβδομάδα νὰ εἰσέρχεται στὴν ἐκκλησία τοῦ Οὐεστμίνστερ καὶ νὰ προσεύχεται μὲ εἰλικρινῆ κατάνυξιν.

Ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι οἱ προσευχὲς τοῦ καλοῦ αὐτοῦ Χριστιανοῦ θὰ εἰσακουσθοῦν καὶ ὅτι γι' ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ τόσον πολύτιμος γιὰ τοὺς λαοὺς εἰρήνη δὲν θὰ διαταραχθῇ, ὅπως δὲν διεταράχθη κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον.

Ποιὸς ξέρει; Ἴσως τότε οἱ προσευχὲς τοῦ ὑπουργοῦ νὰ ὠφέλησαν πραγματικά.

✪

ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

ΕΝΑ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ κ. ΛΕΜΠΡΕΝ

Ὁ Πρόεδρος τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας καὶ ἡ κ. Λεμπρὲν βρίσκονται ἀπὸ τῆς Τρίτης στὸ Λονδῖνον, ὡς ἐπίσημοι ξένοι τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ πανηγυρικὴ αὐτὴ ἐπίσκεψις τοῦ πρώτου πολίτου τῆς Γαλλίας καὶ τῆς συζύγου του, πρὸς τὸ βρεταννικὸν Ἔθνος, παρέσχε τὴν εὐκαιρία παντοειδῶν ἐκδηλώσεων φιλίας καὶ θαυμασμοῦ τῶν Βρεταννῶν πρὸς τὸν γαλλικὸ λαὸ καὶ πρὸς τὸν κ. Λεμπρέν, ποὺ εἶνε ὁ ἐπίσημος ἐκπρόσωπός του.

Μεταξὺ τῶν ἐκδηλώσεων, ὅμως, αὐτῶν ἀξίζει νὰ ἐξαρθῇ καὶ μία ἐκδήλωσις τῆς γαλλοβρεταννικῆς φιλίας, ποὺ ἔχει καθαρῶς λογοτεχνικὸ χαρακτῆρα. Πρόκειται γιὰ ἕνα θαυμάσιο καὶ πλουσιώτατο γαλλοαγγλικὸ λεξικό, ποὺ ἐκυκλοφόρησε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Λονδῖνον τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα ἀκριβῶς, κατὰ τὴν ὁποία ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λεμπρὲν ἀπεβιβάσθησαν στὸ βρεταννικὸ ἔδαφος.

Τὸ λεξικὸν αὐτὸ εἶνε ἀληθινὰ μνημειῶδες ἔργον εἰς τὸ εἶδος του.

Ἐχρειάσθη ἐργασία 20 ἐτῶν γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ, οἱ δὲ δαπάνες τῆς ἐκδόσεώς του ἀνῆλθον στὸ ποσὸν τῶν 10 ἑκατομμυρίων γαλλικῶν φράγκων. Θὰ περιέχῃ συνολικῶς 100 χιλιάδες λέξεις, πόσον δὲ μεγάλος εἶνε ὁ πλοῦτος αὐτὸς τῶν λέξεων καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι, ὅπως παρατηροῦν τὰ ἀγγλικὰ φύλλα, ἕνας «μορφωμένος ἄνθρωπος» δὲν χρησιμοποιεῖ περισσότερες ἀπὸ 15.000 λέξεις.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΘΕΟΙ ΚΑΝΟΥΝΕ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΟΥ ΕΜΠΕΡ ΦΡΟΧ

Μιὰ ξερακιανὴ ὕπαρξις θαυμάζει τὸ ἄγαλμα. Ἡ πρεσβυωπία κρύβεται κάτω ἀπὸ τὰ γυαλιά της, ἡ νοσταλγία φωληάζει στὴ ζαρωμένη ἐπιδερμίδα της, τὰ χρόνια της χαθήκανε στὴν ἔρημο τῶν προλήψεων.

Τὸ ἄγαλμα εἶν' ἕνα στρουμπουλὸ παιδάκι ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο. Ἐλαφρὺ σὰν πούπουλο, ὡπλισμένο μὲ βέλη καὶ τόξα, μὲ μιὰ σκανταλιὰ διάχυτη σ' ὅλη του τὴν ὕπαρξι καὶ μὲ πειρασμοὺς ποὺ προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ μέσα στὴν ἀθῶα του ἐμφάνισι.

Ἡ δεσποινὶς τὸν κυττάζει μὲ πουριτανικὴ ὑποκρισία. Χαμηλώνει τὸ κεφάλι καὶ σηκώνει τὰ μάτια, τὰ χέρια της σταυρώνονται σὲ μιὰ σύσπασι ποὺ θὰ τὴν ἔπαιρνες γιὰ παρθενικὴ συστολή. Ἕνα ἔμπειρο μάτι θ' ἀνακάλυπτε ὑποκρισία. Ἕνα πονηρὸ μάτι θ' ἀνακάλυπτε σκανδαλισμούς. Ἕνα ψύχραιμο μάτι θ' ἀνακάλυπτε μετάνοια.

Ὁ κύριος Ἔρως δὲν συγκινεῖται ἀπὸ αὐτά. Ὁ κύριος Ἔρως δὲν συγκινεῖται ποτὲ ἀπὸ τίποτα. Εἶναι ἄστατος κι' ἐπιπόλαιος, εἶναι σαρκαστὴς ἢ τρυφερός, εἶναι σαδιστὴς ἢ παθιασμένος, εἶναι ὅ,τι τοῦ ἀρέσει. Μπορεῖτε νὰ τὸν παρακαλέσετε; Θὰ σᾶς περιφρονήσῃ, μπορεῖτε νὰ τὸν δείρετε; Θὰ κλάψῃ. Μπορεῖτε νὰ τὸν ἱκετεύσετε; Θὰ θυμώσῃ. Ἂν μείνετε ἀφωσιωμένος, θ' ἀπιστήσῃ. Ἂν ἀπιστήσετε, θὰ σᾶς ἀκολουθῇ σὰν σκυλάκι. Ἀ! Εἶναι πολὺ συχαμένο παιδί!

Σήμερα ἔχει τὰ κέφια του. Αὐτὸ συμβαίνει πολὺ σπάνια, πρέπει νὰ εἶναι ἄνοιξι, ὅπως τώρα, ἕνα χαρούμενο πρωϊνό, πρέπει ὁ ἀστερισμὸς τῆς Ἀφροδίτης νὰ συμφωνῇ μὲ τὸ ἡμικύκλιο τοῦ Ἄρεως, πρέπει νὰ ἔχῃ χορτάσει ἀπὸ θύματα, στὰ ὁποῖα σκόρπισε χαρά, θλῖψι, ἐλπίδα, ἀπογοήτευσι, γέλοιο, κλάμα...

—Αὐτὴ ἡ κακομοίρα ἡ δεσποινὶς μοῦ ἄνοιξε τὴν ὄρεξι, λέει. Σ' ὅλη της τὴ ζωὴ προσπαθοῦσε νὰ μ' ἀποφύγῃ μ' ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτει τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας Αὐτοτυραννισμοί, στερήσεις, αὐστηρὲς προσευχές, κακογλωσσιές, ἐλεημοσῦνες... Βάστηξε ἔτσι σαράντα ὁλόκληρα χρόνια. Ὁ ρωμαντισμὸς γέμισε τὴν καρδιά της σταγόνα-σταγόνα. Τώρα ξεχείλισε. Ἔτσι δὲν βάστηξε πιὰ κ' ἦρθε νὰ μοῦ προσφέρῃ τὴ θυσία της, μ' ὅλη τὴν εὐπρέπεια τῶν τιμίων ἡττημένων... Ἐσεῖς ποὺ γράφετε βιβλία μοῦ χαλᾶτε τοὺς πελάτες. Τοὺς φορτώνετε τὸ κεφάλι μὲ ὅ,τι ἀηδία σᾶς κατέβει.. Κυττᾶχτε την μὲ τί κατάπτωσι ἀποσύρεται...

Τὸ κυττάζει μὲ πουριτανικὴ ὑποκρισία...

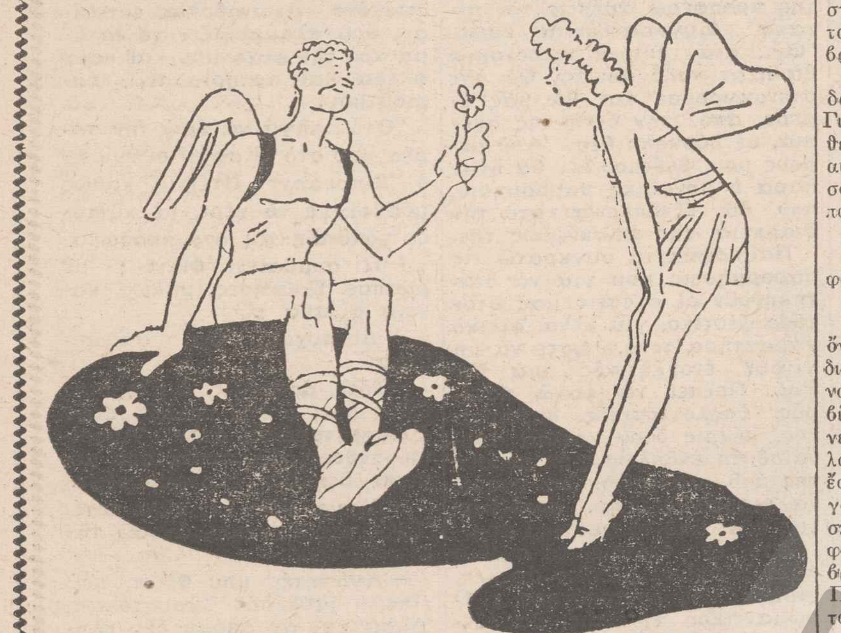

Παίζανε πάνω στ' ἀνθισμένο ταπέττο τ' Ἀπρίλη...

Θέλετε λοιπὸν ἐντυπώσεις; συνεχίζει ὁ κύριος Ἔρως. Νομίζω πὼς εἴσαστε πολὺ τυχερός, σπανίως κάνω δηλώσεις σὲ δημοσιογράφους. Δὲν ξέρω γιατί ἐσεῖς μοῦ φαίνεστε συμπαθής. Ὡρισμένως θὰ σᾶς σκαρώσω καμμιὰ βρωμοδουλειά.

Ἡ μυθολογία μὲ θέλει γυιὸ τῆς Ἀφροδίτης. Μὴν τὸ πιστέψετε. Ἐγὼ γεννήθηκα μαζὺ μὲ τὸν κόσμο, κι' ἂν ἔχω κάποια συγγένεια μὲ αὐτὴ τὴ κυρία, τότε θὰ πρέπει νὰ εἶναι κόρη μου. Ἔχω ὅμως κακὸ μνήμων κ[illegible] τόσο ἐπιπόλαιος ποὺ δὲν πῆγα οὔτε ὡς τὸ ληξιαρχεῖο νὰ διαψεύσω αὐτὴ τὴν δήλωσι τῆς μητρότητος. Ἄλλωστε δὲν μοῦ μένει καιρός.

Ἤμουνα τρελλὸς ἀπὸ τὰ πρῶτα νειάτα μου. Εὐτυχῶς δὲν εἶχα μπαμπᾶ γιὰ νὰ μοῦ τὶς βρέχῃ ἐκεῖ ποὺ ξέρετε. Ἐμεῖς τὰ ἔκθετα εἴμαστε πολὺ τυχερὰ παιδιά. Μᾶς λείπουνε τὰ χάδια ἀλλὰ μᾶς λείπουνε καὶ οἱ οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις. Ἴσως νἆναι κι' αὐτὸς ἕνας λόγος ποὺ ἔβγαλα φτερά. Εἶμαι τόσο ἐλαφρύς... Στὴν ἀρχὴ εἶχα πολὺ χοντροκομμένα παιχνίδια. Δεινοσαύρους, μαμμούθ... βλέπετε τότε ἡ γῆ ἤτανε γεμάτη μεγαθήρια. Φρόντισα ὅμως νὰ τὰ ἐξοντώσω, ἤτανε κακοῦ γούστου κάτι τέτοια ἀντικείμενα.

Ὅταν πρωτοβγήκανε οἱ ἄνθρωποι γέλασα μὲ τὴν καρδιά μου. Θὰ σᾶς πῶ μερικὲς πικάντικες φάρσες. Ἂς ἀφήσουμε τὴν Ἀνατολή· ἡ ἱστορία της εἶναι πολὺ αἱματοβαμμένη, ἐκεῖνα μάλιστα τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα μοῦ κάνουνε φρίκη. Καλύτερα ν' ἀρχίσωμε ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Αὐτοὶ οἱ κύριοι μὲ θεοποιήσανε πολὺ πολιτισμένα. Σκεφθῆτε: Ἀγάλματα, ποιήματα, φιλοσοφία. Μοῦ δώσανε μιὰ κοινωνικὴ θέσι στὸν Ὄλυμπο, μιὰ τρυφερὴ μαμᾶ, τὴν κυρία Ἀφροδίτη, ἕναν πλούσιο θεὸ πατέρα, τὸν Ἥφαιστο. Πῶς νὰ μὴν τοὺς εὐγνωμονῇ κανείς; Ὁ Ὅμηρος μάλιστα—τὸν ξέρετε τὸν Ὅμηρο; — ὁ Ὅμηρος, λοιπόν, μὲ τραγούδησε μὲ πολὺ λυρισμό. Σᾶς τὸν ἀναφέρω γιατί ἐδῶ ἀκριβῶς θὰ βρῆτε θέμα. Ὑπῆρχε λοιπὸν κάποιος γνωστὸς τοῦ Ὁμήρου, ὁ Πολύφημος. Αὐτὸς ὁ τζέντλεμαν ζοῦσε μόνος του σὲ κάποιο νησί. Ἤτανε ἕνας τεράστιος ἄντρας ποὺ ζύγιζε τοὐλάχιστο ἕναν τόννο, ψηλὸς σὰν δέντρο καὶ χοντρὸς σὰν ἐλέφας. Καὶ ὄχι μ' ἕνα μάτι, ὅπως θέλουνε νὰ μᾶς τὸν παρουσιάσουνε. Ἀντιθέτως ἤτανε μᾶλλον ὡραῖος, μ' ἕνα φόρεμα ἀπὸ δέρματα λεοπαρδάλεων ποὺ τὸν ἔκανε πολὺ σίκ.

Εἶχα πολλὲς ὑποχρεώσεις σ' αὐτόν. Κάποτε μὲ ξέμπλεξε ἀπὸ ἕνα δέντρο. Ἄλλοτε πάλι μὲ φιλοξένησε στὸ σπήλαιό του χωρὶς νὰ μὲ φάῃ. Ἔτσι ἀποφάσισα νὰ τοῦ κάνω ἕνα δῶρο. Τὸν ρώτησα τί θέλει.

—Χμ! ἀπάντησε ξύνωντας τὴ μύτη του,... ξέρεις αὐτὴ ἡ μοναξιὰ δὲν ὑποφέρεται. Ἂν μοὔστελνες μιὰ γυναῖκα;

Τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα. Βρῆκα πράγματι μία κυρία ποὺ ἀνιοῦσε ἐκεῖ στὰ Καρπάθια, τὴν ἔκλεισα σ' ἕνα κομψὸ κουτὶ καὶ τὴν ἔστειλα. Φανταστῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί μου. Ὅταν τὸν ἀντάμωσα μὲ ὑποδέχτηκε μὲ βρισιές.

—Ὡραῖο κελεποῦρι, μοὔφερες γιὰ δῶρο, οὔρλιαξε. Κι' εἶχε δίκηο. Γιατὶ σὰν τεράστιος ποὺ ἤτανε ἤθελε μιὰ γυναῖκα τοὐλάχιστο σὰν κι' αὐτόν Τὸ δῶρο μου ἤτανε σὰν νὰ σᾶς χάριζα ἐσᾶς ἕνα μπιμπελὸ ἀπὸ πορσελάνη.

—Καὶ τί ἀπόγινε; ρώτησα.

—Τί ἤθελες νὰ τὴν κάνῃ; Τὴν ἔφαγε.

✪

Οἱ Ρωμαῖοι μοῦ δώσανε ἕνα ἄλλο ὄνομα, «Ἄμορ». Ἤτανε καλὰ παιδιά, γι' αὐτὸ τοὺς βοήθησα κι' ὅλας νἀρπάξουνε τὶς γυναῖκες τῶν Σαβίνων. Μεταξύ τους ἤτανε ἡ Κανέα. Χαριτωμένη, ἔξυπνη ἀλλὰ μεγαλομανής. Αὐτὴ ἡ μεγαλομανία τῆς ἔφαγε τὸ κεφάλι. Τὴν ἔβαλα ν' ἀγαπήσῃ τὸν Μίντεο ποὺ ἤτανε βοσκὸς καὶ δὲν εἶχε οὔτε ροῦχο νὰ φορέσῃ. Ἡ Κανέα πήγαινε νὰ τὸν βρῇ στὸ λιβάδι σχεδὸν κάθε μέρα. Παίζανε πάνω στ' ἀνθισμένο ταπέττο τοῦ Ἀπρίλη, κ' ἤτανε τόσο εὐτυχεῖς πού νομίζανε πὼς εἴχανε φτερά. Μὰ γίνηκε τὸ κακὸ ποὺ παθαίνουνε τὰ κορίτσια ὅταν δὲν προσέχουνε. Φυσικὰ δημιουργήθηκε τρομερὸ σκάνδαλο, οἱ περισσότεροι ἀποδίδανε τὸ πάθημα τῆς Κανέας στὸ Μάρκο, ἕνα νεαρὸ πατρίκιο, μὲ μεγάλη περιουσία. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Μάρκος γίνηκε ἔξω φρενῶν, γιατὶ ἔξω ἀπὸ τ' ἄλλα εἶχε ἀποκρουστῇ ἀπὸ τὴν Κανέα. Τῆς ἔδωσε λοιπὸν ἕνα γερὸ ξύλο καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸν δράστη. Ὕστερα τὴν ἀνέβασε στὸ ἅρμα του, ἕνα ἅρμα τελευταῖο μοντέλλο τεσσάρων ἵππων, καὶ τὴν πῆγε στὸ Μίντεο. Ἐκεῖ τοὺς τιμώρησε καὶ τοὺς δύο μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ τρόπο.

—Ποιὸν τρόπο;

—Τοὺς πάντρεψε.

✪

Δὲν μπορεῖτε νὰ μὴν ξέρετε τὸν Πόρθο, τὸν τρίτο ἀπὸ τοὺς τρεῖς σωματοφύλακες. Πολὺ ἐρωτύλος τύπος. Ἀφήνω ποὺ ἤτανε καὶ παλληκαρᾶς. Τοῦ ἀνάψανε λοιπὸν οἱ καϋμοὶ γιὰ τὴν γυναῖκα ἑνὸς δικαστικοῦ. Μεταξύ μας, ὁ σύζυγος ἤτανε γέρος καὶ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν εἶχε ἀκόμα γεννηθῇ ὁ Βορονώφ. Ἔτσι γίνηκε μιὰ ἀκουσία ἀπαγωγή· ὁ χοντρο-Πόρθος τὴν κουβάλησε στὰ χέρια του ἀπὸ τὸ Πὸν-Νὲφ εἰς τὴν πλατεία Γρέβης. Πολὺ τρυφερὴ ὕπαρξις ἡ κυρία δικαστοῦ, ἀλλὰ φαίνεται πὼς τρεφότανε μὲ μιὰ σχετικὴ ἀμέλεια στὴ διαιτά της. Ὁ δικαστὴς εἶχε ἕνα σωρὸ δῶρα, ἰδίως πουλερικὰ καὶ φαίνεται ὅτι γινότανε κατάχρησι.

Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, ὁ Πόρθος λαχάνιασε. Δὲν εἶναι δὰ καὶ μικρὸ πρᾶμα νὰ κουβαλᾷς μιὰ γυναῖκα στὰ χέρια. Σὰν ἔφτασε στὸ δωμάτιό του, ἡ ἀνάσα του εἶχε κοπῆ, ἔπασχε κι' ὅλας ἀπὸ «ὑπερτροφίαν τῆς ἀορτῆς». Κάθε μῆνα τοῦ πέρνανε αἷμα.

Τὴν κουβάλησε στὰ χέρια του...

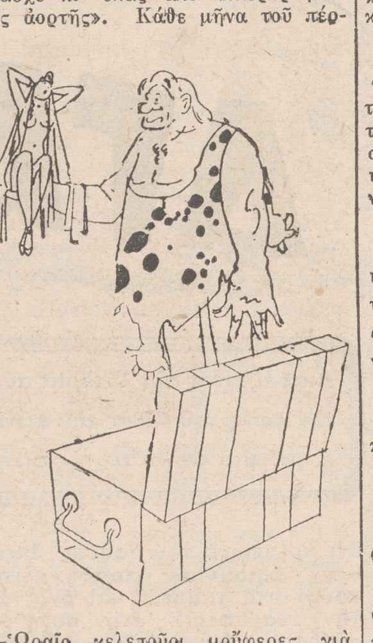

—Ὡραῖο κελεποῦρι μοὔφερες γιὰ δῶρο, φώναξε...

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι βρεθήκανε μόνοι. Ξέρετε δὰ τί πάει νὰ πῇ δυὸ ἐρωτευμένοι μόνοι τους. Ἂν δὲν ἤμουνα μικρὸ παιδί, θὰ σᾶς ἔλεγα, ἀλλὰ φοβᾶμαι ὅτι θὰ μοῦ βάλετε πιπέρι στὸ στόμα... Ἀφοῦ ἀλλάξανε ὅρκους, ἀσπασμοὺς καὶ μικρὰ μυστικά... ἀφοῦ... ἀφοῦ... ἀφοῦ... ὁ Πόρθος μας ἔπαθε τέτοιο τρὰκ ποὺ αἰσθάνθηκε νὰ τὸν ἐγκαταλείπῃ κάθε ἴχνος ἀνδρισμοῦ. Φαίνεται ὅτι ἔκρυβε μιὰ πολὺ εὐαίσθητη καρδιὰ στὸ γουρουνήσιο τομάρι του. Ἔτσι ἡ συγκίνησι τὸν παρέλυσε μέχρι τοῦ σημείου νὰ φυγομαχῇ.

Ἡ κυρία γίνηκε ἐκτὸς ἑαυτῆς. Τὰ πράγματα τὴν ἔπεισαν ὅτι ὁ ἱππότης της ἤτανε καθαρὸς τενεκές. Πῆρε λοιπὸν τὰ μάτια της καὶ γύρισε στὸ σπίτι της, μὲ τὰ πόδια της αὐτὴ τὴ φορά.

—Κι' ὁ Πόρθος;

—Ἂς μὴ μιλᾶμε γι' αὐτόν. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἀπὸ τότε δὲν ξανασήκωσε ποτὲ γυναῖκα στὰ χέρια του.

*

Καὶ τώρα θὰ πᾶμε στὴν εὐγενικιὰ ἐποχὴ τῶν Λουδοβίκων. Μοῦ ἔτυχε νὰ τρυπώσω κάποιο βράδυ στὶς Βερσαλλίες. Ἤτανε γεμᾶτες ἀπὸ πουντραρισμένους μαρκησίους κι' ἀπὸ γλυκειὲς κόμησσες ποὺ διαβάζανε στίχους ἢ ἀκούγανε θλιμμένες σονατῖνες. Προσεκτικά, τρύπωσα κάτω ἀπὸ τὸ κρινολῖνο μιᾶς μικρῆς δούκισσας. Ὀφείλω νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ πὼς τὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ κρινολίνου δὲν ἤτανε καὶ «ἀπαστραπτούσης καθαριότητος» Δὲν ἔβλεπα τί μοῦ γινότανε, ἄκουγα ὅμως καθαρά. Ἡ δούκισσα στενοχωρημένη ἀπὸ τὴν παρουσία μου, ἄλλαξε ἐρωτικὲς φράσεις μὲ κάποιον κύριο, περασμένης ἡλικίας μέν, ποὺ τὤλεγε ἡ καρδούλα του δέ.

Ξαφνικά, μπῆκε ὁ σύζυγος. Ἤτανε κίτρινος σὰ νἄχασε ὅλη του τὴν περιουσία στὸ Φαραώ. Φούχτωσε τὸ σπαθί του γιομᾶτος θυμὸ καὶ φώναξε στὸν ἄλλον:

—Φυλαχθῆτε, κύριε.

Ἡ μικρὴ δούκισσα προσπάθησε νὰ συμβιβάσῃ τὴν κατάστασι. Ὅταν ἐπείσθη ὅτι δὲν τὰ καταφέρνει τοὺς ἄφησε νὰ πετσοκοφτοῦνε μπροστὰ στὰ μάτια της. Ἤτανε ὅμως τόσο λυσσασμένοι ποὺ τὰ καταφέρανε νὰ τρυπηθοῦνε καὶ οἱ δυό.

—Κ' ἡ δούκισσα;

—Αὐτὴ ἤτανε πιὸ πρακτική. Ὅταν τοὺς εἶδε καὶ τοὺς δυὸ πτώματα, ἔτρεξε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ φώναξε: «Ἔλα, Ρομπέρ. Πεθάνανε πιά.»

—Ποιός ἤταν ὁ Ρομπέρ;

—Ὁ ἐραστής της, ποὺ τὸν εἶχε κρυμμένο στὴν πλαϊνὴ κάμαρα...

✪

Θέλησα νὰ εὐχαριστήσω τὸν κύριο Ἔρωτα.

—Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὸ χέρι μου, γιατὶ εἶμαι ἄγαλμα, μοῦ εἶπε. Πάντως, χαίρετε.

Γυρίζοντας σπίτι, εἶχα τὴν ἔκπληξι νὰ βρῶ τὴ Λόττε μὲ τὴ συντροφιὰ ἑνὸς Μαραμποῦ. Ἀγαπῶ, βέβαια, καὶ τὴ Λόττε καὶ τὰ ἄλλα ζῶα, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ γιὰ κανένα λόγο νὰ μοῦ κουβαλᾶνε τὰ Μαραμποῦ στὰ χαλιά μου, γιὰ τὸν πολὺ ἁπλὸ λόγο ὅτι τὰ λερώνουνε χωρὶς συναίσθησι.

—Τί κάνεις ἐκεῖ; φώναξα. Μαραμποῦ μέσα στὸ σπίτι.

—Νομίζω πὼς εἶναι καλύτερα νὰ μὲ βρῇς μὲ ἕνα πουλί, παρὰ μὲ κανέναν φίλο, ἀπάντησε ἡ Λόττε. Καὶ σιώπησα... γιατί, ἀλήθεια, ἤτανε καλύτερα.

ΕΜΠΕΡ ΦΡΟΧ.

Φούχτωσε τὸ σπαθί του γιομᾶτος θυμό...

Τὴν βρῆκα μὲ τὴ συντροφιὰ ἑνὸς Μαραμποῦ...

Αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τοῦ ΜΑΡΤΙΝ ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ

ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

> Διαβάζοντας τὴν ἱστορία αὐτὴ θ' ἀκούσετε τρεῖς φωνὲς πού, ἴσως,νὰ σᾶς εἶνε ἤδη γνώριμες· τὴν φωνὴ τοῦ Φίλιπ, τὴν φωνὴ τῆς Ρὸζ καὶ τὴν φωνὴ τῆς Μήριελ. Ἂν πιστεύετε στὴν ἀγάπη, ἡ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς φωνὲς χωριστὰ καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ θὰ σᾶς μιλήσουν στὴν καρδιά.

✪

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Ἕνας νεαρὸς ζωγράφος, ὁ Φίλιπ Μάρλιγκ, ἀφηγεῖται στὸ ἡμερολόγιό του, τὸ ὁποῖο μόλις ἔχει ἀρχίσει, πῶς ἐγνώρισε σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ βραδυά, στὸ σπίτι τοῦ φίλου του Ἤδερτον, μιὰν ὡραιοτάτη νέα, τὴν Ρὸζ Μπέντλεϋ, στὸ ἀντίκρυσμα τῆς ὁποίας ἔνοιωσε μιὰ περίεργη καὶ βαθυτάτη συγκίνησι νὰ τὸν κυριεύη. Ὁ Φίλιπ Μάρλιγκ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἐρωτευθῆ ἄλλη φορά, καὶ ὁ ὁποῖος, παρὰ τὴν οἰκονομική του ἀνεξαρτησία καὶ τὴν ἀγάπη τῶν φίλων του, εὕρισκε τὴ ζωή του μονότονη, ἄσκοπη καὶ κενή, αἰσθάνεται ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ πρωτοβλέπει τὴν Ρόζ, νὰ τὸν κυριεύη ἀπέραντη εὐτυχία. Εἶναι ἤδη τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Προτοῦ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἑσπερίδα τοῦ ζεύγους Ἤδερτον, ἡ νέα τοῦ ὑπόσχεται νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ τὴν ἑπομένην στὸ στούντιό του, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τοὺς πίνακάς του. Ὁ Φίλιπ Μάρλιγκ ἐπιστρέφει στὸ διαμέρισμά του μεθυσμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ βέβαιος, ὅτι, τώρα ποὺ ἐγνώρισε τὴν Ρόζ, ἡ ζωή του θ' ἀποκτήσῃ κάποιον σκοπὸν καὶ κάποιο νόημα.

2ον

Θάρθη αὔριο — δηλαδὴ σήμερα, ἀφοῦ ἡ ὥρα πρέπει νἆναι τέσσαρες περασμένες καὶ ὁ οὐρανὸς ἔξω ἔχει ἀρχίσει νὰ γαλακτώνη. Θ' ἀναπνεύσῃ τὸν ἀέρα αὐτοῦ τοῦ διαμερίσματος, αὐτοῦ τοῦ δωματίου· θὰ ἐγγίσῃ τὰ ἔπιπλα μὲ τὰ χέρια της...

Τί εὐτυχία, μεγαλοδύναμε Θεέ!... Ἡ κενή, ἡ ψυχρά, ἡ θλιμμένη ζωὴ τῆς χθὲς καὶ ὅλων τῶν ἑβδομάδων, τῶν μηνῶν καὶ τῶν ἐτῶν τοῦ παρελθόντος, ἔχει σβήσει, ἔχει διαλυθῆ σὰν συννεφάκι καπνοῦ...

Ἐν τούτοις, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου νοιώθω κάποιαν ἀνησυχία. Μόλις στρέψω τὸ βλέμμα μου μακρυὰ ἀπὸ τὸ χρυσὸ φῶς τῆς εὐτυχίας, διαισθάνομαι, ὅτι ἡ καινούργια ζωὴ ποὺ ἁπλώνεται μπροστά μου εἶναι γεμάτη κινδύνους. Ἡ ἔλευσις τῆς Ρὸζ θὰ προκαλέσῃ νέες συγκρούσεις, νέες ἀναστατώσεις μέσα μου. Ποθῶ τὸν ἐρχομό της, ἀλλά, συγχρόνως, καὶ τὸν φοβοῦμαι. Ὅταν τὴν γνωρίσω καλλίτερα, ὅταν γίνουμε φίλοι καὶ τὸ χάσμα ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν αἰσθημάτων μου γι' αὐτὴν καὶ τῶν τωρινῶν σχέσεών μας γεφυρωθῆ, θὰ νοιώσω τὴν εὐτυχία μου στερεώτερη, περισσότερο ἐξασφαλισμένη.

Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι ἕνα: εἶμαι εὐτυχισμένος ! Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἀποφασισμένος ν' ἀγωνισθῶ γιὰ νὰ διαφυλάξω τὴν εὐτυχία μου.

✪

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΡΑΔΥ. Ἦρθε. Δὲν εἶναι εἴκοσι λεπτὰ ποὺ ἔφυγε καὶ αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ τὸ στούντιο εἶναι γεμᾶτα ἀκόμη ἀπὸ τὴν γοητεία της. Βλέπω τὴν πολυθρόνα στὴν ὁποία κάθησε καὶ αἰσθάνομαι, ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω ἐκεῖ ὅπου βρίσκεται, τραβηγμένη κοντὰ στὸ τραπέζι καὶ ὄχι νὰ τὴν ἐπαναφέρω στὴν συνηθισμένη της θέσι· αἰσθάνομαι ὅτι πρέπει ν' ἀφήσω τὸ μαξιλάρι, πάνω στὸ ὁποῖο ἔγειρε, ἔτσι ὅπως εἶναι, νὰ μὴν τὸ ἐγγίσω γιὰ νὰ μὴ διαταράξω τὸ πνεῦμα της, ποὺ εἶναι ἀκόμη διάχυτο στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ θὰ μείνῃ διάχυτο μέχρις ὅτου ἡ μίσσες Μπάττεν, ἡ καθαρίστρια, ἔρθει αὔριο τὸ πρωῒ γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ πάντα.

Πρὶν ἀπὸ λίγο ἤπια ἄλλο ἕνα φλυτζάνι τσάϊ, ἀπὸ τὸ δικό της φλυτζάνι, καί, κατόπιν, ἐκάθησα στὸ γραφεῖο μου καὶ προσπάθησα νὰ συγκεντρωθῶ γιὰ νὰ θυμηθῶ, ὅ,τι εἶχε πῆ καὶ κάνει, κάθε της λέξι καὶ κίνησι, ὅσο βρισκόταν ἐδῶ.

Ὅλα αὐτά, τὰ ξέρω, εἶναι ἡ συνηθισμένη συμπεριφορὰ τῶν ἐρωτευμένων. Αἰσθάνομαι καὶ ἐνεργῶ σύμφωνα μὲ τοὺς καθιερωμένους κανόνας. Ἂν μοῦ τὰ διηγῶταν αὐτὰ κανένας φίλος μου, ἢ ἂν τὰ διάβαζα σὲ κανένα μυθιστόρημα, θὰ τὰ ἐχαρακτήριζα ὡς ἀνόητη, ἀπόλυτα γελοία αἰσθηματολογία.

Ἀλλὰ γιὰ τὸν ἐρωτευμένο, οἱ σαρκασμοὶ τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸν ἐρωτικό του κύκλο, δὲν ἔχουν κανένα νόημα· ἡ πραγματικότης τῶν αἰσθημάτων του τὸν χαλυβδώνει καὶ τὸν καθιστᾶ ἄτρωτον.

Ἐν τούτοις, ποιὸς θὰ ἦταν διατεθειμένος νὰ τὸ παραδεχθῆ δημοσία αὐτό ; Ὄχι ἐγὼ βέβαια ! Ἐγὼ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ γελῶ σαρκαστικὰ κάθε φορὰ ποὺ θὰ μοῦ παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία: δὲν θὰ παραδεχθῶ ποτὲ πῶς ξέρω ὅτι τὰ πράγματα αὐτὰ εἶναι πηγαῖα, αὐθεντικά, εἰλικρινῆ καὶ ὄχι συμβατικά, ἐκτὸς ἴσως μιὰν ἡμέρα, ἂν τύχῃ νὰ δείξω στὴ Ρὸζ αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο. Αὐτό, ὅμως, πιθανὸν νὰ μὴ συμβῆ ποτέ. Γιατί δὲν ἀποκλείεται νὰ μὴ γίνωμε ποτὲ περισσότερο ἀπὸ φίλοι. Ναί, πρέπει ν' ἀντιμετωπίσω αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο.

Γιατί, ὅμως, νὰ σκέπτωμαι τέτοια πράγματα ; Γιατί νὰ θεωρῶ δυνατὴ μιὰν ἀποτυχία, γιατί ν' ἀμφιβάλλω ; Ὁ ἔρως, καθὼς ἔχω ἀκούσει καὶ διαβάσει ἐπανειλημμένως, ἔχει τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὴν ἰδία του δύναμι. Ξέρω, ὅτι δὲν ἑλκύει τὶς γυναῖκες· αὐτὸ τὸ ἀνεκάλυψα πρὸ πολλοῦ· ἐν τούτοις, δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω, ὅτι τὰ αἰσθήματά μου γιὰ τὴν Ρὸζ δὲν θὰ ξυπνήσουν κάποιαν ἠχὼ μέσα της.

Εἶναι βέβαιον, τοὐλάχιστον, ὅτι μὲ συμπαθεῖ. Τὰ πήγαμε περίφημα σήμερα τὸ ἀπόγευμα, μόλις ἐπέρασαν οἱ πρῶτες δύσκολες στιγμές.

Καὶ οἱ στιγμὲς αὐτὲς ἐπέρασαν τόσο γρήγορα, χάρις σ' ἐκείνην καὶ ὄχι σὲ μένα· γιατί ἐκείνη ἦταν, φυσικά, ἀπολύτως κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της. Γιατί νὰ μὴν εἶναι ; Δὲν εἶχε νὰ καταπολεμήσῃ τὶς δικές μου δυσκολίες, δὲν εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ θύελλαν αἰσθημάτων, σὰν τὴν δική μου, ὅταν τὴν ἀντίκρυσα.

Εἶναι δύσκολο νὰ διατηρήσῃ κανεὶς τὴν ἐπαφή του μὲ τὴν πραγματικότητα, ὅταν βρίσκεται στὴν κατάστασι, στὴν ὁποία βρίσκομαι ἐγὼ ἀπὸ τὴν χθεσινὴ νύχτα. Ἡ φαντασία του τὸν παρασύρει σ' ἕνα κόσμο ὀνείρων.

Καί, γι' αὐτό, ὅταν ἔφθασε σήμερα τὸ ἀπόγευμα καὶ βρέθηκα ἀντιμέτωπος μὲ τὴν πραγματικότητα, ἔνοιωσα ἕνα παγερὸ σφίξιμο στὴν καρδιά. Ὄχι πῶς ἦταν λιγώτερο ὤμορφη ἀπὸ ὅ,τι θυμώμουν· ἀπ' ἐναντίας ἡ ὠμορφιά της μοῦ προξένησε τὸν κλονισμὸ μιᾶς νέας καὶ πολύτιμης ἀνακαλύψεως, ἴσως γιατί ἡ εἰκόνα ποὺ εἶχε διατηρήσει τὸ μνημονικό μου νὰ εἶχε χάσει μὲ τὸ πέρασμα μιᾶς ὁλόκληρης ἡμέρας, τὴν ζωηρότητα, τὴν λαμπρότητα τοῦ προσώπου.

Ὄχι, ἦταν τὸ φράγμα τῶν ψυχρῶν κοινωνικῶν τύπων ποὺ ὑψώθηκε μεταξύ μας, μόλις συναντηθήκαμε, ποὺ μοῦ πάγωσε τὴν καρδιά. Σιγὰ-σιγά, βέβαια, ἡ στάσις μας ἄλλαξε, ὁ τόνος μας ἔγινε φιλικώτερος, πιὸ ἐλεύθερος. Τώρα μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι εἴμαστε φίλοι! Ἀλλ' ἡ κοινοτάτη αὐτὴ φιλία, ἀναμφισβήτητα εἰλικρινὴς ἐκ μέρους της, εἶναι γιὰ μένα κάτι τὸ καταπληκτικὰ ψεύτικο, μιὰ παρεξήγησι ἀφόρητη. Εἶναι τρομερὸ νὰ πρέπει νὰ μεταμφιέζω τὰ αἰσθήματά μου καθ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ βρίσκομαι μαζύ της· ἡ προσποίησις αὐτὴ ἀπομυζᾶ κάθε αὐθορμητισμὸ ἀπὸ τὴν συμπεριφορά μου καὶ μὲ μετατρέπει σὲ ἀνδρείκελλο.

Ὅταν, βέβαια, ἡ φιλία μας γίνῃ στενώτερη, ἡ ἀνάγκη νὰ προσποιοῦμαι, νὰ κρύβω καὶ νὰ μεταμφιέζω ὅ,τι αἰσθάνομαι, θὰ γίνῃ λιγώτερο βασανιστική, γιατί σὲ κάθε συνάντησί μας θὰ ἔχω κάτι λιγώτερο νὰ τῆς κρύψω, σὲ κάθε συνάντησι κάτι περισσότερο θὰ μαντεύῃ ἐκείνη ἀπὸ τὰ αἰσθήματά μου.

Ἐξ ἄλλου, κάτι τέτοιο ἔχει ἤδη συμβῆ. Κατώρθωσα, γενικῶς, νὰ συμπεριφερθῶ ἀρκετὰ καλά. Πόσο ποθοῦσα νὰ τῆς δώσω ἐκείνη τὴν «Νεκρὰ Φύσι» τὴν ὁποία ἐθαύμασε περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς πίνακας, ποὺ τῆς ἔδειξα — καὶ πολὺ ὀρθῶς, σημειωτέον, γιατί εἶναι, ἀναμφισβήτητα, τὸ καλλίτερό μου ἔργο.

Ἡ Ρὸζ ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς μπρὸς στὸ παληὸ κομμό, πάνω στὸ ὁποῖο τὸ ἔχω τοποθετημένο, κυττῶντας το προσεκτικά.

—Εἶσθε καλὸς ζωγράφος, κύριε Μάρλιγκ, μοῦ εἶπε κατόπιν, μὲ τὴν τόσο γλυκειά της φωνή. Δὲν θέλω, βέβαια, νὰ παραστήσω τὸν τεχνοκρίτη, οὔτε ξέρω, ἄλλωστε, πολλὰ πράγματα ἀπὸ ζωγραφική, νοιώθω, ὅμως, ὅτι ἕνας καλλιτέχνης ποὺ ἔχει ζωγραφίσει κάτι τὸ τόσο ὡραῖο, πρέπει νἆναι καλὸς ζωγράφος.

Εἶχα γίνει, ἀσφαλῶς, πορφυρὸς ἀπὸ τὴν χαρά. Τέτοια εὐχαρίστησι δὲν θὰ ἔνοιωθα, οὔτε ἂν οἱ μεγαλείτεροι ζωγράφοι τῆς ὑφηλίου, συγκεντρωμένοι, μὲ ἀνακήρυτταν κορυφαῖο τῆς Τέχνης. Μοῦ ἐρχόταν νὰ τῆς προσφέρω ἀμέσως τὸν πίνακα. Συγκρατήθηκα ὅμως. Ὄχι, μιὰ τέτοια χειρονομία θὰ ἦταν πολὺ ἀδεξία. Θὰ τὴν στενοχωροῦσε καὶ θὰ μᾶς ἔφερε, ἀπὸ τὴν δική της σκοπιά, σὲ δύσκολη θέσι. Ἀπὸ μέρους μου, βέβαια, δὲν θὰ ἦταν παρὰ ἡ μοναδικὴ παρόρμησις, ποὺ θὰ ἐξεδήλωνα κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπισκέψεώς της.

Ναί,πρέπει νὰ συγκρατῶ τὶς παρορμήσεις μου γιὰ νὰ διατηρηθοῦν οἱ σχέσεις μας στὸν τόσο ψεύτικο, γιὰ μένα, φιλικὸ χαραχτῆρα τους, ὥστε νὰ μὴ γίνουν ἐνοχλητικὲς γιὰ τὴν Ρόζ. Πρέπει νὰ φανῶ πονηρός, ὑπολογιστικός, διπλωμάτης, μέχρις ὅτου κάποια ἀσυναίσθητη ἐκδήλωσις ἐκ μέρους της μοῦ φανερώσῃ ὅτι μπορῶ νὰ ριψοκινδυνεύσω, προδίδοντας κάτι ἀπὸ τὸ μυστικό μου.

Καὶ ἐν τούτοις, τὸ σχέδιο αὐτὸ δὲν εἶναι μᾶλλον ἀφελές, ἔτσι, κάπως κουτοπόνηρο ; Ὁ ρωμαντικὸς ἐραστής, θὰ ἐξεμυστηρεύετο εὐγλώττως καὶ θορυβωδῶς τὸν ἔρωτά του καὶ μὲ τὴν θυελλώδη ὁρμή του θὰ κατακτοῦσε τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐρώτων του. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ὑπερόχως ἁπλό, ἀλλ' ὑποπτεύομαι, ὅτι στὴν πραγματικότητα, ἡ ἐπιτυχία του εἶναι πολὺ προβληματική.

Ἐξ ἀντιθέτου, τὸ δικό μου σχέδιο δὲν ἐκθέτει εἰς κινδύνους, γιατί ἐπιτρέπει σ' αὐτὸν ποὺ τὸ ἐφαρμόζει, νὰ εἶναι προσεκτικὸς καὶ διακριτικός.

Τὸ γεγονός, πάντως, εἶναι ἕνα: φοβοῦμαι τρομερὰ μὴ τὴν χάσω καὶ βυθισθῶ πάλι στὴ φρικτὴ μονοτονία τῆς παληᾶς μου ζωῆς. Συνεπῶς, δὲν μπορῶ νὰ διακινδυνεύσω, ἀμέσως, τὴν εὐτυχία μου. Μόνον οἱ πολὺ πλούσιοι μποροῦν νὰ παίζουν ἀτιμωρητὶ τυχηρὰ παιχνίδια· κι' ἐγώ, ἀπὸ ἔρωτα, εἶμαι πολὺ φτωχὸς ἀκόμη.

✪

ΜΟΛΙΣ ΤΕΛΕΙΩΣΑ τὴν ἀνάγνωσι τῶν ὅσων ἔχω γράψει καὶ πρέπει νὰ πῶ, ὅτι τὸ ἄλλοτε γλυκανάλατο καὶ ἄλλοτε πικρόχολο ὕφος τους, καθὼς καὶ ἡ ἕρπουσα ταπεινότης, ποὺ διαφαίνεται σὲ κάθε γραμμή, μοῦ προξενοῦν ἀηδία.

Πόσο ἀδύναμο, πόσο ἀχάριστο, πόσο ἀσυνάρτητο μὲ κάνει νὰ φαίνωμαι στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου καὶ πόσο τερατωδῶς ἐσφαλμένα ἀπεικονίζει τὴν ψυχική μου κατάστασι, ἐννοῶ τὴν ἐπικρατοῦσα ψυχική μου κατάστασι. Διότι ἡ ἀνάγκη νὰ προσποιοῦμαι καὶ νὰ μεταμφιέζω τὰ αἰσθήματά μου δὲν εἶναι συνεχής, ὅπως δὲν εἶναι, ἄλλωστε, συνεχὲς τὸ συναίσθημα, ὅτι κάτι μοῦ κλέβουν, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ ὁλοκληρώσω ἀμέσως τὴν εὐτυχία μου, ὅτι ἡ μοῖρα μὲ ἀδικεῖ· ἐξ ἀντιθέτου, αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ σύντομα, στιγμιαῖα ἐπεισόδια, ποὺ συμβαίνουν ὅταν τὴν συναντῶ, ἢ ὅταν κάποια γοητευτικὴ ἀλλαγὴ στὴν ἔκφρασί της, ἢ κάποια κίνησις τοῦ κορμιοῦ της κάνουν ν' ἀναπηδήσῃ μέσα ἀπὸ τὰ συγκρατημένα αἰσθήματά μου μιὰ φλόγα, τὴν ὁποία ὀφείλω νὰ καταστείλω ἀμέσως. Ὅλο τὸν ἄλλο καιρό, εἴτε βρίσκεται μαζύ μου, εἴτε ὄχι, ζῶ μέσα σὲ μιὰ θερμή, ζωογόνο ἀκτινοβολία εὐτυχίας, ποὺ πλημμυρίζει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχή μου καὶ κάθε φλέβα καὶ ἀρτηρία τοῦ κορμιοῦ μου.

Ὅταν πῆγα νὰ βρῶ τὴν παρέα μου στὸ «Καφὲ Ρουαγιάλ» ὁ Ἔντουαρντ Ντέννις, καθὼς μοὔσφιγγε τὸ χέρι, μὲ κύτταζε κατάπληκτος στὸ πρόσωπο.

—Τί συμβαίνει, Φίλιπ ; μὲ ρώτησε. Πούλησες, μήπως, κανένα πίνακα ;

—Δυστυχῶς, ὄχι, ἀποκρίθηκα.

—Τότε, ἀσφαλῶς, ὁ πλούσιος θεῖός σου, ὁ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγκατεστημένος στὴν Ἀμερική, πέθανε, ἀφίνοντάς σου μερικὲς δεκάδες ἑκατομμυρίων.

—Τέτοιο θεῖο δὲν εἶχα ποτέ. Ἐγώ, τοὐλάχιστον, ἀγνοῶ τὴν ὕπαρξί του.

—Ἀγαπητέ μου Φίλιπ, μοῦ εἶπε, ψεύδεσαι ἀσυστόλως. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη δὲν κληρονόμησες ἑκατομμύρια, τότε ἀσφαλῶς σοῦ ἔχει πέσει κάποιο λαχεῖο. Φαίνεται ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου, καλέ μου ἄνθρωπε !

Ναί, ἔχει δίκηο — σκέφθηκα, ἐνδομύχως, μὲ βαθυτάτη ἀγαλλίασι — ἕνα μεγάλο λαχεῖο μοὔπεσε. Πόση αὐτοπεποίθησι ἔνοιωσα, πόση βεβαιότητα γιὰ τὸ μέλλον, πόσο ἀνεξάρτητο αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτό μου ἀπὸ ὅλους ὅσους μὲ περιέβαλλαν ἐκείνη τὴν στιγμή. Καὶ καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς βραδυᾶς, καθὼς κουβεντιάζαμε γιὰ χίλια δυὸ ζητήματα, ἡ γλυκειὰ μυστικὴ παρουσία τῆς Ρὸζ ἐμύρωνε τὴν ψυχή μου καὶ μάγευε τὴν φαντασία μου. Καὶ ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ διαλύσουμε τὴν συντροφιά, ἀποχωρίστηκα τὸν Ἔντουαρντ Ντέννις καὶ τοὺς ἄλλους, χωρὶς τὴν παραμικρὴ λύπη ἢ δυσφορία, γιατί ἤξερα ὅτι στὸ διαμέρισμά μου, ὅπου ἐπέστρεφα, δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀντιμετωπίσω, ὅπως ἄλλοτε, τὸν δαίμοναν τῆς μοναξιᾶς. Ἡ Ρόζ, ἡ φαεινὴ ὀπτασία τῆς Ρὸζ μὲ περίμενε ἐκεῖ καὶ βιαζόμουν νὰ ἐπιστρέψω γιὰ ν' ἀπολαύσω μόνος καὶ ἀνενόχλητος τὴν κρυφὴ εὐτυχία μου.

Τώρα ποὺ ἔχει ἔρθει ἐδῶ καὶ ποὺ πρόκειται νὰ ξανάρθῃ, τὸ διαμέρισμα αὐτό, ποὺ πρὶν ἀπὸ δύο μόλις ἡμέρες ἦταν γιὰ μένα στενὴ σκοτεινὴ φυλακή, ἔχει γίνει παράδεισος πλατύτερος καὶ φωτεινότερος ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Πρόκειται νὰ ξανασυναντηθοῦμε τὴν προσεχῆ Δευτέρα, αὐτὴ τὴ φορὰ στὸ δικό της διαμέρισμα. Εἶχα ἀποφασίσει νὰ μὴ τῆς προτείνω ἐγὼ νέα συνάντησι. Ἦταν ἡ δική της σειρὰ καὶ φοβόμουν μὴν τῆς γίνω φορτικός.

Ὅταν, λοιπόν, ἀφοῦ ἤπιαμε μαζὺ τὸ τσάϊ καὶ εἶδε τοὺς πίνακάς μου, εἶπε, ὅτι ἦταν ὥρα νὰ πηγαίνῃ, φαντάσθηκε γιὰ μιὰ φρικτὴ στιγμή, ὅτι θ' ἀποχωριζόμαστε χωρὶς νὰ ὁρίσουμε ραντεβοῦ καὶ ὅτι δὲν ἀπεκλείετο νὰ περάσουν ἑβδομάδες ἢ ἴσως καὶ ὁλόκληροι μῆνες, χωρὶς νὰ τὴν ξαναδῶ. Ἔνοιωσα, ὅτι τὴν ἔχανα, ὅτι ἡ εὐτυχία γλυστροῦσε μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά μου.

Τέλος, ὅμως, καθὼς μοῦ ἔτεινε τὸ χέρι, μὲ μερικὲς λέξεις διέλυσε τὴν ἀνησυχία μου.

—Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ἡ σειρά σας νἄρθετε νὰ πάρετε τὸ τσάϊ μαζύ μου, παρετήρησε.

Μένει σ' ἕνα διαμέρισμα τῆς Πλατείας Οὐόμπορν, μαζὺ μὲ κάποια ἐξαδέλφη της.

—Λοιπόν, θἄρθετε τὴν προσεχῆ Δευτέρα ;

Τί ἐρώτησις, ἔ;

Τὴν προσεχῆ Δευτέρα ! Δηλαδὴ τέσσαρες ὁλόκληρες ἡμέρες μὲ χωρίζουν ἀπὸ τὴν εὐλογημένη στιγμὴ ποὺ θὰ τὴν ξαναδῶ.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Ρὸζ τῶν ὀνείρων μου καὶ ἐγὼ θὰ συνδεθοῦμε τόσο στενά, θὰ σμίξουμε τόσο, ὥστε ἡ ἐπάνοδος στὴν πραγματικότητα, ὅταν συναντήσω τὴν πραγματικὴ Ρόζ, θὰ μοῦ προξενήσῃ πάλι ἐκεῖνο τὸν στιγμιαῖο, ἀλλὰ τόσο βαθὺ πόνο.

Ἀλλὰ τί τυχερὸς ποὺ εἶμαι στ' ἀλήθεια, ἀφοῦ δὲν ἔχω νὰ περιμένω, παρὰ μόνο τέσσαρες ἡμέρες, τυχερὸς ποὺ θέλησε νὰ μὲ ξαναδῆ τόσο σύντομα.

Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐξαδέλφη πάλι ; Δὲν θὰ εἶναι μᾶλλον ἐνοχλητική ; Ἴσως ὄχι. Πάντως, αἱ συνθῆκαι θὰ μποροῦσαν νὰ εἶναι ἀσυγκρίτως δυσμενέστεραι γιὰ μένα: μιὰ ἐξαδέλφη εἶναι ἀσυζητητί, προτιμότερη ἀπὸ μιὰν ὁλόκληρη οἰκογένεια. Ἂν ἡ Ρὸζ ζοῦσε στοὺς κόλπους μιᾶς οἰκογενείας, θὰ μοῦ ἦταν πολὺ δυσκολώτερο νὰ τὴν βλέπω, νὰ καταστήσω στενώτερο τὸν σύνδεσμό μας.

Ἴσως, μάλιστα, ἡ ἐξαδέλφη νὰ μοῦ φανῆ ὠφέλιμη. Δὲν ἀποκλείεται, ἂν κατορθώσω ν' ἀποκτήσω τὴν συμπάθειά της, ν' ἀποβῆ ἕνα εἶδος συνδέσμου μεταξὺ τῆς Ρὸζ καὶ ἐμοῦ. Πιθανόν, τελείως ἀσυναίσθητα, νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ γεφυρώσω τὴν ἄβυσσο, μεταξὺ τῆς πραγματικῆς καὶ τῆς φανταστικῆς Ρόζ.

Τέσσαρες ἡμέρες. Θὰ τὶς ἐκμηδενίσω μὲ τὴν ἐντατικὴ δουλειά. Αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρὸ μοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ δουλέψω. Ὅλα μοῦ φαίνονταν πῶς τραβοῦσαν τὸν στραβὸ δρόμο καί, σὲ διάστημα ὀλίγων μηνῶν, εἶχα ἀρχίσει δεκάδες πινάκων, γιὰ νὰ τοὺς ξεσχίσω μισοτελειωμένους.

Ἀλλ' αὐτὲς τὶς δυὸ ἡμέρες ἔνοιωσα νὰ φουντώνῃ πάλι μέσα μου ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ νέες ἰδέες νὰ πλημμυρίζουν τὸ μυαλό μου. Τὰ συμπτώματα τὰ γνωρίζω. Εἶναι σημάδια εὐοίωνα. Ξέρω, ὅτι τὰ πράγματα θὰ στρώσουν καὶ θὰ πᾶνε καλά, σὰν ξαναρχίσω νὰ δουλεύω αὔριο.

***

ΜΕΤΑ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΗΜΕΡΕΣ. Σ' αὐτὲς τὶς τέσσερες ἡμέρες ἐτελείωσα σχεδὸν ἕνα νέο πίνακα, περιέργως διαφορετικὸν ἀπὸ τ' ἄλλα μου ἔργα καί, πιστεύω, πολὺ καλλίτερο. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν μεταχειρίσθηκα τὰ χρώματα μὲ τόση τόλμη καὶ ἐπιτυχία. Μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὴν δῶ, ἠμποροῦσε νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ στούντιό μου σήμερα τὸ ἀπόγευμα, καὶ μόνο τὸ γεγονός, ὅτι δὲν εἶναι δέκα λεπτὰ ποὺ ἐπέστρεψα ἀπὸ κοντά της, ἦταν ἱκανὸ νὰ μὲ κρατᾷ αὐτὴ τὴν στιγμὴ μακρυὰ ἀπὸ τὰ πινέλα μου, σκυμμένο πάνω ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό μου.

Τὸ ἡμερολόγιο αὐτὸ ἀρχίζει ν' ἀποκτᾷ μεγάλη σημασία γιὰ μένα. Τὸ ἄρχισα... Κι' ἀλήθεια, πόσος καιρὸς εἶναι ποὺ τὸ ἄρχισα ; Ἔξη ἡμέρες. Μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο, ὅτι εἶναι ἔξη μόνον ἡμέρες ποὺ τὴν συνήντησα γιὰ πρώτη φορά, ὅτι πρὶν ἀπὸ ἔξη μόλις ἡμέρες ζοῦσα ἐκείνη τὴν φτωχή, τὴν τρισαθλία ζωὴ ποὺ τὴν θυμᾶμαι τώρα σὰν μακρυνὸ ἐφιάλτη.

Τὸ ἄρχισα, τὸ ἡμερολόγιό μου, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τότε νὰ δώσω μιὰ διέξοδο στὴν συγκρατημένη εὐτυχία μου. Τώρα, ὅμως, τὸ συνεχίζω καὶ γιὰ κάποιον ἄλλο λόγο. Ἐπιθυμῶ νὰ διασώσω ἀπὸ τὴν λήθη — γιὰ τὸν ἑαυτό μου, φυσικά, καὶ ὄχι γιὰ κανένα ἄλλον — κάθε μιὰν ἀπὸ τὶς πολύτιμες αὐτὲς στιγμές, κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ ζωή της ἐγγίζει τὴν δική μου, τὴν γλυκειὰ μουσικότητα τῆς φωνῆς της, τὶς λέξεις καὶ τὶς κινήσεις της, τὶς πιὸ ἀνεπαίσθητες ἀλλαγὲς τοῦ λατρευτοῦ προσώπου της, ὅλες αὐτὲς τὶς φευγαλέες στιγμὲς ἐκστάσεως, ὅπως ὅταν πρόβαλε, μετὰ τὴν πρώτη συνάντησί μας, στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ τοῦ Ἤδερτον, ἀξέχαστα, ὡραία καὶ θελκτική.

Ξέρω, ὅτι οὔτε ὁ μεγαλείτερος μάστορας τῆς πέννας θὰ κατώρθωνε νὰ τὶς περιγράψῃ πλήρως αὐτὲς τὶς στιγμές, ἀλλὰ ἴσως σημειώνοντας ὅτι μπορῶ ἀπ' αὐτὲς καὶ ἀναφέροντας μερικὲς λεπτομέρειες, τὴν ἐποχὴ καὶ τὶς περιστάσεις, νὰ βοηθήσω τὸ μνημονικό μου νὰ αἰχμαλωτίσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ ζωντανό, ὅ,τι οἱ λέξεις δὲν μποροῦν νὰ ἐκφράσουν.

Τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν μπόρεσα νὰ μείνω περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτὰ μόνος μαζί της, σήμερα τὸ ἀπόγευμα, ἀπετέλεσε φυσικὰ γιὰ μένα κάποιαν ἀπογοήτευσι. Ἡ παρουσία, ὅμως, τῆς Τζέννιφερ Μπάρτον,τῆς ἐξαδέλφης, ὠφέλησε οὐσιαστικῶς γιατὶ ἔδωσε θετικότητα στὶς σχέσεις μου μὲ τὴν Ρόζ.

Μοῦ εἶναι συμπαθητικὴ ἢ ἀντιπαθητικὴ ἡ Τζέννιφερ; Δὲν ξέρω. Εἶναι μιὰ ἀπὸ 'κεῖνες τὶς ψυχρές, θετικές, ἀφτιασίδωτες γυναῖκες, μὲ τὶς ὁποῖες εἶναι εὔκολο νὰ συνομιλήσῃς, ἀλλὰ δυσκολώτατο νὰ γίνῃς φίλος.

Ἡ Ρὸζ προξενοῦσε ἐντύπωσι πραγματικοῦ ῥόδου— ἑνὸς ἀξιαγάπητου, πολυπλόκου, μυρωμένου μυστηρίου — δίπλα στὴν ἐξαδέλφη της, ποὺ θύμιζε κάκτο. Ἐν τούτοις, ἂν τὴν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά της ἡ Τζέννιφερ θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ ὤμορφη κοπέλλα. Ἔχει ὡραῖα καστανὰ μάτια πίσω ἀπὸ τὰ ματογυάλια της· ἡ μύτη, τὸ πηγοῦνι καὶ τὰ χείλη της εἶναι κανονικά. Κανονικά, ἐπίσης, εἶναι καὶ τὰ δόντια της καὶ ὁλόλευκα. Τὰ μαλλιά της, ἴσια, λεῖα καὶ σχεδὸν μαῦρα εἶναι χωρισμένα στὴ μέση καὶ τὸ πρόσωπόν της εἶναι πολὺ ὠχρό. Εἶναι ψηλὴ καὶ λεπτή· ψηλότερη ἀπὸ τὴν Ρόζ.

Ναί, ὡς μάσκα τὸ πρόσωπό της θὰ ἦταν πολὺ ὡραῖο, ἀλλ' ὡς πρόσωπο εἶναι μόνο μάσκα, μιὰ μάσκα χωρὶς τίποτα, ἀπὸ πίσω. Ἡ ἔκφρασίς της εἶναι σκληρὴ σὰν μάρμαρο. Καὶ ὅταν ἀκόμη γελᾷ, τὸ γέλιο της δὲν μαλακώνει τὴν σκληρότητα τῆς ἐκφράσεώς της. Καὶ ἡ φωνή της, ἐπίσης, εἶναι σκληρὴ— σκληρή, καθάρια καὶ παγερή.

Ἔχει δίπλωμα ἰατροῦ καὶ ἐπιδίδεται στὴν χειρουργικὴν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀκρωτηριάζει τοὺς ἀσθενεῖς ἢ τοὺς ἀνοίγει τὴν κοιλιὰ μὲ ἀπόλυτη ἀταραξία καὶ μεγάλη ἐπιδεξιότητα. Καταφανῶς ἔχει πολλὰ προσόντα. Εἶναι προικισμένη μὲ ὀξυτάτην, πρακτικὴν ἐξυπνάδα, ἔχει ἕνα περίεργο δικό της χιοῦμορ καὶ κουβεντιάζει πολὺ εὐχάριστα. Γενικῶς εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρων τύπος. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι μαζί της ἀποκλείεται κάθε εἴδους φιλία. Δὲν ζητᾷ τίποτε ἀπὸ τὸν ἀντικρυνό της. Καὶ οὔτε εἶναι διατεθειμένη νὰ τοῦ δώσῃ τίποτε.

Μαζί της πρέπει νὰ ξεχνᾷ κανεὶς ὅτι ἔχει νὰ κάνῃ μὲ γυναῖκα. Εἶναι ἕνας ρωμαλέος, τίμιος ἄνθρωπος, χωρὶς θέσι γιὰ αἰσθήματα στὴν καρδιά του.

Σὰν μπῆκε στὸ δωμάτιο, μὲ γρήγορο καὶ σταθερὸ βῆμα, καὶ ἡ Ρὸζ μὲ παρουσίασε, μοὔσφιξε τὸ χέρι, ἐνῷ τὰ καστανὰ μάτια της μ' ἐρευνοῦσαν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ψυχρά, διαπεραστικά, σχεδὸν ἐχθρικά.

Μὲ κυττοῦσε ὡσὰν νὰ εἶχε μπροστά της ἕναν ἀνεπιθύμητο παρείσακτο, ὁ ὁποῖος δὲν τῆς ἐνέπνεε μεγάλην ἐμπιστοσύνην.

Εἶχε καλοὺς τρόπους· δὲν ξέχασε οὔτε στιγμὴν ὅτι ἤμουν ἐπισκέπτης τῆς ἐξαδέλφης της καὶ ὅτι ἡ συνομιλία ἔπρεπε νὰ περιλαμβάνῃ πάντοτε καὶ ἐμένα.

— Ἡ Ρὸζ μοῦ εἶπε πῶς εἶσθε καλλιτέχνης, μοῦ εἶπε προσφέροντάς μου βουτυρωμένες φρυγανιές, καθὼς πίναμε τὸ τσάϊ. Μιὰν ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες πρέπει νὰ σᾶς πῶ τὴν γνώμη μου γιὰ τοὺς πίνακάς σας.

— Σᾶς ἀρέσει ἡ ζωγραφική;

— Ναί, πολύ... Ἀλλὰ δὲν φανατίζομαι γιὰ καμμιὰ σχολή, οὔτε ἔχω προτίμησι γιὰ μιὰν ὡρισμένη τεχνοτροπία. Ἐκεῖνο ποὺ ἀναζητῶ σ' ἕνα πίνακα εἶναι ἡ ποιότης τῆς πινελιᾶς. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἂν αὐτὸς ποὺ τὸν ζωγράφισε εἶναι φουτουριστὴς ἢ κυβιστής, ἂν ἀνήκῃ στὴν κλασσικὴ Σχολὴ ἢ ἂν ἔχῃ τὸ μικρόβιο τοῦ ἐμπρεσιονισμοῦ.

— Καὶ τί εἶναι αὐτὴ ἡ ποιότης τῆς πινελιᾶς, ποὺ ἀναζητεῖτε; τὴν ἠρώτησα.

— Εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ φανερώνει ἂν ὁ καλλιτέχνης ἔχῃ κότσια! ἀποκρίθηκε.

— Βέβαια! Τί ἄλλο θὰ μποροῦσε ν' ἀναζητᾷ μιὰ χειροῦργος, παρετήρησα.

Ἡ Τζέννιφερ ἔρριξε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω καὶ ξέσπασε σὲ γέλια, δείχνοντας τὰ ὡραῖα λευκὰ δόντια της. Ναί, ἦσαν ὑπέροχα δόντια. Τὰ πρόσεξα μὲ τὸν ἀπαθῆ θαυμασμό, ποὺ ἐπιδεικνύει κανεὶς βλέποντας τὰ δόντια ἑνὸς καθαρόαιμου ἀλόγου.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

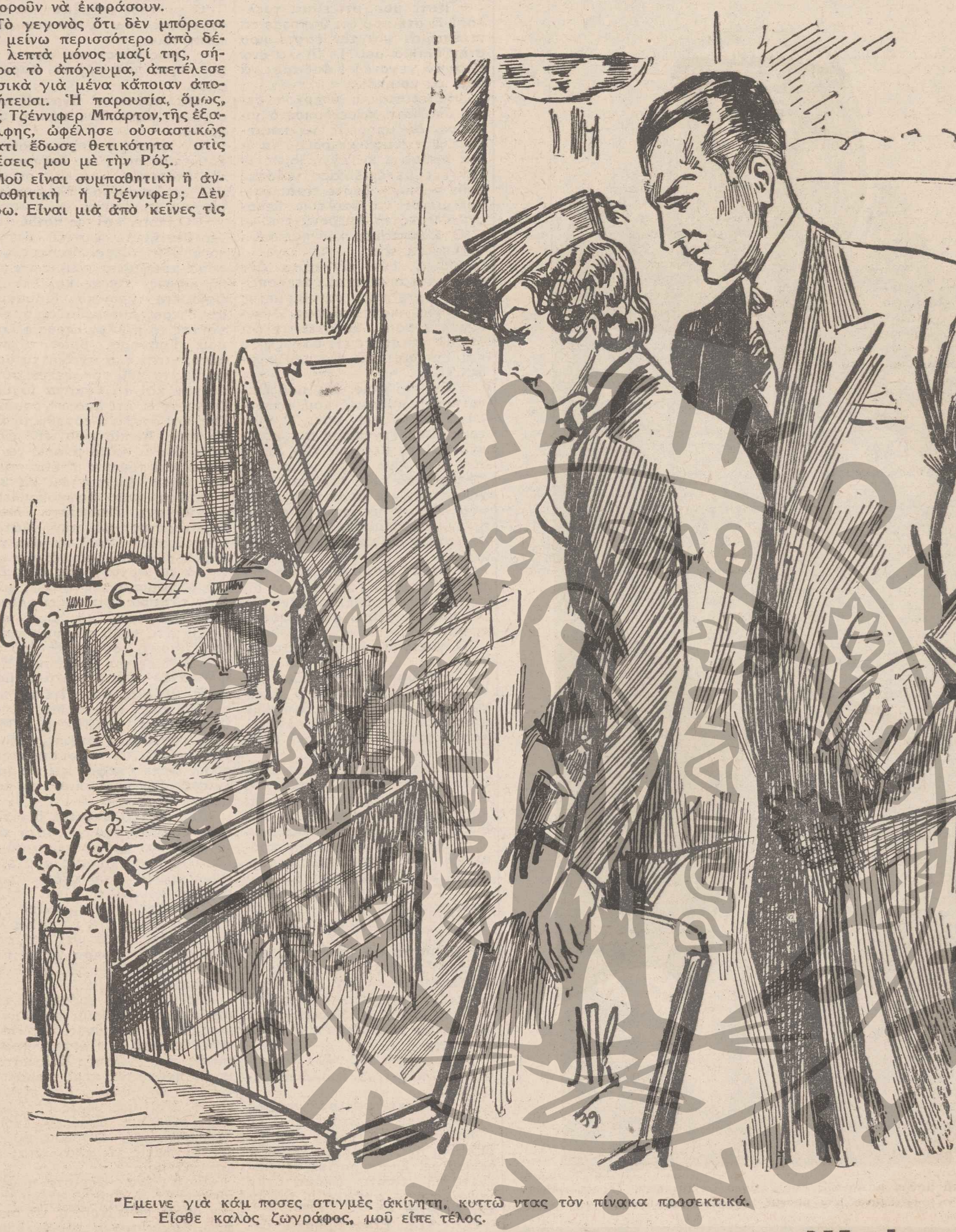

Ἔμεινε γιὰ κάμποσες στιγμὲς ἀκίνητη, κυττῶντας τὸν πίνακα προσεκτικά. — Εἶσθε καλὸς ζωγράφος, μοῦ εἶπε τέλος.

ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΑΝΤΙ ΟΦΘΑΛΜΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΝΤΕΝΝΙΣ ΟΥΗΤΛΕΪ

Λοιπόν, καλὴ νύχτα, γιατρέ... Ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε ἔτσι.. φιλικά....

Ἕνα ψεύτικο χαμόγελο ζωγραφίσθηκε στὸ κιτρινωπὸ πρόσωπο τῆς κ. Σάντμάϋερ καθὼς μιλοῦσε ἀπὸ τὸ κατῶφλι τῆς μικρῆς τραπεζαρίας.Τὰ ἄχρωμα μάτια της προσηλώθηκαν, γιὰ μιὰ στιγμή, μὲ ἀπροκαλύπτως ἀποδοκιμαστικὴ ἔκφρασι, στὴ μισογεμάτη μπουκάλα τοῦ οὐΐσκυ, ποὺ ἦταν τοποθετημένη πάνω στὸ στενὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ, ἀνάμεσα σὲ δυὸ φθηνὰ κινέζικα βάζα. Κατόπιν ἡ κ. Σάντμαϋερ κύτταξε τὸν σύζυγό της.

—Μὴν ἀργήσης, σὲ παρακαλῶ, Χέρμπερτ...

Ἔστρεψε πάλι τὸ βλέμμα πρὸς τὸν γιατρὸ καὶ ξαναχαμογέλασε ἀπολογητικά, σὰν νὰ τοῦ ζητοῦσε συγγνώμην γιὰ τὸ ἔμμεσο διώξιμό του.

—Μοῦ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποκοιμηθῶ, ἂν δὲν τὸν νοιώσω ξαπλωμένο δίπλα μου... Εἶχα ἀνέκαθεν αὐτὴ τὴν ἰδιοτροπία.

Ὁ μεσῆλιξ, μικροκαμωμένος γιατρός, μὲ τὸ κουρασμένο πρόσωπο, πέρασε τὰ χέρια του πάνω ἀπὸ τὰ ὡραῖα γκρίζα μαλλιά του καὶ τῆς ἔνευσε καταφατικά.

Μείνατε ἥσυχη, κ. Σάντμαϋερ, δὲν θ' ἀργήση περισσότερο ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Καλὴ νύχτα σας.

Μόλις ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω ἀπὸ τὴν γυναῖκα του, ὁ Χέρμπερτ Σάντμαϋερ ἀναστέναξε μὲ βαθειὰ ἀνακούφισι. Εἶχε σκεφθῆ νὰ συμβουλευθῆ τὸν γιατρό, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπελπιστικὴ κατάστασί του ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅταν πιὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ ἐπινοήση μιὰ δικαιολογία, ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ξαναβγῆ χωρὶς ἡ γυναῖκα του νὰ βάλη τὶς φωνές.

Προσέχοντας νὰ μὴ γίνη ἀντιληπτὸς ἀπ' αὐτήν, κατάφερε νὰ σκηνοθετήση τηλεφωνικῶς μιὰ δῆθεν φιλικὴν ἐπίσκεψι τοῦ γιατροῦ, ἀργότερα, ὅμως, εἶχεν ἀπαιτηθῆ ἡ ἐκτέλεσις ἄλλων διπλωματικῶν ἑλιγμῶν γιὰ νὰ τὴν στείλη στὸ κρεββάτι, ἔτσι ὥστε νὰ μείνη μόνος μὲ τὸν ἐπισκέπτη.

— Λοιπόν, τί συμβαίνει,τί εἶν' αὐτὸ ποὺ σᾶς βασανίζει; ἐρώτησε ὁ γιατρός, δαγκώνοντας σκεπτικὸς τὸ μαδημένο καστανὸ μουστάκι του, καθὼς ἐκύτταζε τὸν Σάντμαϋερ νὰ ξαναγεμίζη τὸ ποτῆρι του μὲ οὐΐσκυ.

—Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατρέ... Θὰ νομίζετε ὅτι εἶμαι τρελλός.

—Μὴν εἶσθε ἀνόητος, τώρα !...

Ὁ γιατρὸς πῆρε τὸ ποτῆρι ποὺ τοῦ ἔτεινε ὁ οἰκοδεσπότης.

Ξάφνου τὰ μαῦρα μάτια τῆς σαρκοφάγου ζωντάνεψαν. Προσηλώθηκαν ἐπάνω μου βαθειά, σκοτεινὰ καὶ ὑγρά...

—Ἔχω μιὰ γέννα ἀπόψε καὶ στὶς ἑνδεκάμιση, τὸ ἀργότερον, θὰ πρέπει νὰ πηγαίνω. Συνεπῶς, δὲν μπορῶ νὰ διαθέσω πολλὴν ὥρα γιὰ σᾶς. Ἐμπρός, λοιπόν,μιλῆστε, Χριστιανέ μου!

Ὁ Σάντμαϋερ, μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, ἔφερε τὸ ποτῆρι του στὰ χείλη καὶ τὸ ἄδειασε μονορροῦφι. Καθὼς γύριζε κατόπιν γιὰ νὰ τὸ ἀφήση πάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ, εἶδε τὸ πελιδνὸ πρόσωπό του στὸν καθρέφτη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κύτταξε τρομαγμένος καὶ κατόπιν ἐφώναξε:

—Φοβᾶμαι! Νὰ τί μὲ βασανίζει ! Φοβᾶμαι !

Τί φοβᾶσθε ; ἐρώτησε ἀμέσως ὁ γιατρός.

Ὁ Σάντμαϋερ στράφηκε ὁρμητικὰ πρὸς τὸ μέρος του.

—Πέστε μου, ὅτι εἶμαι τρελλός! Πέστε μου ὅτι θἄπρεπε νὰ ντρέπωμαι γιὰ τὸν ἑαυτό μου στὴν ἡλικία μου ! Ἀλλὰ ἕνα εἶναι τὸ γεγονός ! Φοβᾶμαι νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ.

—Περίπτωσις ὑπερκοπώσεως, ὑποθέτω, παρετήρησε ὁ γιατρός. Δὲ μπορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε, ἔ ; Κατὰ καιροὺς τὰ ἴδια παθαίνω κι' ἐγώ, ἰδίως ὅταν ἔχουμε ἐπιδημίες γρίππης στὴν περιοχή, ὁπότε εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δουλεύω δεκαοχτὼ ὧρες τὸ ἡμερονύχτιο.

Ὁ Σάντμαϋερ κούνησε πάλι τὸ κεφάλι του.

—Ὄχι, δὲν εἶν' αὐτό. Δὲν πρόκειται οὔτε περὶ ὑπερκοπώσεως, οὔτε περὶ συνηθισμένης νευρικῆς καταστάσεως. Ὑποσχεθῆτε μου... ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ γελάσετε εἰς βάρος μου καὶ θὰ σᾶς πῶ τί μοῦ συμβαίνει.

—Ἐν πρώτοις, δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται, ἀγαπητέ μου, νὰ γελάσω εἰς βάρος σας. Ὁ γιατρὸς εἶναι ἕνα εἶδος πνευματικοῦ καὶ τὰ μυστικὰ τῶν ἀσθενῶν του εἶναι ἱερὰ γι' αὐτόν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πελάτας μου, χωρὶς κἂν νὰ εἶναι ἄρρωστοι, μοῦ ἐκμυστηρεύονται συχνὰ πράγματα, ποὺ δὲν θὰ τἄλεγαν σὲ κανένα ἄλλον ἄνθρωπο στὸν κόσμο.

—Ὄχι... ὄχι... Δὲν εἶναι τέτοιο πρᾶγμα... Γιατρέ, ἔχω δῆ ὄνειρα τελευταίως καὶ δὲν τολμῶ πιὰ νὰ γείρω στὸ κρεββάτι μου.

Ὁ γιατρὸς ἔνευσε καταφατικά.

—Ἀπὸ ὅ,τι καταλαβαίνω, τὰ νεῦρα σας βρίσκονται σ' ἐλεινὴ κατάστασι. Ἔχετε ἀνάγκην ἑνὸς καλοῦ τονωτικοῦ καὶ ἀλλαγῆς περιβάλλοντος, ἂν αὐτὸ εἶναι δυνατόν.

Τὸ βλέμμα του ξανάπεσε στὴν μπουκάλα τοῦ οὐΐσκυ, ποὺ ὁ Σάντμαϋερ προσπαθοῦσε νὰ κρατήση μὲ σταθερὸ χέρι, καθὼς ξαναγέμιζε τὸ ποτῆρι του.

—Ὄχι, σᾶς λέγω, δὲν πρόκειται περὶ συνηθισμένης νευρικῆς ὑπερδιεγέρσεως !...

Ὁ Σάντμαϋερ, ὠργισμένος, κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα μὲ τὴν γροθιά του πάνω στὸ τραπέζι.

—Τὸ μαρτύριό μου εἶναι ψυχικό. Ἔτσι μόνο μπορῶ νὰ τὸ χαρακτηρίσω. Δὲν μοῦ λέτε, γιατρέ, πιστεύετε στὸ παληὸ βιβλικὸ ρητό: «Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος;»

—Χμ... τί νὰ σοῦ πῶ... Δὲν πιστεύω, βλέπετε,σὲ πολλὰ πράγματα...

Ὁ μικροκαμωμένος γιατρὸς χαμογέλασε κουρασμένα.

Μολονότι δὲν εἶμαι ἄθεος... δηλαδή, ὄχι, ἀπόλυτα ἄθεος... πρόσθεσε. Συμπεραίνω, ὅτι δὲν ἔχετε πῆ τίποτε ἀκόμα στὴν γυναῖκα σας, σχετικὰ μ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι.

Οὔτε λέξι. Εἶναι θρῆσκος ἄνθρωπος καὶ ἀκλόνητη στὴ πεποίθησί της. Ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ τῆς ἐξηγήσω, θὰ νόμιζε, ὅτι μοῦστριψε. Ὅταν ξυπνῶ ἀπὸ τοὺς ἐφιάλτας μου, προσπαθῶντας μάταια ν' ἀναπνεύσω καὶ τρέμοντας σύγκορμος, ἡ Μάτζυ, ἡ γυναῖκα μου,ἀποδίδει τὴν ταραχή μου σὲ χρονία δυσπεψία.

—Εἶσθε βέβαιος, ὅτι δὲν εἶνε κάτι τέτοιο ;

—Ἀπόλυτα. Ἔχω στομάχι στρουθοκαμήλου. Ἡ πάθησίς μου εἶναι ψυχική, σᾶς λέω. Καὶ γιὰ νἆμαι εἰλικρινής, δὲν πιστεύω νἆσθε σὲ θέσι νὰ μὲ γιατρέψετε. Ἔπρεπε, ὅμως, νὰ τὸ πῶ σὲ κάποιον... νὰ ξεσπάσω... ν' ἀκούσω μιὰ φιλικὴ συμβουλή.

Ὁ γιατρὸς στερέωσε τὰ ματογυάλια του στὴν σαρκώδη μύτη του.

—Ἴσως θἆταν καλλίτερα νὰ μοῦ πῆτε, πῶς ἄρχισε, παρετήρησε.

—Θὰ πρέπει ν' ἀνατρέξουμε σ' ἕνα παρελθόν, κάπως μακρυνό...

Ὁ γιατρὸς φαινόταν φοβερὰ κουρασμένος. Ὁ Σάντμαϋερ τὸν ἐκύτταζε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ ἀπελπισμένο βλέμμα καὶ κατόπιν συνέχισε:

—Βλέπετε, καὶ ὡς παιδὶ ἀκόμα, δὲν ἤμουν, ψυχικά, ἀπόλυτα ὁμαλὸς τύπος. Μάντευα διάφορα πράγματα, χωρὶς νὰ μοῦ πῆ κανεὶς τίποτε καὶ ἐπὶ ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα, ἀργότερα, διασκέδαζα, προλέγοντας τὸ μέλλον στοὺς φίλους μου. Γρήγορα, ὅμως, τὄκοψα αὐτό, γιατί ὅλα σχεδὸν τὰ δυστυχήματα ποὺ προφήτευα συνέβαιναν καὶ τὰ θύματα ἰσχυρίζοντο μετά, ὅτι ἤμουν γρουσούζης, καὶ ὅτι εἶχα εὐχηθῆ τὸ κακό τους. Διεπίστωσα, εἶν' ἀλήθεια, ὅτι κι' αὐτὸ μπορῶ νὰ τὸ κάνω καὶ τὄκανα μ' ἕναν τύπο ποὺ εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ μοῦ σκαρώση μιὰ βρωμοδουλειά. Τὸν λέγανε Ντώουσον. Ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Μάτζυ, προτοῦ αὐτὴ δεχθῆ νὰ γίνη γυναῖκα μου, καὶ γιὰ νὰ τὴν κάνη νὰ μὲ συχαθῆ τῆς εἶπε ἕνα σωρὸ ψέματα εἰς βάρος μου. Σὰν τἄμαθα ἔγινα ἔξω φρενῶν καὶ εὐχήθηκα τὸ κακό του. Πράγματι, πολὺ σύντομα τοὖρθαν τέτοιες συμφορὲς ποὺ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν λυπήθηκα. Καὶ ἡ Μπάτζυ ἔγινε γυναῖκα μου. Σεῖς, βέβαια, μπορεῖτε νὰ πῆτε, ὅτι εἶναι σύμπτωσις. Ἐγώ, ὅμως, ξέρω καλλίτερα... Πάντως, κατόπιν, ἡ σκέψις, τοῦ τί εἶχα κάνει, μὲ τρομοκράτησε τόσο, ὥστε ἀποφάσισα νὰ μὴν ἐπαναλάβω ποτὲ πιὰ τὸ πείραμα.

»Τῆς Μάτζυ, φυσικά, δὲν τῆς ἔκανα ποτὲ λόγο γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ χρόνια τώρα νόμιζα πὼς ἡ συνείδησίς μου εἶχε ἀπολυτρωθῆ ἀπὸ κάθε βάρος, ἀλλ' ὁ κουνιάδος μου ἦλθε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, πρὶν ἀπὸ ἕνα περίπου μῆνα, γιὰ νὰ μείνη λίγες ἡμέρες μαζύ μας καὶ σὰν ἠλίθιος, τὸν ἄφησα νὰ μὲ παρασύρη στὸ Μουσεῖο, στὴν Αἰγυπτιακὴ πτέρυγα...

»Βρίσκω ὅτι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο εἶναι ἐκτεθειμένες οἱ μούμιες, εἶναι κάκιστος, ὅτι ἀποτελεῖ ἱεροσυλία. Πάντοτε ἤμουν αὐτῆς τῆς γνώμης. Στὸ κάτω-κάτω πρόκειται περὶ σωμάτων νεκρῶν ἀνθρώπων, δὲν εἶν' ἔτσι : Ἀμέσως μόλις βρέθηκα στὴν αἴθουσα ὅπου τὶς ἔχουν ἀραδιασμένες, ἔνοιωσα ἀόρατες δυνάμεις νὰ πλανῶνται ὁλόγυρά μου.

»Εἶχα ἕνα ἀόριστο συναίσθημα, ὅτι ὁ Φρὰνκ Ντώουσεν, τὸν ὁποῖο εἶχα χρόνια νὰ σκεφθῶ, βρισκόταν κάπου ἐκεῖ μέσα καὶ ὅτι μὲ κύτταζε, μολονότι ἤξερα πὼς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, πρέπει νὰ βρίσκεται τώρα στὴν Κίνα. Σὲ λίγο, καθὼς προχωρούσαμε κατὰ μῆκος τῶν ἐκθεμάτων, σταματήσαμε ἐμπρὸς σὲ μιὰν ἀπὸ τὰς σαρκοφάγους. Ἦταν ἕνα ξύλινο φέρετρο, τοποθετημένο ὄρθιο σὲ μιὰν ἐσοχὴ τοῦ τοίχου καὶ στολισμένο μὲ ἱερογλυφικὰ καὶ διάφορα ἄλλα σχέδια. Ξέρετε πῶς φτιάχναν οἱ Αἰγύπτιοι τὰ φέρετρά τους ; Τοὺς ἔδιναν τὸ σχῆμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Στὸ μέρος, λοιπόν, τοῦ κεφαλιοῦ τῆς σαρκοφάγου, ἦταν ζωγραφισμένο ἕνα εἶδος μάσκας. ... Σᾶς μιλῶ γιὰ τὴ σαρκοφάγο, γιὰ τὸ φέρετρο καὶ ὄχι γιὰ τὴ μούμια, ποὺ περιέκλειε...

»Ξάφνου, λοιπόν... τί νὰ σᾶς πῶ, δὲν περιμένω νὰ μὲ πιστέψετε... Ξάφνου τὰ μαῦρα μάτια αὐτῆς τῆς μάσκας ζωντάνεψαν. Προσηλώθηκαν ἐπάνω μου, βαθειά, σκοτεινὰ καὶ ὑγρά. Ὄχι, δὲν ἤμουν θῦμα παραισθήσεως, οὔτε παραμιλῶ αὐτὴ τὴν στιγμή. Τὰ μάτια αὐτοῦ τοῦ ζωγραφικοῦ προσώπου ἦσαν ὁλοζώντανα μάτια, μαῦρα σὰν τὴν κόλασι καὶ γεμᾶτα μῖσος. Μὲ κράτησαν ριζωμένο ἐκεῖ, σὰν νὰ μ' εἶχαν ὑπνωτίσει, μέχρις ὅτου ὁ κουνιάδος μου εἶπε κάτι. Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του προξένησε τέτοιαν ἀντίδρασι μέσα μου, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω. Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, κατώρθωσα νὰ κατανικήσω τὴν ἀδυναμία μου καὶ βγῆκα ἀπὸ τὴν αἴθουσα ὅσο γρηγορώτερα μποροῦσα.

»Αὐτά, λοιπόν, συνέβησαν πρὸ ἑνὸς μηνὸς καί,βέβαια, τὰ εἶχα ξεχάσει σχεδὸν τελείως, ὅταν ἔπεσα στὸ κρεββάτι γιὰ νὰ κοιμηθῶ τὴν ἀντιπροχθεσινὴ νύχτα.

»Ἡ ὥρα θἆταν δέκα περίπου καὶ ἀποκοιμήθηκα ἀμέσως μὲ ἀπόλυτον ἤρεμη ψυχή. Τ' ὄνειρο, ὅμως, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δῶ ἐκείνη τὴ νύχτα, ἦταν καταπληκτικὸ καὶ φρικτό.

»Ἡ πρώτη ἐντύπωσίς μου ἦταν πὼς κατέβαινα μιὰ στενὴ σκάλα, μὲ χαλασμένα πέτρινα σκαλοπάτια, ἡ ὁποία ὡδηγοῦσε σ' ἕνα εἶδος κρύπτης. Ὁλόγυρα στοὺς τοίχους ὑπῆρχαν σειρὲς σαρκοφάγων, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ μεγάλες μπανιέρες, ἄλλες πέτρινες καὶ ἄλλες ἀπὸ ξύλο, λαξευμένες ἢ κοσμημένες μὲ ζωγραφιστὰ ἱερογλυφικά, ὅπως τὰ βλέπετε στὴν Αἰγυπτιακὴ πτέρυγα τοῦ Μουσείου.

»Ἐπροχώρησα κατ' εὐθεῖαν πρὸς μιὰ ἀπὸ τὰς σαρκοφάγους, τοποθετημένη στὸ βάθος τῆς κρύπτης καὶ σὰν ἔφθασα ἐκεῖ σταμάτησα καὶ κύτταξα στὸ ἐσωτερικό της. Τὸ κάλυμμά της ἦταν σηκωμένο. Τὸ ἀμυδρὸ φῶς τῆς κρύπτης μόλις μοῦ ἐπέτρεπε νὰ διακρίνω, ὅτι μέσα στὴν σαρκοφάγο ἦταν ξαπλωμένη μιὰ γυναῖκα καὶ ὅτι δὲν φαινόταν διόλου πεθαμένη. Ἡ ἐπιδερμίδα, ἀντὶ νὰ εἶναι μαύρη καὶ ζαρωμένη σὰν περγαμηνή, ἦταν ὁλόλευκη καὶ ἡ σάρκα της ἔλαμπε ἀπὸ ὑγεία. Ἀντιθέτως, τὸ σάβανό της εἶχε σαπίσει καὶ διαλυθῆ, ἀφήνοντας τὸ κορμί της ὁλόγυμνο. Παρετήρησα, ἐπίσης, ὅτι τὸ κεφάλι της ἦταν πλαισιωμένο μὲ ὁλόχρυσα μαλλιά. Αὐτὸ μοῦ φάνηκε παράξενο, γιατί ἀφοῦ κοίτονταν σὲ Αἰγυπτιακὴ κρύπτη, θὰ ἦταν φυσικώτερο νἄχη μαῦρα μαλλιά, ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς Αἰγύπτου. Ἴσως, ὅμως, νὰ ἦταν μιὰ ἀπὸ 'κεῖνες τὶς σκλάβες, ποὺ εἰσήγαγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἢ καμμιὰ πριγκήπισσα ποὺ εἶχεν ἔρθει ἀπὸ τὶς μακρυνὲς χῶρες τοῦ Βορρᾶ γιὰ νὰ παντρευθῆ τὸν Φαραὼ ἢ κανένα Αἰγύπτιο μεγιστᾶνα.

Ἡ συνείδησις μᾶς κάνει ὅλους δειλοὺς

»Καθὼς στεκόμουν σκυμμένος ἀπὸ πάνω της, τὰ μάτια της ἄνοιξαν ἀργὰ καὶ προσηλώθηκαν σὲ μένα. Ἔνοιωσα ἕνα ρῖγος νὰ διατρέχη τὸ κορμί μου, γιατί ἦσαν τὰ ἴδια μαῦρα μάτια, ποὺ εἶχα δῆ πάνω στὴν σαρκοφάγο τοῦ Μουσείου. Καὶ μολονότι ἦσαν ὁλοζώντανα, ἡ ἔκφρασίς τους ἦταν φρικιαστική, ὡσὰν νὰ μὴν εἶχαν ψυχή... Δὲν ξέρω ἂν μ' ἐννοεῖτε ;

»Ἀφοῦ μὲ κύτταξε κάμποσες στιγμές, μοῦ μίλησε ἢ μᾶλλον ἔστειλεν ἕνα μύνημα στὸν ἐγκέφαλό μου, γιατὶ τὰ χείλη της δὲν ἐκινήθησαν διόλου. Ἐν τούτοις τὴν ἄκουσα εὐκρινέστατα, ὡσὰν νὰ εἶχε προφέρει τὶς λέξεις :

»Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ σηκωθῶ !

»Ἔκανε φοβερὸ κρύο μέσα στὴν κρύπτη καὶ καθὼς στεκόμουν δίπλα στὴ σαρκοφάγο, τουρτούριζα. Μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου ἤθελα νὰ φύγω, νὰ βγῶ τρέχοντας ἀπὸ κεῖ μέσα. Ἔνοιωθα, ὅμως, ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ κάνω βῆμα, γιατί ἤμουν αἰχμάλωτος αὐτῆς τῆς γυναίκας. Καὶ ἀντὶ νὰ φύγω, ἔσκυψα καὶ ἔζωσα τοὺς γυμνοὺς ὤμους της μὲ τὰ μπράτσα μου.

»Τὸ κορμί της ἦταν κρύο σὰν πάγος καὶ παρὰ τὶς προσπάθειές μου, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὴν σηκώσω· λὲς κ' ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ μάρμαρο καὶ καρφωμένη μέσα στὸ φέρετρο.

»Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἐν τούτοις, λίγο χρῶμα ἁπλώθηκε στὰ μάγουλά της καί, κατόπιν, πολὺ ἀργά, σήκωσε τὰ μπράτσα της καὶ τ' ἀκούμπησε στὰ δικά μου, ἐνῶ ἕνα πολὺ ἐλαφρὸ χαμόγελο ἔκανε τὰ ὠχρὰ χείλη της νὰ σαλέψουν ἐλαφρά. Τὰ χέρια της βάραιναν ἐπάνω στὰ μπράτσα μου σὰν νὰ ἦσαν ἀπὸ συμπαγὲς μολύβι, οἱ ὦμοι της, ὅμως, ἐκινήθησαν καὶ ἀνασηκώθησαν λίγο ἀπὸ τὰ βάθη τῆς σαρκοφάγου.

»—Βόηθησέ με ! Βόηθησέ με! μοῦ ἔλεγε ἀκατάπαυστα.

»Κι' ἐγὼ ἀγωνιζόμουν ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ τὴν σηκώσω.

»Ἔχω γερὰ μπράτσα καὶ εἶμαι γενικὰ δυνατός, καὶ μπορῶ εὔκολα νὰ σηκώσω μιὰ γυναῖκα καὶ νὰ τὴν μεταφέρω σὲ ὁποιανδήποτε ἀπόστασι. Ἡ κοπέλλα αὐτή, ὅμως, φαινόταν νὰ ζυγίζη τόννους. Καθὼς τὴν ἀνέσυρα ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὰ δάκτυλά της ἔσφιγγαν ὁλοένα δυνατώτερα τὰ μπράτσα μου καὶ ἐνῶ ἐκείνη φαινόταν ν' ἀποκτᾶ δύναμι, ἐγώ, ἐξ ἀντιθέτου, ἔχανα τὴ δική μου. Μὲ μιὰ τελευταία μανιασμένη προσπάθεια, κατώρθωσα νὰ τὴν μισοσηκώσω.Γιὰ μιὰ στιγμή, καθὼς ἦταν τώρα καθισμένη, τὸ πρόσωπό μου ἄγγισε τὸ δικό της. Κατόπιν ξύπνησα.

»Ἤμουν λαχανιασμένος, ὡσὰν νὰ εἶχα διανύσει τρέχοντας μίλια ὁλόκληρα καὶ ἔτρεμα σύγκορμος. Χρειάστηκα δέκα τοὐλάχιστον λεπτὰ γιὰ νὰ συνέλθω καὶ τότε ἀκόμη ἤμουν τόσο ἐξαντλημένος, ὥστε δὲν μποροῦσα νὰ γυρίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό. Ἀργότερα, βυθίσθηκα σ' ἕνα εἶδος ληθάργου καὶ κατόπιν ἀποκοιμήθηκα.

»Καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἑπομένης ἡμέρας, ἔνοιωθα ἀπερίγραπτη κόπωσι, ψυχικὴ καὶ σωματική, σκεπτόμουν, ὅμως, ὅτι ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν, παρὰ ἕνας δυσάρεστος ἐφιάλτης, φυσικὴ — ἂν καὶ ὀλίγο καθυστερημένη — συνέπεια τῆς ἐπισκέψεώς μου στὸ Μουσεῖο.

»Ἔδιωξα τὴν ἀνάμνησί του ἀπὸ τὸ μυαλό μου καὶ τὴ νύχτα, σὰν ἔπεσα στὸ κρεββάτι μου, ἤμουν ξένοιαστος καὶ εὔθυμος, ὅπως συνήθως. Μόλις, ὅμως, ἀποκοιμήθηκα, εἶδα τὸ ἴδιο ὄνειρο. ἢ μᾶλλον τὴν συνέχειά του.

»Βρέθηκα πάλι μέσα στὴν κρύπτη. Ἡ ξανθὴ γυναῖκα ἦταν καθισμένη μέσα στὴ σαρκοφάγο καὶ μὲ κυττοῦσε χαμογελῶντας.

»—Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ σηκωθῶ, μοῦ εἶπε πάλι.

»Μολονότι ἡ ψυχή μου ποθοῦσε νὰ φύγω καὶ ἡ παγωνιὰ τρυπάνιζε τὰ κόκκαλά μου, ἔσκυψα πρὸς τὴν ξανθὴ γυναῖκα, ἀνίκανος νὰ κάνω διαφορετικά.

»Τώρα εἶχε κι' ἐκείνη κάποια δική της δύναμι, γιατί προτοῦ κἂν τὴν ἐγγίσω, σήκωσε τὰ μπράτσα της καὶ τὴν ἑπόμενη στιγμή, καθὼς ἔσκυβα, τὰ ἔνοιωσα νὰ περιβάλλουν σὰν χαλύβδινος κλοιὸς τὸν λαιμό μου.

»Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐπεχείρησα νὰ τὴν ἀπωθήσω, κατόπιν ὅμως, ἄθελά μου, πέρασα τὰ μπράτσα μου γύρω στὸ κορμί της καὶ προσπάθησα μὲ ὅλες μου τὶς δυνάμεις νὰ τὴν σηκώσω. Ἔνοιωσα πάλι τὸ τρομερὸ βάρος της νὰ μοῦ λυγίζῃ τὰ κόκκαλα καὶ καθὼς σφιγγόταν ἐπάνω μου αἰσθανόμουν τὴν ἐπαφὴ τῆς σάρκας της, ποὺ ἦταν κρύα σὰν τὸν πάγο, ἀλλὰ μαλακὴ καὶ ἁπαλή. Τέλος, καθὼς ἀνώρθωνα τὸ κορμί της, ἄκουσα ἢ μᾶλλον ἔνοιωσα τὴν καρδιά της νὰ σκιρτᾷ καὶ νὰ πάλλῃ κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ στῆθος μου.

»Τότε μ' ἐκυρίευσε σκοτοδίνη. Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ κρατηθῶ στὰ πόδια μου. Μ' ἕνα ξεφωνητὸ ἀγωνίας ξύπνησα. Ἤμουν ἀνακαθισμένος στὸ κρεββάτι μου καὶ οὔρλιαζα σὰν τρελλός.

»Ἡ Μάτζυ εἶχε ξυπνήσει φυσικὰ καὶ ἡ πρώτη φροντίδα της ἦταν ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς. Μοῦ εἶπε ὅτι αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι παραγεμίζουν τὸ στομάχι τους τὸ βράδυ καὶ μὲ ἀνάγκασε νὰ πάρω διπλῆ δόσι σόδας. Ἐγὼ βρισκόμουν σὲ τέτοια κατάστασι ἐξαντλήσεως, ὥστε μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ προφέρω λέξι. Ἀλλὰ κι' ἂν μποροῦσα νὰ μιλήσω, δὲν θὰ τῆς ἔλεγα τὴν ἀλήθεια, γιατί ἤξερα ὅτι θὰ μὲ χαρακτήριζε ἀμέσως ὡς τρελλό.

»Τὶς ὑπόλοιπες ὧρες τῆς νύχτας τῆς πέρασα βυθισμένος σὲ λήθαργο καὶ τὸ πρωῒ σὰν σηκώθηκα ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἤμουν κυριολεκτικῶς τσακισμένος. Τράβηξα γιὰ τὸ γραφεῖο σέρνοντας τὰ βήματά μου, πραγματικὸ ράκος, καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν κατάφερα νὰ φέρω εἰς πέρας οὔτε μιὰν ἄθροισι. Τὸ ἀπόγευμα ὁ προϊστάμενός μου, νομίζοντας ὅτι ἤμουν ἄρρωστος, μοῦ εἶπε νὰ φύγω νωρίτερα.

»Τὸ βράδυ — χθὲς τὸ βράδυ δηλαδὴ — ἄρχισα νὰ κυριεύωμαι ἀπὸ πραγματικὴ πιὰ ἀνησυχία καὶ ἀπεφάσισα νὰ μείνω ὁπωσδήποτε ξυπνητὸς ὅλη τὴ νύχτα. Ὁ καλλίτερος τρόπος θὰ ἦταν νὰ πάω σὲ κανένα κέντρον μὲ μουσικὴ κι' ἐκεῖ νὰ μείνω ὡς τὰ ξημερώματα. Τῆς Μάτζυ ὅμως δὲν τῆς ἀρέσουν τὰ γλέντια αὐτοῦ τοῦ εἴδους καὶ μολονότι ἐπίεσα τὸν ἑαυτό μου, δὲν ἐτόλμησα νὰ τῆς ζητήσω τὴν ἄδεια νὰ βγῶ μόνος.

»Δὲν εἶνε κακὴ γυναῖκα ἡ Μάτζυ. Κάθε ἄλλο. Ἔχει ὅμως τὶς ἀρχές της καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ γάμου μας μοῦ ἐδήλωσεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω τὴ συνήθεια νὰ βγαίνω μόνος ἢ μὲ φίλους τὴ νύχτα. Ἀπαιτεῖ ἐπίσης νὰ πέφτουμε μαζὶ στὸ κρεββάτι, γιατὶ λέει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκοιμηθῆ ἂν δὲν μὲ νοιώση ξαπλωμένο δίπλα της. Κι' οὔτε μοῦ ἐπιτρέπει νὰ διαβάζω, γιατί, λέει, τὸ φῶς τὴν ἐνοχλεῖ.

»Πάντως χθὲς τὸ βράδυ ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ μὴν κοιμηθῶ. Δὲν εἶπα τίποτα στὴ Μάτζυ, ἔπεσα στὸ κρεββάτι κατὰ τὶς δεκάμιση καὶ μόλις ἔσβυσε τὸ φῶς προσποιήθηκα πὼς εἶχα ἀποκοιμηθῆ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δυνατὴ ὅπως εἶχε γίνει μὲ τὴ δύναμι ποὺ εἶχε κλέψει ἀπὸ μένα δὲν θὰ μ' ἄφηνε νὰ φύγω.

»Οἱ ὧρες ἄρχισαν νὰ περνοῦν. Νοερῶς ἀπήγγελλα ποιήματα, προσπαθοῦσα νὰ θυμηθῶ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν πελατῶν ποὺ περιέχουν τὰ βιβλία μου, τοὺς τίτλους τῶν ἔργων τοῦ Σαίξπηρ καὶ ὅλες τὶς παράλιες πόλεις τῆς Ἀγγλίας.

»Εἶνε φρικτὴ δοκιμασία τὸ νὰ προσπαθῆς νὰ μείνῃς ξυπνητὸς μέσα στὸ σκοτάδι, ὅταν μάλιστα εἶσαι ξαπλωμένος καὶ δὲν τολμᾶς νὰ κάνῃς τὴν παραμικρὴ κίνησι ἀπὸ φόβο μήπως ξυπνήσῃς τὸν διπλανό σου. Ἐν τούτοις ὡς τὶς τρεῖς τὸ πρωῒ κατάφερα νὰ μὴν ἀποκοιμηθῶ. Ἄκουσα τοὺς τρεῖς χτύπους τοῦ ρολογιοῦ. Ἀμέσως μετά, χωρὶς νὰ καταλάβω πῶς βρέθηκα πάλι μέσα στὴν κρύπτη.

»Ἡ ξανθὴ γυναῖκα μὲ περίμενε ὄρθια μέσα στὴν σαρκοφάγο. Προσπάθησα νὰ μὴ τὴν κυττάξω στὸ πρόσωπο. Ἔνοιωθα τὸν τρόμο νὰ μοῦ πλακώνῃ τὴν καρδιά. Ἐκείνη ἅπλωσε τὸ ἕνα της χέρι, τὸ ἀκούμπησε στὸ μπράτσο μου καὶ τὴν ἔνοιωσα πάλι νὰ μοῦ μιλᾷ :

»—Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ !...

»Τὴν ἑπόμενη στιγμὴ εἶχα διασκελίσει τὴν σαρκοφάγο.

»Ἀποπειράθηκα νὰ τραπῶ εἰς φυγήν. Ἐκείνη ὅμως μοῦ ἔζωσε τὸν λαιμὸ μὲ τὰ γυμνά της μπράτσα καὶ κρεμάσθηκε ἐπάνω μου.

»Καθὼς προσπαθοῦσα ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν περίπτυξί της, εἶδα τὸ πρόσωπό της γιὰ μιὰ στιγμὴ σὲ ἀπόστασι λίγων ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ἀπὸ τὸ δικό μου. Ἦταν ἀνθρώπινο, ἀλλ' ἐν τούτοις εἶχε κάτι ποὺ δὲν ἦταν διόλου ἀνθρώπινο, ἂν ἐννοεῖτε τί θέλω νὰ πῶ. Ἦταν ὡραῖο ὅσο δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, γιατρέ. Κι' ὅμως ἡ σατανικὴ ἀποφασιστικότης ποὺ ἐξέφραζε τὸ καθιστοῦσε ἀποκρουστικό.

»—Βοήθησέ με νὰ βγῶ ἀπὸ ἐδῶ ! Βοήθησέ με νὰ βγῶ ἀπὸ ἐδῶ !... τὴν ἔνοιωσα νὰ φωνάζῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ὁλόλευκα σφιγμένα δόντια της, καθὼς μ' ἔσφιγγε μὲ τὰ λεπτά, παγερά, ἀτσαλένια μπράτσα της.

»—Δὲν μπορῶ ! οὔρλιασε ἡ ψυχή μου. Εἶσαι δυνατώτερη ἀπὸ μένα τώρα ! Μοῦ ἔχεις ρουφήξῃ τὴν ζωή ! Σὺ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς !...

»Τότε ἐγέλασε καί, πιστέψτε με, ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔχω ἀκούσει κάτι τὸ παρόμοιο — κάτι τὸ τόσο φρικιαστικό.

»Σὰν τρελλὸς προσπάθησα νὰ τὴν ἀπωθήσω, νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὸ μπράτσα της. Ἐκείνη ὅμως μὲ κρατοῦσε καλὰ καὶ μαζὶ ἀγκαλιασμένοι φθάσαμε ὡς τὴ βάσι τῆς σκάλας.

— Βγάλε με ἔξω! Βγάλε με ἔξω! μοῦ ἐπανελάμβανε τώρα λαχανιασμένη καὶ τὰ μαῦρα της μάτια ἔλαμπαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα μέσα στὸ μισοσκότοδο τῆς κρύπτης. Εἶχε βυθίσει τόσο βαθειὰ τὰ νύχια της στὶς σάρκες μου, ὥστε νοιώθω ἀκόμη τὸν πόνο. Μὰ κάθε στιγμὴ ποὺ περνοῦσε, αἰσθανόμουν τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τῆς δυνάμεώς μου νὰ ἐγκαταλείπουν τὸ κορμί μου καὶ νὰ κυλοῦν μέσα στὸ δικό της. Μοῦ ἔκλεβε, μοῦ ρουφοῦσε τὴν ζωή, τὰ γόνατά μου ἐλύγισαν καί, ξαφνικά, κατάλαβα ὅτι ἂν δὲν κατώρθωνα νὰ ξυπνήσω ἀμέσως ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ἐπέστρεφα στὸν κόσμο τῶν ζώντων.

»Θυμᾶμαι πὼς κατέβαλα μιὰ τελευταία ὑπεράνθρωπη προσπάθεια. Τὴν εἶδα νὰ ταλαντεύ-

(Τὸ τέλος εἰς τὴν 28ην σελίδα)

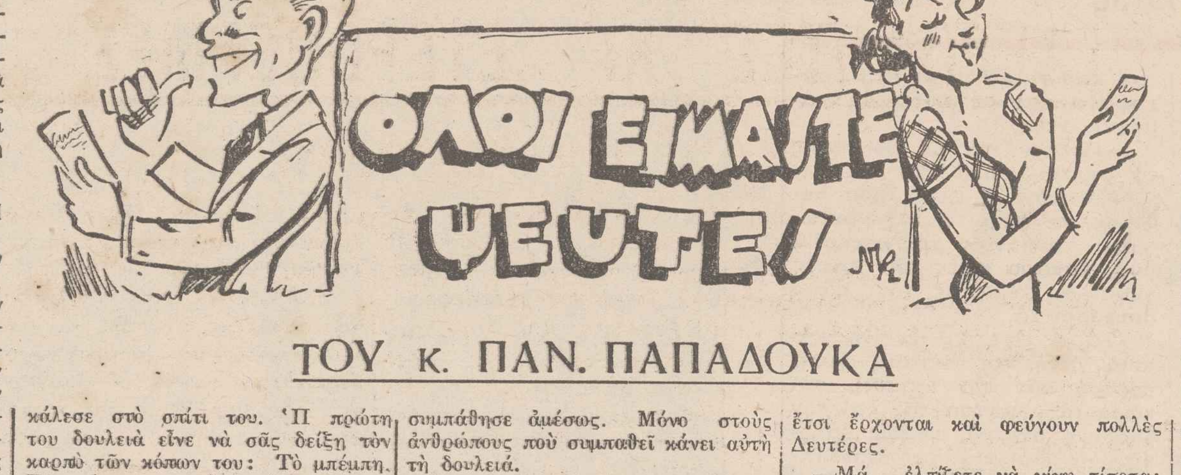

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΛΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΨΕΥΤΕΣ!

ΤΟΥ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

2ον

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι μᾶς ἐδώσατε τὴν ἄδεια νὰ συνεχίσωμε τὴν ἀπαρίθμησι μερικῶν ἀκόμα, περιπτώσεων, ποὺ μᾶς ἀναγκάζουν, ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε ἄνθρωποι κοινωνικοὶ καὶ καθὼς πρέπει, νὰ λέμε πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας πράγματα ἐντελῶς ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι αἰσθανόμαστε, σᾶς προσφέρουμε τὴ συνέχεια:

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

'Ο μπαμπᾶς! Μάλιστα, κύριοι. 'Ο μπαμπᾶς ποὺ διδάσκει τὸ γυιό του, νὰ εἶνε εἰλικρινὴς καὶ ὅταν τὸν ἀντιληφθῇ ψευδόμενον τὸν βάζει τιμωρία ἢ τοῦ τὶς βρέχει, δίνει πρῶτος τὸ κακὸ παράδειγμα. Ὅταν πληροφορηθῇ ὅτι ὁ γυιός του δὲν πάει καλὰ στὰ μαθήματα καὶ οἱ βαθμοὶ τοῦ ἐλέγχου κάθε ἄλλο παρὰ ἀξιοπρεπεῖς εἶνε, προσλαμβάνει ὕφος σοβαρὸ κι' ἐπιτιμητικὸ καὶ λέει:

—Δὲν ντρέπεσαι! 'Εγὼ στὴν ἡλικία σου ἤμουν ὁ πρῶτος μαθητὴς τῆς τάξεως! Ὅλο μὲ ἄριστα τὄπαιρνα τὸ χαρτί.

'Ο μπαμπᾶς ὅμως δὲν εἶνε καθόλου εἰλικρινής. Ὅταν ἦταν κι' αὐτὸς μαθητής, ἔπαιρνε κακοὺς βαθμούς, ἴσως ἔμεινε καὶ μιὰ-δυὸ φορὲς στὴν ἴδια τάξι καὶ ἄκουγε κι' αὐτὸς τὰ ἴδια ἀπὸ τὸ...μπαμπᾶ του. Ἂν τοῦ ὑπενθυμίσετε ὅμως τὴν ἀλήθεια, τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ συγκινητικὴ αὐταρέσκεια λέει αὐτὴ τὴ κλασσικὴ φράσι στὸ γυιό του, θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ:

—Ἔτσι πρέπει νὰ λέμε στὰ παιδιά μας γιὰ νὰ τὰ φέρουμε στὸ φιλότιμο. Μήπως μ' αὐτὰ δὲν θὰ εἶνε τὰ ἴδια στὰ παιδιά τους ἀργότερα;

Καὶ τὸ κατὰ συνθήκην αὐτὸ ψεῦδος συνεχίζεται κατὰ παράδοσιν ἀπὸ μπαμπᾶ σὲ μπαμπᾶ, σὲ τρόπο ποὺ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι στὶς παλαιότερες ἐποχὲς δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἴχνος κακοῦ μαθητοῦ.

—Καλὲ εἴδατε τί ἔξυπνο ποὺ εἶνε ;...

ΤΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ἕνας φίλος σας παντρεμένος καὶ μάλιστα μὲ γάμο καρποφόρο σᾶς ἐκάλεσε στὸ σπίτι του. 'Η πρώτη του δουλειὰ εἶνε νὰ σᾶς δείξῃ τὸν καρπὸ τῶν κόπων του: Τὸ μπέμπη. Σᾶς τὸν παρουσιάζει μὲ μιὰ ἐγωϊστικὴ ὑπερηφάνεια ποὺ σᾶς δίνει στὰ νεῦρα, σᾶς διαβεβαιώνει πὼς εἶνε τρομερὰ ἔξυπνος καὶ χαριτωμένος—παρὰ τὸν ἑνάμισυ χρόνο ποὺ ἀριθμεῖ στὸ μάταιο αὐτὸ κόσμο—καὶ σᾶς τὸν παραδίδει γιὰ νὰ τὸ διαπιστώσετε κι' ἐσεῖς.

Καὶ σεῖς τί θὰ κάνετε; Παρ' ὅλη τὴ δικαιολογημένη ἀντιπάθεια ποὺ τρέφετε στὰ μικρά, παίρνετε τὸ μπέμπη στὰ γόνατά σας. 'Εξ ἄλλου κι' ἂν δὲν ἔχετε καμμιὰ διάθεσι γι' αὐτό, προεξοφλεῖ τὴ γνώμη σας ὁ μπαμπᾶς:

—Πήγαινε στὸ θεῖο!

'Ο μπέμπης, λοιπόν, ἐγκαθίσταται στὰ γόνατά σας. Καὶ ἀρχίζει τὸ μαρτύριό σας: Σᾶς τραβάει τὰ μουστάκια—ἂν ἔχετε—σᾶς λύει τὴ γραβάτα, σᾶς λερώνει μὲ τὰ παπούτσια του τὸ παντελόνι, σᾶς δίνει μιὰ μὲ τὴν καραμοῦζα του στὸ κεφάλι καὶ ἂν τοῦ ἔρθῃ ἡ ἐπιθυμία, σᾶς ἀφίνει καὶ μίαν ὑγρὰν ἀνάμνησιν τῆς πρὸς ὑμᾶς συμπαθείας του. Τότε ὁ μπαμπᾶς γελάει, ἡ μαμᾶ καμαρώνει καὶ σᾶς λέει κατενθουσιασμένη γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ μπέμπη :

—Καλέ, εἴδατε τί ἔξυπνο ποὺ εἶνε;... Σᾶς συμπάθησε ἀμέσως. Μόνο στοὺς ἀνθρώπους ποὺ συμπαθεῖ κάνει αὐτὴ τὴ δουλειά.

Σεῖς βέβαια θὰ εἴχατε ὅλη τὴ καλὴ διάθεσι νὰ πετάξετε τὸ μπέμπη ἀπὸ τὸ παράθυρο. 'Αλλὰ μπορεῖτε; 'Η ἀνατροφή σας τὸ ἀπαγορεύει αὐστηρῶς. Καὶ βρισκόμαστε στὴν ἀνάγκη νὰ συμφωνήσετε:

—Ναί... Πολὺ χαριτωμένο εἶνε τὸ ἄτιμο. Τόσο ἔξυπνο παιδὶ δὲν ἔχω ξαναϊδῆ ποτέ... Νὰ σᾶς ζήσῃ...

—'Αφῆστε το νὰ παίξῃ μαζύ σας, προσθέτει ἡ μαμᾶ.

—Ἄς το, καϋμένε, νὰ παίξῃ μαζύ σου, ἐνισχύει ὁ μπαμπᾶς. Ξέρεις, ἐγὼ τὸ ἀφήνω ἐλεύθερο νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. Νὰ τρέχῃ, νὰ πηδάῃ, νὰ σπάῃ τὰ πιάτα, νὰ χύνῃ τὸ νερό, νὰ μοῦ τραβάῃ τὰ μαλλιά, νὰ πετροβολάῃ τὰ τζάμια. Δὲν τὸν ἐμποδίζω σὲ τίποτα.

—Τὸ ἀνατρέφουμε μὲ τὸ σύστημα Μοντεσσόρι, ἐπεξηγεῖ ἡ μαμᾶ.

—Φαντάσου, ὅτι χτὲς μοῦ ἔσπασε τρία πιάτα στὸ κεφάλι. Δὲν φαντάζεσαι τί διασκεδαστικὸ ποὺ ἦτανε...

—Μὰ εἶνε ἐξυπνότατο!... λέτε, ἐνῷ ἐνδομύχως αἰσθάνεσθε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸ πνίξετε...

'Ορίστε νὰ πῆτε στὸν εὐτυχῆ μπαμπᾶ καὶ τὴν εὐτυχῆ μαμᾶ ποὺ τὸν παρήγαγαν, ὅτι ὁ μπέμπης τους δὲν εἶνε ἔξυπνος καὶ χαριτωμένος, θὰ σᾶς κόψουν τὴν καλημέρα, τοὐλάχιστον μέχρις ὅτου ἐνηλικιωθῇ ὁ μπέμπης...

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Παρευρεθήκατε στὴν πρεμιέρα ἑνὸς ἔργου, τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφεὺς εἶνε φίλος σας. 'Ακούσατε ἀνοησίες πρωτοφανεῖς, ἐπλήξατε, στενοχωρηθήκατε, ἐλεεινολογήσατε, ἐκλάψατε τὰ χαμένα σας λεφτά, μετανοιώσατε γιὰ τὴ χαμένη σας ὥρα, μελαγχολήσατε γιὰ τὴν κατάντια τοῦ θεάτρου, μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους θεατάς. Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ὅμως σᾶς βρίσκει ὁ φίλος σας συγγραφεύς.

—Πῶς σοῦ φάνηκε τὸ ἔργο;

—Ἔξοχο!... 'Υπέροχο! Τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια.

—Μά... μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια;

Γιατί νὰ σοῦ πῶ ψέματα; Ξέρεις ὅτι ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει νὰ κολακεύω. Σὲ βεβαιῶ, λοιπόν, ὅτι τέτοιο ἔργο εἶχα χρόνια νὰ ἰδῶ!

Μπορεῖτε νὰ τοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια, ποὺ θὰ τὸν κάνετε τὸν ἄνθρωπο ἐχθρό σας; 'Επαναλαμβάνετε, λοιπόν, τὰ «εἰλικρινῆ» σας συγχαρητήρια καὶ δὲν ξαναπερνᾶτε οὔτε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο... Μερικοὶ τέτοιοι φίλοι πόσσους συγγραφεῖς δὲν ἔχουν πάρει στὸ λαιμό τους.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΖΗΤΑΕΙ ΘΕΣΙ

Κατέχετε μιὰ θέσι, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτῶνται πολλοί. Ἕνας νέος, λοιπόν, μὲ τὴ σύστασι κάποιου φίλου σας, ἔρχεται νὰ ζητήσῃ κι' αὐτὸς μιὰ θεσούλα. Ξέρετε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ ἐλπίδα νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία του. 'Αλλὰ δὲν τοῦ τὸ λέτε.

—Περᾶστε τὴν ἄλλη Δευτέρα...

Περνάει τὴν ἄλλη Δευτέρα, τοῦ λέτε νὰ ξαναπεράσῃ τὴν ἄλλη κι' ἔτσι ἔρχονται καὶ φεύγουν πολλὲς Δευτέρες.

—Μά... ἐλπίζετε νὰ γίνῃ τίποτα; σᾶς ρωτᾷ δειλὰ ὁ νέος.

—Μά, ἂν ἤτανε νὰ μὴ γίνῃ, θὰ σᾶς τὄλεγα... Γιατί νὰ σᾶς φέρνω ἀδίκως;

Καὶ ὅμως γνωρίζετε ὅτι ὁ νέος ἔρχεται ἀδίκως. Καὶ θἄρχεται ὡς ὅτου βαρεθῇ, ἢ βρῇ ἄλλη θέσι καὶ σᾶς ἀφήσῃ ἥσυχο. Διότι στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ φίλος σας θὰ παραπονεθῇ ἔχετε ἀμέσως ἕτοιμο κι' ἄλλο ψέμα:

—'Απάνω ποὺ εἶχε κανονισθῇ τὸ ζήτημά του, χάθηκε. Τώρα πῆγε ἄλλος σ' αὐτὴ τὴ θέσι ποὺ ἑτοίμαζα ἀπὸ καιρό. Ποιός τοὖπε νὰ ἐξαφανισθῇ;

'Η δικαιολογία ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ ψέμα εἶνε πολὺ ἀνθρώπινη : Δὲν δίνει κανεὶς θέσι στὸ συνάνθρωπό του, τοῦ δίνει ὅμως ἐλπίδες. Εἶνε κι' αὐτὸ κάτι.

'Εκόπηκαν τὰ πόδια σας... 'Επιάστηκε ἡ πλάτη σας...

ΣΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗ

'Εσυμφωνήσατε μὲ μιὰ παρέα νὰ πᾶτε κάποια Κυριακὴ στὴν ἐξοχή. 'Υβρίζοντες καὶ καταρώμενοι σηκωθήκατε κατὰ τὰ ξημερώματα ἀπὸ τὸ κρεββάτι σας, ἀπάνω στὴ γλύκα τοῦ πρωϊνοῦ ὕπνου. 'Εστοιβαχθήκατε σ' ἕνα λεωφορεῖο. 'Αποβιβασθήκατε κάπου—σ' ἕνα χωριό, ἢ σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά. Περπατήσαμε ἀρκετά, στενάζοντες ὑπὸ τὸν ὄγκον δεμάτων, καλαθίων καὶ βαλιτσῶν. 'Εκόπηκαν τὰ πόδια σας. 'Επιάστηκε ἡ πλάτη σας. Ζητήσατε κρύο νερὸ καὶ σᾶς ἔφεραν νερὸ γλυφὸ καὶ ζεστό. 'Εληστευθήκατε ἀπὸ τὸ «ἐξοχικὸν» κέντρον. 'Αντιληφθήκατε τὴ φιλενάδα σας νὰ ψήνῃ τὴν προσεχῆ ἀπιστίαν μὲ κάποιο νεαρὸ καί, βεβαίως, αἰσθανθήκατε ὅ,τι καὶ ὁ 'Οθέλλος ὅταν τοῦ ἔδειχναν τὸ «μανδήλιον» τῆς Δεισδαιμόνας. Συνεπλάκητε μὲ τὴ διπλανὴ παρέα γιατὶ ἐστραβοκύτταζε τὰ κορίτσια τῆς δικῆς σας, ἢ ἐστραβοκυττάζατε σεῖς τὰ κορίτσια ἐκείνης. Σᾶς ἔσπασαν τὶς πλάκες τοῦ γραμμοφώνου, τὸ ὁποῖον εἴχατε τὴν ἀνοησίαν νὰ κουβαλήσετε πρὸς γενικὴν τέρψιν καὶ διασκέδασιν. Ξαπλώσατε νὰ κοιμηθῆτε κάτω ἀπ' ἕνα πεῦκο, ἀλλὰ σᾶς ἔφαγαν τὰ μυρμήγκια καὶ πιάστηκε ἡ πλάτη σας ἀπὸ τὶς πέτρες. Γλυστρήσατε ἀπὸ ἕνα βράχο καὶ στραμπουλήξατε τὸ πόδι σας. Καὶ τὸ βράδυ, κουρασμένος, τσακισμένος, πιασμένος, ἀπογοητευμένος καὶ μετανοιωμένος ἐπιστρέφετε στὸ σπίτι σας καὶ ζητᾶτε ἀνακούφισι στὸ μαλακό σας στρῶμα. Τὴν ἄλλη μέρα ξυπνᾶτε πάλι πιασμένος, τσακισμένος κλπ. Καὶ ὅταν σᾶς ρωτήσουν πῶς τὰ περάσατε στὴν ἐκδρομή, χωρὶς νὰ κοκκινίζετε, ἀπαντᾶτε:

—Ἄ! Περάσαμε θαυμάσια... Αὐτὴ ἡ ἐκδρομὴ θὰ μοῦ μείνῃ ἀλησμόνητη... Κρῖμα, καϋμένε Γιαννάκη, νὰ μὴν ἔρθῃς... Δὲν ξέρεις τί ἔχασες!

Εἶνε κι' αὐτὸ τὸ κατὰ συνθήκην ψεῦδος ποὺ ἐπακολουθεῖ ὅλες τὶς ἐκδρομές...

✪

'Αλλά, δὲν ἐτελειώσαμε. 'Η κοινωνικὴ ἀνατροφή μας μᾶς ἐπιβάλλει καὶ ἀρκετὰ ἄλλα ψέματα. Γι' αὐτὸ θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ ἐπανέλθωμεν δριμύτεροι καὶ τὴν ἄλλη βδομάδα, ὁπότε ἐλπίζουμε πὼς θὰ τελειώσετε μαζύ μας. Καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ σᾶς ὑποσχόμεθα σοβαρωτάτας ἀποκαλύψεις...

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Εὔθυμες μικρὲς ἱστορίες

Ἕνας τραγουδιστὴς τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης ὡρκίστηκε κάποτε ὅτι ἂν ἄκουγε καμμιὰ φορὰ ἕναν ἄλλον ἄνθρωπον νὰ τραγουδῇ ἀκριβῶς σὰν κι' αὐτὸν θὰ σκότωνε τὸν μιμητή.

Μιὰ νύκτα ἐπεσκέφθηκε ἕνα μιοῦζικ-χῶλλ καὶ ἐκεῖ ἄκουσε ἕναν τραγουδιστὴ ὁ ὁποῖος φαινόταν νὰ μιμῆται τὴ φωνή του. Ἔτσι ἀνέβηκε στὰ παρασκήνια, συνήντησε τὸν ἄνθρωπό του καὶ τοῦ εἶπε :

— Πρόσεξε ! Ἔχω πῆ ὅτι θὰ σκοτώσω ἐκεῖνον τὸν συνάδελφο ποὺ θὰ τραγουδᾷ σὰν καὶ μένα...

— 'Αλήθεια ; ρώτησε ὁ ἄλλος ἔκπληκτος. Ὥστε τραγουδῶ σὰν καὶ σᾶς ;

— Βέβαια, ἀκριβῶς, τοῦ βροντοφώνησε ὁ ὁπλοφορῶν καλλιτέχνης.

— Μὰ τότε ἀφοῦ εἶνε ἔτσι... σκότωσέ με !

✪

— Ὥστε διέκοψες μὲ τὸν γείτονά σου κάθε σχέσι ;

— Βέβαια.

— Καὶ ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία ;

— 'Ο γείτονάς μου μοῦ ἔστειλε ἕνα μικρὸ δοχεῖο μὲ λάδι γιὰ νὰ λαδώσω τὴν κλαδευτικὴ μηχανή μου καὶ ὅταν θ' ἄρχιζα νὰ κόβω τὸ χορτάρι τοῦ κήπου μου στὶς ἔξη τὸ βράδυ.

— Καὶ προσεβλήθης ἀπὸ αὐτὴ τὴν προσφορά ;

- Πῶς νὰ μὴν προσβληθῶ : ἀφοῦ ἡ μηχανή μου λειτουργεῖ καλύτερα ἀπὸ τὸ λαρύγγι τῆς γυναίκας του. Τοῦ ἔστειλα κι' ἐγὼ πίσω τὸ λάδι καὶ τοῦ εἶπα νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ στὴ γυναῖκα του ὅταν θ' ἀρχίσῃ νὰ τραγουδᾷ στὶς 11 τὸ πρωΐ.

✪

'Η δασκάλισα εἶπε στὰ παιδιὰ τῆς τάξεώς της νὰ γράψῃ τὸ καθένα σ' ἕνα κομμάτι ὅ,τι θὰ ἤθελαν νὰ γίνουν σὰν μεγάλωναν.

'Η μικρὴ Μπέτι, ἡλικίας ἐννέα ἐτῶν, ἔδωσε στὴν δασκάλα ἕνα καθαρὸ ἄσπρο χαρτί.

—Γιατί, Μπέτι, δὲν ἔγραψες τί σκοπεύεις νὰ γίνῃς σὰν μεγαλώσῃς; ρώτησε ἡ δασκάλα.

—Θέλω νὰ παντρευτῶ, κυρία, ἀπάντησε ἡ Μπέτι, ἀλλὰ δὲν ξέρω πῶς νὰ τὸ γράψω.

✪

Ἕνας ναύαρχος ἐξέταζε τοὺς ναυτικοὺς δοκίμους ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴ Σχολή.

—Γιὰ πές μου, ἐρώτησε ἕναν νεαρὸ ἐλπιδοφόρο. Τί πρέπει προηγουμένως νὰ εἶναι ἕνας ναυτικὸς γιὰ νὰ κάμουν τὴ κηδεία του μὲ ὅλες τὶς ναυτικὲς τιμές;

—Νεκρός! Ναύαρχε!

✪

'Η Κυρία: Ξέρεις, Μαρία, ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω κάτι δυσάρεστο. 'Η ἀξία τῶν ὅσων ἔχεις σπάσει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ὑπερβαίνει τὴν ἀξία τῶν ὅσων ἔχεις νὰ λάβῃς σὲ μισθό. Τί μποροῦμε, λοιπόν, νὰ κάνουμε γι' αὐτό;

'Η Μαρία: Δὲν ξέρω, κυρία. Ἴσως θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μοῦ αὐξάνατε τοὺς μισθοὺς ποὺ ἔχω νὰ λάβω.

ΤΕΤ-Α-ΤΕΤ

„ΕΤΕΡΟΦΩΤΕΣ" ΚΙ' „ΕΤΕΡΟΘΕΡΜΕΣ"...

ΤΟΥ κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Βραδάκι. 'Εκεῖνος κάθεται σὲ μιὰ βαθειὰ ἐγγλέζικη πολυθρόνα καὶ προσπαθεῖ νὰ ξεδιαλύνῃ τὶς ἔννοιες ἑνὸς βιβλίου ποὺ κρατάει καὶ ποὺ τὄχει κάνει δυσνόητο τὸ μισοσκόταδο. 'Εκείνη, στὴν ἄλλη γωνιὰ τῆς κάμαρας, καθισμένη στὴν ἄκρη μιᾶς δεύτερης ἐγγλέζικης πολυθρόνας, σκουπίζει κάπου-κάπου τὰ μάτια της μ' ἕνα μικρὸ βατιστένιο μανδηλάκι, νοτισμένο ἀπ' τὰ δάκρυα. 'Ηρεμία ἐπικρατεῖ, ὅμοια μὲ τὴν ἠρεμία ποὺ ἀκολουθεῖ συνήθως ὕστερ' ἀπ' τὴν καταιγίδα. Ἔχει προηγηθῇ καυγᾶς τρικούβερτος).

ΕΚΕΙΝΟΣ (χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του ἀπ' τὸ βιβλίο, ποὺ εἶν' ἀπολύτως ἀδύνατο ἐν τούτοις νὰ διακρίνῃ τὰ γράμματά του): Τὰ κλάματά σου μ' ἐκνευρίζουν...

ΕΚΕΙΝΗ (μεταξὺ δύο λυγμῶν): Ὅλα μου σ' ἐκνευρίζουν πιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος γιὰ νὰ κλαῖς... Τὸ κλάμα θὰ μ' ἐξενεύριζε κι' ἂν ἀκόμα ὑπέφερα ὅλα τ' ἄλλα σου...

ΕΚΕΙΝΗ (ἕτοιμη νὰ ἐξαπολύσῃ νέους κρουνοὺς δακρύων): Ὥστε, παραδέχεσαι ὅτι σ' ἐκνευρίζουν ὅλα μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οὔφ! (Ξαναβυθίζεται στὴ σιωπή του καὶ στὴν ἐντελῶς ἀδύνατη πιὰ ἀνάγνωσι τοῦ βιβλίου. 'Εκείνη ἀλλάζει μαντῆλι. Περνάει ἀρκετὴ ὥρα. Στὸ τέλος, 'Εκεῖνος ἔξαλλος μπήγει τὶς φωνές). Δὲν ἐννοεῖς ν' ἀνάψῃς τὸ φῶς;...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται): Μοῦ τὸ εἶπες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καϋμένη!...Εἶν' ἀνάγκη νὰ στὸ πῶ κι' αὐτό; 'Αφοῦ βλέπεις ὅτι σκοτώνομαι νὰ διαβάσω μέσ' στὸ σκοτάδι, θὰ πῆ πὼς πρέπει νὰ μ' ἀνάψῃς τὸ φῶς... 'Εκτὸς πιά, ἂν ἔχῃς τὴν ἰδέα πὼς δὲν εἶμαι ἄντρας, ἀλλὰ κουκουβάγια...

ΕΚΕΙΝΗ (προχωρεῖ πρὸς τὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ): Κάνεις λάθος... Ποτέ μου δὲν νόμισα τέτοιο πρᾶμα... Μόνο ποὺ δὲν σκέφτηκα πὼς ἔπρεπε ν' ἀνάψω τὸ φῶς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸ εἶνε τὸ δρᾶμα σου... Ὅλα πρέπει νὰ στὰ λένε, καὶ τίποτα δὲν εἶσαι ἱκανὴ νὰ σκεφτῇς μόνη σου...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ τὸ ἕνα της χέρι γυρίζει τὸ διακόπτη, ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο φέρνει τὸ μαντῆλι στὰ μάτια της, ποὺ πλημμυρίζουν πάλι δάκρυα): Ὅλο σοῦ φταίω... Ὅλο μὲ βρίζεις.... Ὅλα μου σ' ἐνοχλοῦν... ('Εκεῖνος, τώρα ποὔχει φῶς, βυθίζεται ἀμίλητος στὴν ἀνάγνωσι τοῦ βιβλίου του, ποὺ παύει αὐτομάτως νὰ εἶνε δυσνόητο. 'Εκείνη πάει καὶ κάθεται παραπονεμένη στὴν ἄκρη τῆς πολυθρόνας της, ἀφίνοντας κάπου-κάπου νὰ τῆς ξεφύγῃ κανένας λυγμός. Περνοῦν ἀρκετὰ λεφτὰ τῆς ὥρας. Ξαφνικά, 'Εκεῖνος σηκώνει τὰ μάτια του, καὶ κυττάζει 'Εκείνην, πού, μὲ τὸ κύτταγμά του αὐτό, ἀναλύεται πάλι σὲ ἀπαρηγόρητα δάκρυα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (κλείνοντας τὸ βιβλίο του): Τέλος πάντων, δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς τί ἔχεις;...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπαρηγόρητη μὲ τὸ πρόσωπό της ὁλόκληρο χωμένο μέσ' στὴ μουσκεμένη βατίστα): Τί..πο...τα...

...Τὸ συμπέρασμα εἶν' ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε πλάσματα ἑτερόθερμα καὶ ἑτερόφωτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔλα κοντά μου... ('Εκείνη σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι της, καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴ δική του, χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸ μαντῆλι ἀπ' τὰ μάτια της. Κι' ἔτσι, προχωρῶντας, ἀναποδογυρίζει ἕνα τραπεζάκι μὲ μιὰν ἀράπικη ταμπακέρα πάνω του, τρικλίζει ἀπ' τὴ σύγκρουσι, παραπατάει, καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του).

ΕΚΕΙΝΗ (τρομαγμένη, ἀφίνει γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ φανοῦν τὰ δυὸ κοκκινισμένα μάτια της ἀνάμεσα ἀπ' τὶς δίπλες τοῦ μαντηλιοῦ): Σὲ χτύπησα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά): Σύχασε.... Σύχασε... Εἶμαι σῷος καὶ ἀβλαβής.... Ἄλλωστε, καὶ σὺ εἶσαι τόσο ἐλαφριά...

ΕΚΕΙΝΗ (ἕτοιμη νὰ ξανακλάψῃ): Τὸ λὲς μὲ κακιὰ σημασία αὐτὸ τὸ «ἐλαφριά»...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔλα, δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ ξανακλάψῃς γι' αὐτό...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν θὰ κλάψω γι' αὐτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αλλά;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δὲ μ' ἀγαπᾶς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποῦ τὸ κατάλαβες;... 'Εγώ, ἀντίθετα, ἔχω τὴν γνώμη πὼς σ' ἀγαπάω ὅπως σ' ἀγάπαγα τότε, ποὺ νόμιζες ὅτι σ' ἀγαποῦσα πολύ...

ΕΚΕΙΝΗ (βγάζει πάλι διστακτικὰ αὐτὴ τὴ φορά, τὸ μουτράκι της πίσω ἀπ' τὸ μαντῆλι): Τώρα, μὲ μπέρδεψες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν εἶσαι μωρό... Σ' ἀγαπάω πάντα... Αὐτὸ εἶν' ἀναμφισβήτητο... Καὶ δὲν θὰ πάψω ποτὲ νὰ σ' ἀγαπάω, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα...

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὸ τὸ «κατὰ πᾶσαν πιθανότητα» μοῦ τὰ χαλάει ὅλα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο ἄνθρωπος, ἂν θέλῃ νὰ εἶνε εἰλικρινής, καὶ σύμφωνος μὲ τὸ πνεῦμα τῆς αἰωνίας ἀλλαγῆς, ποὺ κυριαρχεῖ στὸν κόσμο, πρέπει νὰ κρατάῃ πάντα μιὰ μικρὴ ἐπιφυλακτικότητα γιὰ ὅσα σκέπτεται πὼς θὰ συμβοῦν μελλοντικά... Τὸ γεγονός, πάντως, στὴ δική μας τὴν περίπτωσι, εἶνε πὼς σ' ἀγαπάω, καὶ πολὺ μάλιστα... (Τὴν φιλάει στὰ χείλια της μὲ δύναμι. 'Εκείνη τὸν ἀγκαλιάζει καὶ κρύβεται κοντά του, ξεχνῶντας τὸ μαντῆλι της, ποὺ πέφτει γιὰ νὰ στεγνώσῃ στὸ παρκέτο). Καὶ μάλιστα, γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν ἀγάπη μου, σὲ καλῶ ἀπόψε νὰ φᾶμε στὸ «Σὲ-Νοῦ», κι' ἀπὸ κεῖ, ἂν θέλῃς, νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα στὴν «'Αρζεντίνα» γιὰ νὰ δοῦμε τὰ νούμερα...

ΕΚΕΙΝΗ (τὰ ξεχνάει ὅλα, καὶ χτυπάει τὰ χέρια της σὰν μωρό): Τί χαρά! Θὰ πιῶ πορτοκαλάδα παγωμένη μὲ τὸ καλαμάκι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ παγωμένη πορτοκαλάδα θὰ πιῇς, κι' ἀγκαλιασμένοι θὰ χορέψουμε τὸ «ὡραιότερο ταγκὸ τοῦ κόσμου», κι' ὅταν γυρίζουμε, θὰ κοιμηθῇς ἀπάνω στὸν ὦμο μου μέσα στὸ ταξί, θὰ σ' ἀνεβάσω σχεδὸν στὰ χέρια μου ὡς ἐδῶ, κ' ὕστερα θὰ σὲ κουκουλώσω μὲ τὴν κουβέρτα σου ὡς τὸ λαιμό... Καὶ δὲν θὰ ξυπνήσῃς παρὰ αὔριο τὸ μεσημέρι, ἀπ' τὰ φιλιά μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄχ, τί ὡραῖα!... Τί ὡραῖα!... Πόσο εἶμ' εὐτυχισμένη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ὅμως, πρὶν ἀπὸ λίγο, νομίζω πὼς ἤσουν φοβερὰ δυστυχισμένη, καὶ μάρτυς μου ἀψευδὴς ἡ βατίστα αὐτή, ποὺ εἶνε πλημμυρισμένη ἀκόμα μὲ τὸ ἀπόσταγμα τοῦ πόνου σου... (Μαζεύει τὸ μαντηλάκι ἀπ' τὸ πάτωμα καὶ τῆς τὸ δείχνει).

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ μιὰ σκιὰ στὰ μάτια της): Ναί, μὰ τότε δὲ μ' ἀγαποῦσες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ τώρα, πῶς πείστηκες ὅτι σ' ἀγαπάω;

ΕΚΕΙΝΗ (ἕτοιμη νὰ τὰ ξαναμολύσῃ): 'Αφοῦ μοῦ τῶπες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Τὸ συμπέρασμα εἶν' ἕνα· ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε πλάσματα ἑτερόθερμα καὶ ἑτερόφωτα...

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): Τί λόγια εἶν' αὐτά;... Ποῦ τἄμαθες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴ μὲ διακόπτεις... Οἱ γυναῖκες, λοιπόν, μοιάζουνε σὰν τὸ φεγγάρι, κι' ὄχι σὰν τὸν ἥλιο... 'Η λάμψι τους προέρχεται ἀπ' τὴ δανεικὴ ἀκτινοβολία ἑνὸς ξένου σώματος, ποὺ γιὰ καλή τους τύχη, βρίσκεται κοντά τους... Ἔτσι καταφέρνουνε καὶ στέλνουνε κι' αὐτὲς λίγο φῶς καὶ λίγη θερμότητα, πού, χωρὶς τὸ ξένο φῶς καὶ τὴν ξένη θερμότητα, θἄτανε ἰδιότητες ἀνύπαρκτες κι' ἄγνωστές τους... Οἱ γυναῖκες ἔχουνε λάμψι καὶ θερμότητα, δανεισμένες ἀπ' τοὺς ἄντρες ποὺ κοντά τους ζοῦνε... Γελάει ὁ ἄντρας; Γελάει κ' ἡ γυναῖκα... Θυμώνει ὁ ἄντρας; Κλαίει ἡ γυναῖκα... 'Εκείνου τὸ γέλιο ἀναπαράγεται σ' ἕναν πιστότατον ἀντικατοπτρισμὸ ἀπάνω στὰ χείλια τὰ δικά της... Ἔσβυσε τὸ γέλιο του; Ἔσβυσε μονομιᾶς κι' ἐκείνης τὸ γέλιο... Συννέφιασε τὸ δικό του πρόσωπο; Συννέφιασε καὶ τὸ δικό της... Ξανάρθε ἡ καλοκαιρία γιὰ 'Εκεῖνον; Ξανάρθε καὶ γιὰ τοὺς δυό... Δὲν μπορεῖς ν' ἀπαιτήσῃς ἀπ' τὸ φεγγάρι νὰ λάμπῃ ὅταν θὰ σβύσῃ ὁ ἥλιος... Γιατί, ἀπάνω στὸν ἥλιο κυριαρχεῖ ἡ φωτιὰ μὲ τὰ δισεκατομμύρια τῶν βαθμῶν τοῦ Ρεωμύρου καὶ τοῦ Κελσίου, ἐνῷ στὸ φεγγάρι ἐπικρατεῖ ἡ πιὸ ἀπόλυτη νέκρα... Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μ' ὅλα τ' ἄλλα πλάσματα τῆς δημιουργίας, ποὺ μοιάζουνε μὲ τὸ φεγγάρι.... Καί, φυσικά, μὲ τὶς γυναῖκες πρῶτα-πρῶτα...

ΕΚΕΙΝΗ (ὕστερ' ἀπὸ σκέψι ἀρκετή): Ὅλ' αὐτὰ δὲν τὰ κατάλαβα καὶ πολὺ καλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' οὔτε ὑπάρχει φόβος νὰ τὰ καταλάβῃς.... Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς, χωρὶς πονοκεφαλιάσματα, εἶνε πὼς εἶσ' εὐτυχισμένη, πὼς σὲ λίγο θὰ τρῶς μ' ὄρεξι στὸ πλάι μου, κ' ὕστερα θὰ χορεύῃς ἐλαφρότατα ζαλισμένη στὴν ἀγκαλιά μου... Κι' ὅλ' αὐτά, γιατὶ ἐγὼ ἔκλεισα τὸ βιβλίο μου καὶ σὲ φώναξα κοντά μου....

ΕΚΕΙΝΗ (τρυφερά): Εἶσαι τόσο καλὸς ὅταν μ' ἀγαπᾷς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε, εἶμαι πάντα καλός... (Τὴν σηκώνει ἀπ' τὰ γόνατά του): Ἄντε.... Πήγαινε τώρα στὸ λουτρὸ νὰ πλύνῃς τὰ μάτια σου καὶ νὰ ἐξαφανίσῃς κάθε ἴχνος ἀπ' τὰ κλάματα.... (Τῆς δίνει τὸ μαντηλάκι, ποὺ εἶνε ἀκόμα μούσκεμα). Κι' αὐτό, ἅπλωσέ το ἀπάνω σὲ κανένα σῶμα τοῦ καλοριφὲρ γιὰ νὰ στεγνώσῃ... Μπορεῖ νὰ ξαναχρειαστῇ...('Εκείνη φεύγει μὲ πηδήματα, χοροὺς καὶ τραγούδια. 'Εκεῖνος τὴν κυττάζει σιωπηλός).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΚΙΝΑ

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΑΧΑΝΗΣ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΤΑΤΟΣ

Εἰς τὸ τελευταῖο διάγγελμά του πρὸς τὸν ἀγωνιζόμενον κινεζικὸν λαόν, ὁ στρατάρχης Τσάγκ Κάϊ Σὲκ ἔλεγε: «Καμμία εἰσβολὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ σκοτώσῃ τὴν ψυχὴ τῆς Κίνας. Ἀποτελοῦμε ἕναν ὁλόκληρον κόσμον, ἕνα κόσμον ἀδιαίρετον καὶ παλαιότατον. Ἔχομε τὴν ἀρχαιοτέραν καὶ ὡραιοτέραν παράδοσιν. Πρῶτοι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐγνωρίσαμε τὸν πολιτισμόν. Καὶ οἱ πρόγονοί μας ἀνήγειραν μνημεῖα ἀθάνατα. Ἡ πατρίς μας εἶναι μιὰ αἰωνία πατρὶς καὶ ὁ μοναδικός μας πόθος σήμερα εἶναι νὰ πλουτίσωμε τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων μας προσαρμόζοντες εἰς αὐτὴν τ' ἀγαθὰ ἑνὸς πολιτισμοῦ νεωτέρου ἀπὸ τὸν δικόν μας καὶ ἐξασφαλίζοντες ἔτσι ἕνα μέλλον λαμπρὸν εἰς τὸ ἔθνος μας».

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κινέζου στρατάρχου δίδουν μίαν ἀκριβεστάτην συνοπτικὴν εἰκόνα τῆς σημερινῆς Κίνας, ἡ ὁποία δὲν εἶναι παρὰ ἡ αἰωνία Κίνα μὲ τὰ ὑπέρλαμπρα μνημεῖα της, τὰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων τῶν κατοίκων της, τῶν τόσον προσηλωμένων εἰς τὴν γῆν τῶν προγόνων των καὶ ἐμπροσθέτως, τὰς τάσεις της πρὸς ἕνα ἐξευρωπαϊσμὸν λελογισμένον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξαφανίσῃ τὰ κακὰ τῆς παρακμῆς καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν λαόν της καλλιτέρας συνθήκας διαβιώσεως.

Ὁ Ναὸς τοῦ Οὐρανοῦ: τὸ ἀριστούργημα τῆς Κινεζικῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ὁ ἱερώτερος τόπος προσκυνήματος τῶν Κινέζων. Τὰ κεραμίδια τῆς διπλῆς στέγης τοῦ ὑπερόχου τούτου μνημείου τοῦ Πεκίνου εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ γαλάζια πορσελάνην καὶ ἡ σφαῖρα ποὺ στολίζει τὴν κορυφήν του εἶναι ὁλόχρυση.

Οἱ Κινέζοι εἶναι λαὸς κατ' ἐξοχὴν γεωργικὸς προσηλωμένος ὅσον κανεὶς ἄλλος εἰς τὴν γῆν τῶν προγόνων του. Ἀλλ' εἰς τὰς περισσοτέρας περιοχὰς ὁ τρόπος καλλιεργείας τῆς γῆς ἐντελῶς πρωτόγονος, ὅπως καὶ τὰ μέσα κατεργασίας καὶ παρασκευῆς τῶν προϊόντων της. Ἀνωτέρω: Πῶς ἀλέθεται τὸ σιτάρι εἰς πολλὰς περιοχὰς τῆς Κίνας.

Ὡσὰν λευκὰ κρίνα, αἱ ὁλομάρμαροι παγόδαι ποὺ ἀνήγειρε πρὸ ὀκτὼ περίπου αἰώνων ὁ αὐτοκράτωρ Χσὶ Κιὰγκ στολίζουν τὸν «Κῆπον τῆς Γαληνίου Λαμπρότητος», πλησίον τοῦ Πεκίνου

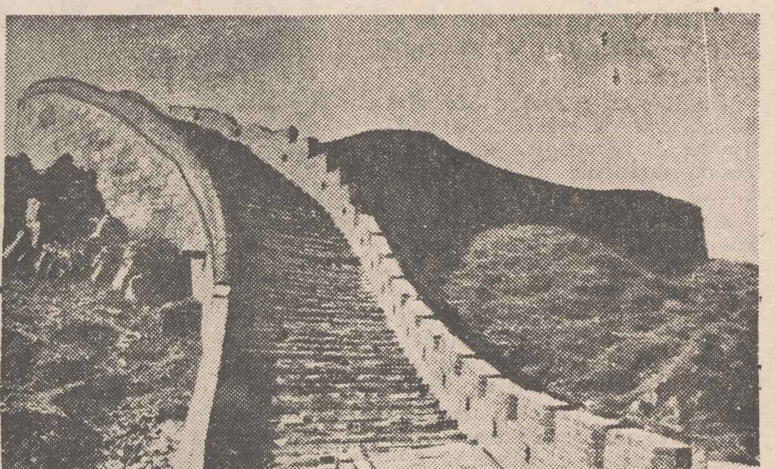

Τὸ μεγάλο τεῖχος τῆς Κίνας, τὸ ὁποῖον εἶχαν ἀνεγείρει οἱ Κινέζοι αὐτοκράτορες ὡς φράγμα κατὰ τῶν Μογγόλων ἐπιδρομέων. Ἐκτείνεται ἐπὶ χιλιάδων χιλιομέτρων.

Ἡ Μεγάλη Παγόδα τῶν θερινῶν Ἀνακτόρων τοῦ Πεκίνου, πραγματικὸν θαῦμα ἀρχιτεκτονικῆς κομψότητος.

Μία ἀρχαιοτάτη καὶ περιεργοτάτη γέφυρα εἰς τὸ Τσάο-Τσόου-Φοὺ —Νοτίου Κίνας—ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι κτισμένα σπίτια.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ της ΠΙΑΤΣΑΣ

ΖΩΡΖ ΜΠΑΤΕ

ΤΟΥ κ. ΚΙΜΩΝΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ

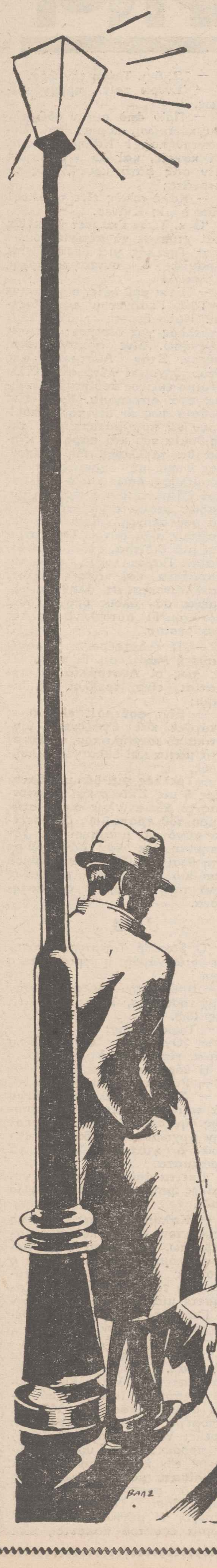

Τὸ ἐξοχικὸ κέντρο ἦταν γεμᾶτο, ὅπως κάθε βράδυ. Τὰ τραπεζάκια ἀραδιασμένα κολλητὰ γύρω-γύρω στὴ στενόμακρη σαλλίτσα τοῦ μαγαζιοῦ, ἄφιναν στὴ μέση ἕνα χῶρο ἀρκετὸ γιὰ νὰ χορέψουν δυὸ ἄνθρωποι. Ἐν τούτοις, ἐχόρευαν, μὲ πλήρη... ἄνεσιν, καμμιὰ δεκαριὰ ζευγάρια. Τὸ μοναδικὸ γκαρσόνι, ἕνα καταναλωμένο γεροντάκι, σκεβρὸ καὶ ἀδύνατο, δὲν πρόφταινε νὰ παίρνῃ καὶ νὰ ἐκτελῇ τὶς παραγγελίες, κουβαλῶντας κάθε φορὰ τέσσερα-τέσσερα τὰ μπουκάλια τὶς μπύρες καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια. Κι' ὅλο κι' ἐρχόντουσαν καὶ νέοι πελάτες, καὶ τὰ ταξὶ σχημάτιζαν ἔξω ἀπ' τὸ μαγαζὶ ἀτέλειωτη οὐρά, γιατὶ οἱ ἐκλεκτὲς παρέες ποὺ φτάνανε, ἀποτελούμενες ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν καὶ νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦνε καὶ νὰ γλεντήσουνε, κρατοῦσαν τ' ἁμάξια ἀγκαζὲ μέχρι πρωΐας.

Καὶ λὲς καὶ εἶχαν δώσει ραντεβοῦ, βρεθήκανε ὅλοι ἐκεῖ. Ὁ Ἀντρέας ὁ Καρβουνιάρης, τὸ Λευτεράκι μὲ τὶς κατακτήσεις του, ὁ Κίμων ὁ Πλιάκας, τὸ Σιδεράκι, ὁ Θύμιος, ὁ Δέδες, ὁ μπαρμπα-Γιάννης ὁ Μπακοῦρος, ὁ ἀχώριστος μὲ τὸν Γιώργη τὸν Κατοστάρη καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι ποὺ γιὰ νὰ γραφτοῦνε θὰ χρειαζότανε μιὰ ὁλόκληρη σελίδα.

Μὰ τί εἶχε τὸ ἐξαιρετικὸ τὸ μαγαζάκι αὐτὸ γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ «ἐπὶ τὰ αὐτὰ» ὅλο αὐτὸ τὸν κόσμο τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς σπατάλης; Τί τοὺς τραβοῦσε ἐκεῖ αὐτούς, ποὺ ἔχουν τόσο δύσκολα γοῦστα κι' ἕνα σωρὸ ἰδιότροπες ἀπαιτήσεις, ποὺ ξέρουνε ὅμως νὰ τὶς πληρώνουνε γαλάντικα, ὅταν ἱκανοποιοῦνται:

Ὅταν ἔμπαινε κανεὶς στὸ μαγαζὶ τὸ καταλάβαινε ἀμέσως.

Στὴ δεξιὰ γωνία τῆς σάλλας, ἀπέναντι ἀπ' τὴ πόρτα, ἀπάνω στὴ μικροσκοπικὴ ἐξέδρα τῆς μουσικῆς, μιὰ πρωτότυπη καὶ ἰδιόρρυθμη ὀρχήστρα, συγκέντρωνε τὴν εὐλαβῆ προσοχὴ ὅλων τῶν πελατῶν, ποὺ γυρισμένοι ἀπάνω στὶς καρέκλες τους πρὸς τὰ ἐκεῖ, προσπαθοῦσαν νὰ μὴ χάνουν οὔτε μιὰ κίνησι, οὔτε μιὰ νότα ποὺ ξέφευγε ἀπ' τὰ «ὄργανα».

Τὰ «φέϊγ-βολὰν» ποὺ εἶχε μοιράσει ἀφειδῶς τὸ κατάστημα κάτω ἀπὸ τὸ «ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ» καὶ «ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΑΚΡΑ» μὲ παχειά, μαῦρα στοιχεῖα ἀνέγραφαν:

«... ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΠΛΗΡΗΣ

ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν

τοῦ κ. ΖΩΡΖ ΜΠΑΤΕ».

Αὐτὸ ἦτανε τὸ «μυστικὸ» τὸ ὁποῖον, διατυμπανισθὲν εἰς τὰ τέσσερα σημεῖα τῆς Ὁμονοίας, προκαλοῦσε, ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα, τὴν ἀθρόα συρροὴ τόσων ἐκλεκτῶν πελατῶν στὴ «ΣΑΓΓΑΗ», στὸ ἐξοχικὸ καὶ ἄγνωστο πρὶν μαγαζάκι τῆς Ἱερᾶς Ὁδοῦ.

Ὄρθιος, μπροστὰ ἀπὸ τὸ πιάνο, ἔχοντας ἀριστερὰ καὶ δεξιά του καθισμένους τοὺς ἀχώριστους συντρόφους του Ἀρτέμην καὶ Μάρκο, μὲ τὰ στίλβοντα μπουζούκια τους, ὁ μαέστρος Ζὼρζ Μπατέ, ἢ Ἑλληνικὰ Γεώργιος Μπάτης, ὁ πασίγνωστος καὶ μοναδικὸς ἐν Ἑλλάδι, ὅπως αὐτοτιτλοφορεῖται, ...μπαγλαμαδίστας, κρατῶντας ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του τὸ μικροσκοπικὸ ὀργανάκι του, εὑρίσκεται στὸ ἀπόγαιον τοῦ σουξέ του.

Οἱ παραγγελίες διαδέχονται βροχηδὸν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ ἡ ὀρχήστρα δὲν κουράζεται νὰ ἐκτελῇ τὶς συνθέσεις τοῦ «μαέστρου» πού, εἶχαν ἀποτελέσει Πανελλήνια σουξὲ καὶ εἶχαν τραγουδηθῆ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον διὰ τὸ ἀφελές, πρωτόγονον καὶ κωμικὸν μουσικῆς καὶ στίχων.

Γιατί ὁ Μπάτης δὲν εἶναι μόνον «μουσουργός». Εἶναι ὁ ἴδιος καὶ ὁ ποιητὴς τῶν συνθέσεών του καὶ οἱ στίχοι του, ἀναφερόμενοι πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ προσφιλές του θέμα, προκαλοῦν τὴν ἱλαρότητα μὲ τὴν ἀφέλεια τῆς ἐμπνεύσεώς τους καὶ τὸν κωμικὰ ἄγριον πρωτογονισμόν τους.

»...Ζοῦλα σὲ μιὰ βάρκα μπῆκα
στὴ σπηλιὰ τοῦ βράχου βγῆκα.»

ἢ

»...Ἀτσιγγάνα μ' ὀνομάζουν
Γυφτοπούλα μὲ φωνάζουν...»

ἢ

»...Ζοῦλα τὰ πανιὰ κι' ἀρρόδο
μὴ μᾶς πιάσουνε κορόϊδο.»

Σὲ χιλιάδες δίσκους ἀνέρχονται αὐτὲς οἱ ἐκδόσεις καὶ οἱ πλάκες τοῦ Μπάτη εἶχαν τὴν «πρώτη κυκλοφορία» ἀπὸ τὸν φωνόγραφο μὲ τὸ χωνὶ τοῦ πλανοδίου ὀργανοπαίκτου μέχρι τοῦ γραμμοφὸν τοῦ κομψοῦ σαλονιοῦ ποὺ μὲ κατάπληξι πολὺ σνὸμπ ἐπληροφορεῖτο ἀπὸ τὸν δίσκον πὼς ἡ ὀρχήστρα ποὺ τὴν ἐκτελοῦσε

»...Ἦταν ὁ Στράτος κι' ὁ Ἀρτέμης
καὶ ὁ Μπάττης ὁ...Τεμπέλης!»

Καὶ ὁ «συνθέτης» κύριος Γεώργιος Μπάτης ἢ Ζὼρζ Μπατὲ ἐγνώρισε ἡμέρες μουσικῆς δόξης καὶ ἔζησε ἀρκετὸ καιρὸ τὴν συγκίνησι ποὺ δίνει ὁ προθάλαμος τοῦ ἐργαστηρίου τῆς φωνοληψίας τῆς «Χὶς-Μάστερ Βόϊς» — ἀπ' τὴν ὁποία εἶδε κι' ἔπαθε νὰ τὸν πάρῃ ἡ «Κολούμπια» !...

Οἱ «ἐγγραφὲς» ὑπῆρξαν ραγδαῖες.

Στὸ ἴδιο στύλ, στὸ ἴδιο μοτίβο, ἐναλλασσόμενο μὲ τὰ «κόντρα-κάντα» τους. Κάθε νότα καὶ στίχος, κάθε στίχος καὶ τίτλος, κάθε τίτλος καὶ πλάκα...

»...Μέσ' στῆς Πόλης τὰ χαμάμια
ἕνα χαρέμι κολυμπᾶ...
Ἀραπάδες τὸ φυλᾶνε
τοῦ Ἀλῆ-πασσᾶ τὸ πᾶνε.»

Δίσκος περιζήτητος καὶ πολύ, ἂν ἀγαπᾶτε, δυσκολεύρετος! Ἄλλος:

»...Ἤθελα νἄμουν μπουφφετζῆς
σὲ Τουρκικοὺς τεκέδες (!)
νἄρχουντε...οἱ χανούμισες (!!)
νὰ πίνουν...ἀργιλέδες. (!!!).»

Ὁ δίσκος αὐτὸς ἔκανε «θραῦσι», πρὸ παντός, στοὺς Προσφυγικοὺς Συνοικισμούς.

Ἔτσι ὁ Μπάτης ἔγινε τὸ... μῆλον τῆς ἔριδος γιὰ ὅλες τὶς εἰς «—φὸν» λήγουσες μουσικὲς Ἑταιρεῖες, ἐνῷ τὰ «μαγαζιὰ» εἶχαν βγάλει σὲ πλειοδοτικὴ δημοπρασία αὐτὸν καὶ τὴν ὀρχήστρα του.

Γιατί ὁ Μπάτης δὲν συνθέτει, στιχουργεῖ, ἐνορχηστρώνει καὶ βγάζει σὲ δίσκους τὰ «κομματάκια» του μόνον, ἀλλὰ τὰ τραγουδάει καὶ τὰ χορεύει κιόλας ὁ ἴδιος, παίζων ταὐτοχρόνως τὸ ἰδιότυπο ὀργανάκι του καί, ἠλεκτρίζων τὴν εὐθυμίαν τῶν πελατῶν, δρέπει, ἀντὶ στεφάνου δάφνης, τὰ δροσερὰ ἑκατοντάδραχμα ποὺ ἐπικολλῶνται καὶ στέφουν τὸ μέτωπό του...

Κοντός, «ζουμπᾶς», σωστός, «ἄτομον πυκνικῆς κατασκευῆς» κατὰ τὴν Παθολογία, ζωηρός, εὐκίνητος, ἀεικίνητος, δὲν χαλάει ποτὲ χατῆρι. Παίζει πάντοτε πρόσχαρα, γελαστά, τραγουδῶντας, μ' ὅλη τὴν λίγη φωνή του, μὲ ὄρεξι, ἐνῷ «στὰ πεταχτὰ» ἀνταλλάσσει μὲ ὅλους τοὺς πελάτες φρασοῦλες, νεύματα, γέλια ἢ συνεχίζει... διακοπεῖσαν, ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, ἱστορία !....

Τὸν κυττᾶς, βλέπεις ὅλη αὐτὴ τὴν χαρά, τὴν ζωτικότητα, τὴν ἐλαστικότητά του, τὸ ἀμέριμνο ὕφος του, τὸ ἀτελείωτο κουράγιο του, τὸ φουντωτὸ «παππιγιόν» του, τὸ βαθειὰ κουρεμένο μουστάκι του, τὸ κεφάλι του, ποὺ δὲν ἔχει μιὰ ἄσπρη τρίχα καὶ σκέπτεσαι... Πόσων χρονῶν νἆναι ;

Ὁ ἴδιος λέει ἑξῆντα !...

Καὶ τόσο πρέπει νἆναι, γιατί πᾶνε τριάντα σχεδὸν χρόνια πού, ντυμένος μὲ μιὰ βελάδα ἢ φράκο, μὲ ἀπαστράπτον «μπλαστρὸν» καὶ ψηλὸ καπέλλο καὶ ἀνεβασμένος στὴν πολυτελῆ «Βικτώρια» ποὺ στάθμευε πότε στὴν Ἀκτὴ Τζελέπη καὶ πότε στὴν ὁδὸς Ἀθηνᾶς, ἔκανε... τὸν ὀδοντογιατρό.

—Ἐδῶ, Κύριοι... Πονάει δόντι, βγάνει μάτι...

Πνευματώδης, κρᾶμα Πειραιώτικης μορτιᾶς καὶ Συριανῆς εὐφυΐας, γιατί ἀπ' τὴ Σῦρο κατάγεται, αὐτοεσατυρίζετο καὶ εἰρωνευότανε καὶ τὸ πλῆθος ποὺ χάσκοντας παρακολουθοῦσε, κάτω ἀπὸ τὴν ἅμαξαν, πότε τὸν... γιατρὸ μὲ τὴν τανάλια στὸ χέρι καὶ πότε ἕνα πιτσιρῖκον, ἀνεβασμένον στὴ θέσι τοῦ ἁμαξᾶ καὶ ντυμένον μὲ κελεμπία καὶ σαρίκι Ἰνδοῦ φακίρη, ποὺ μάσσαγε μπαμπάκι, κι' ἅμα κατάπινε κἄμποσες μπουκιὲς τὤβγαζε πίσω κλωστὴ ποὺ τὴν τύλιγε σὲ κουβάρι...

—«...Μίαν φοράν, κύριοι, ὁ Μ. Ναπολέων εἰς τὴν Ἁγίαν Ἑλένην, εἶχε πονόδοντον... διότι ὁ πονόδοντος, κύριοι, συλλαμβάνει καὶ τοὺς Αὐτοκράτορας, συλλαμβάνει καὶ τοὺς ἀνθρωπίσκους...»

Οἱ «ἀνθρωπῖσκοι» ἐν τῷ μεταξὺ μαζευόντουσαν...

—«... συλλαμβάνει, λέγω, κύριοι, καὶ τοὺς ἀνθρωπίσκους, ὅπως ἡ ἐξουσία... δὲν συλλαμβάνει τοὺς λωποδύτας ποὺ εἶναι «ἐν τῷ μεταξύ σας»... καὶ τὸν νοῦ σας στὰ πορτοφόλια σας! ! ...

Τὰ ὄργανα, ὅμως, τῆς «ἐξουσίας», τὸν εἶχανε στὸ στομάχι. Ἐμάζευε κόσμο καὶ ἐμπόδιζε τὴν κυκλοφορία, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε καὶ τὴν ζωηρὴ δρᾶσι τῶν «βαλαντιοτόμων» ποὺ τοὺς παρεῖχε ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία. Τὸν «προγκάρανε», λοιπόν, ἀγρίως, πρὸς μεγάλην θυμηδίαν τοῦ Κοινοῦ, τὸ ὁποῖον ἔτερπε, ἐξ ἴσου μὲ τὴν εὐγλωττίαν του, καὶ τὸ θέαμα τῆς ὑπὸ τῶν «ὀργάνων» βιαίας διαλύσεως τοῦ ὑπαιθρίου τετρατρόχου ὀδοντοϊατρείου.

Ὁ Μπάτης ἔπνεε μένεα ἐναντίον τους καὶ μάλιστα τὰ εἶχε ἰδιαιτέρως μὲ κάποιον γέρω-ὑπενωμοτάρχην, ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε σὲ χλωρὸ κλαρί.

Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, ὢ ! τοῦ θαύματος, ἔπιασε τρομερὸς πονόδοντος καὶ τὸν ὑπενωμοτάρχην, διότι, εἴπαμε, ὅτι ὁ πονόδοντος... «συλλαμβάνει» καὶ τοὺς Αὐτοκράτορας, «συλλαμβάνει» καὶ τοὺς ἀνθρωπίσκους.

Καὶ ἀλγῶν ὀδυνηρῶς ἀπ' τὸ πρησμένο του μάγουλο, ποὺ τὸ κρατοῦσε μὲ τὸ χέρι, ἦλθε μπροστὰ - μπροστὰ στὸ ἁμάξι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Μπάτης ἀγόρευε, ὄχι γιὰ νὰ τὸν «διαλύσῃ» αὐτὴ τὴν φορά.

—«... Ἡ θαυματουργὸς κόνις τὴν ὁποίαν ἐγὼ αὐτοπροσώπως ἐφεῦρον, θεραπεύει ἀμέσως πάντα ὀδόντα, μόνον μὲ ἕνα σκονάκι, πενῆντα λεπτὰ τὸ ἕνα, ὁρίστε, κύριοι, ἕνα τάλληρο δέκα...»

—Μά, ἂν εἶναι κούφιο ; τὸν ρωτάει μὲ ἀγωνία ὁ 'νωματάρχης.

—Τότε, κύριε, θέλει βγάλσιμο... Περᾶστε, ὁρίστε, ἀπάνω! τοῦ λέει ὁ Μπάτης, ποὺ δράττεται τῆς εὐκαιρίας.

Ἐκεῖνος διστάζει, ἀλλὰ ὁ πόνος ποὺ τοῦ δάγκωνε τὴν ψυχή, τὸν ἀνεβάζει στ' ἁμάξι.

—Ἄνοιξε καλὰ τὸ στόμα σου ... διατάζει ἐμβριθῶς ὁ Μπάτης... Ἆ! τί βλέπω ;... ἔχει μίαν μεγάλην κουφάλαν... καὶ στρεφόμενος στὸ πλῆθος, λέει, μὲ τὸ δάχτυλο στὸ χάσκον στόμα τοῦ ὑπενωμοτάρχου :

—Βλέπετε, κύριοι, αὐτὴν τὴν κουφάλαν... Πόσο καιρὸ τὴν ἔχεις ; τὸν ρωτάει σιγά.

—Δέκα χρόνια... τραυλίζει ἐκεῖνος.

—... Εἶναι δέκα χρόνια κουφάλα καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ παύσῃ... Πλὴν ὅμως ἐγὼ θὰ τὴν ἐξαγάγω πάραυτα...

Καὶ ἁρπάζει μὲ τὸ 'να χέρι τὴν τανάλια καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴν μασσέλαν τοῦ θύματός του. Δίνει μιὰ τραβηξιά, μισο-βγάζει τὸ δόντι, σταματάει καὶ ἀρχίζει νὰ ρητορεύῃ στὸ πλῆθος:

—Βλέπετε, μὲ τὴν πρώτην δόνησιν δὲν ἐξερριζώθη... μὲ τὴν δευτέραν ὅμως θὰ τὸ κλονίσω...

—Ὤχ!... φώναζε κάθε φορὰ ὁ δυστυχὴς ἐνωμοτάρχης, ἀνασηκωνόμενος στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του.

Ὁ Μπάτης τὸν χαβᾶ του. Τοῦ τὸ τραβοῦσε λιγάκι, στεκότανε, τὸν ἄφηνε νὰ πονάῃ καὶ ἀγόρευε, ἐνῷ ὁ κοσμάκης ἐντρυφοῦσε στὸν σπαραγμὸ τοῦ ἀτυχοῦς «ὀργάνου» τῆς τάξεως, ποὺ ὁ ἐκδικητικὸς... σαδδισμὸς τοῦ γιατροῦ παρέτεινε ἐπὶ τρία τέταρτα.

Ὅταν τὰ ὑπαίθρια μόνιππα ὀδοντοϊατρεῖα ἐξέλιπαν, μαζὺ μὲ πολλὰ ἄλλα προπολεμικὰ ἁμαρτήματα, ὁ ὀδοντογιατρὸς ἔγινε... βαρκάρης στὸν Πειραιᾶ !

Μετά, κατασκευαστὴς «ἐγχόρδων», ἤγουν μπουζουκίων καὶ μπαγλαμάδων.

Ἡ πυρκαγιὰ τοῦ «Καραϊσκάκη», ὅμως, κυριολεκτικῶς...τὸν ἔκαψε. Αὐτός, ὅμως, σὰν τὸν φοίνικα, τὸ μυθολογικὸ πουλί, ξαναγεννήθηκε μέσα ἀπὸ τὴν τέφρα του, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορά... μουσικοσυνθέτης, στιχουργὸς καὶ μαέστρος !

Μὲ τὴν μανία τῆς αὐτοσατύρας ποὺ ἔχει, μετέτρεψε καὶ τὄνομά του:

«... Ὀρχήστρα πλήρης

ὑπὸ τὴν Δ)σιν

τοῦ κ. ΖΩΡΖ ΜΠΑΤΕ».

Καὶ ἡ «ὀρχήστρα» του θριαμβεύει στὴν «ΣΑΓΓΗ», τὸ ἐξοχικὸ «Κέντρο».

Καὶ τὰ ταξὶ σχηματίζουν ἀτελείωτη οὐρά, γιατὶ οἱ ἐκλεκτὲς παρέες ποὺ φτάνουν, ἀποτελούμενες ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν καὶ νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦνε καὶ νὰ γλεντήσουνε, κρατᾶνε τ' ἁμάξια ἀγκαζὲ μέχρι πρωΐας...

ΚΙΜΩΝ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ P. C. WREN

Ο ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΟΣ Κύριος ΓΚΑΡΝΕΤ

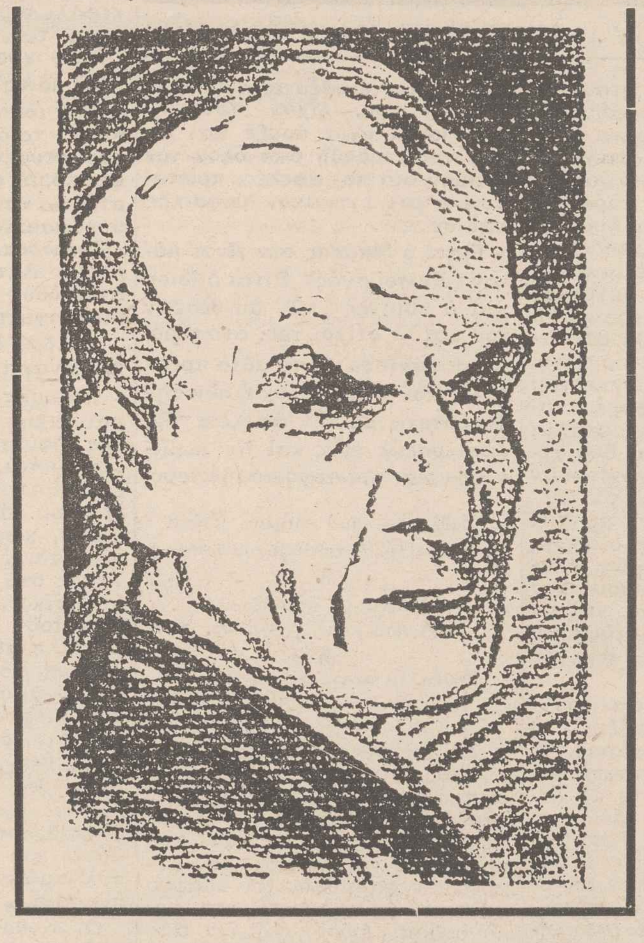

✪

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: Μιὰ καλοκαιριάτικη νύχτα ἕνας μυστηριώδης ἄγνωστος δολοφονεῖ τὸν κ. Θεόφιλο Οὐέμπ, στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ τελευταίου. Τὴν ἑπομένην, ὁ δόκτωρ Τσάρτερς, διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης ἑνὸς σανατορίου ψυχοπαθῶν, δέχεται σὲ ἀκρόασι τὴν ἀσθενῆ Μάρτζορυ Λώντερελ, μιὰν ὡραιοτάτη νέα, ἡ ὁποία τοῦ δηλώνει ὅτι δὲν θέλει νὰ τὴν περιθάλπη ὁ ἰατρὸς Μὰκ 'Αντώ, διότι τὰ φάρμακα ποὺ τῆς δίδει ἐπιδεινώνουν τὴν κατάστασί της. Ἡ Μάρτζορυ ἐκφράζει ἐπίσης τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σανατόριον. Ὁ δόκτωρ Τσάρτερς προσπαθεῖ νὰ τὴν καθησυχάσῃ καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι περιμένει τὴν ἐπίσκεψι τοῦ θείου καὶ τῆς θείας της. Μὲ τὴν τελευταία, ὁ δόκτωρ Τσάρτερς συμφωνεῖ νὰ δολοφονήσῃ τὴ νέα οὕτως ὥστε ἡ περιουσία πού πρόκειται νὰ κληρονομήσῃ αὐτὴ ὅταν ἐνηλικιωθῇ νὰ περιέλθῃ στὴν θειά της. Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς κ. Λώντερελ ἕνας μυστηριώδης ἄγνωστος εἰσδύει στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ, τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ «Μισοκρεμασμένο Σάϊμον», καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπαιτεῖ νὰ τοῦ παράσχῃ ἄσυλον καὶ ἄλλοθι γιὰ τὸν φόνο τοῦ κ. Θεοφίλου Οὐέμπ.

✪

3ον

— Ἂν διέπραξες κάτι τὸ παράνομο, ἀφίνοντας πίσω καὶ ἴχνη, τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσαν νὰ ὁδηγήσουν τὴν Σκότλαντ Γιάρντ ἕως ἐδῶ, τότε θὰ μοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ πιστοποιήσω — ἔστω κι' ἂν αὐτὸ τὸ ἐπιθυμοῦσα περισσότερο κι' ἀπὸ σένα ἀκόμη — πὼς σὲ φιλοξενῶ ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα...., ἔκανε ὁ δόκτωρ Τσάρτερς.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω πὼς αὐτὸ ἀφορᾶ ἐσένα, τὸν διέκοψεν ὁ τρελλός. 'Εμένα δὲν μοῦ καίγεται καρφί. Κι' ἂν τύχῃ καὶ μὲ «τσιμπήσουν», παρ' ὅλη τὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθειά σου, νὰ μὲ σώσῃς, τότε νἆσαι βέβαιος πὼς θὰ τὴν πάθῃς κι' ἐσύ, ἐκτὸς ἂν μπορέσῃς ν' ἀποδείξῃς πὼς δὲν ἔχω ἐπίγνωσι τῶν πράξεών μου... Πίστεψέ με, ἂν πρόκειται νὰ μὲ κρεμάσουν, θὰ κρεμάσουν μαζί μου καὶ τὸν «Μισοκρεμασμένο» Σάϊμον... Κι' αὐτὴ τὴν φορά, θὰ μεταβληθῇ ἀσφαλῶς σὲ «τέλεια καὶ ἀπόλυτα κρεμασμένο» Σάϊμον. Κανόνισέ τα, συνεπῶς, ὅσο μπορεῖς καλύτερα, Σάμμυ!

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ διασκεδαστικά, ἔκανε ὁ γιατρός, παρατηρῶντας ἐρευνητικὰ καὶ ψυχρὰ τὸν ἄγνωστο. Μ' ἄλλα λόγια, ζητᾶς νὰ εἰσαχθῇς στὴν Κλινική μου, ὡς διανοητικὰ ἀσθενής· νὰ πιστοποιηθῇ ἐπίσης ὅτι παρῆλθε ἤδη μιὰ ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς σου. Καὶ τέλος, νὰ τεθῇς ὑπὸ παρατήρησιν, νὰ ὑποβληθῇς σὲ θεραπείαν πρὸς ἴασιν ἀπὸ διανοητικὲς διαταραχὲς — νευρώσεις, καί, εἰδικώτερα, παρακρούσεις — καὶ νὰ θεραπευθῇς τελείως, ἂν αὐτὸ εἶνε δυνατό.

— Εἶσαι καταπληκτικὸς μάντης, Σάμμυ, γρύλλισε ὁ ἄγνωστος.

— Τί θἄλεγες τώρα, συνέχισε ὁ γιατρὸς, ἂν σοῦ ἐπρότεινα νὰ θεραπευθῇς — γιὰ νὰ κάνουμε ἀρχὴ — ἀπὸ τὴν παράκρουσί σου, ὅτι ὀνομάζομαι Σάμμυ, ἢ Σίμμυ, ἢ Σάϊμον;

— Ποιὸ εἶνε τὸ ἀληθινό σου ὄνομα γιατρέ;

— 'Ονομάζομαι Θεόδωρος Τσάρτερς, διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου, πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξακριβώσῃ εὐκολώτατα, συμβουλευόμενος τὸν κατάλογο τῶν μελῶν τοῦ 'Ιατρικοῦ Συλλόγου...'Εσύ, ὅμως, ποιὸς εἶσαι;

— 'Εγώ; Ὤ, τ' ὄνομά μου εἶναι Γκάρνετ... Τζὼν Γκάρνετ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια.

— Δὲν θυμᾶμαι νὰ ξανάκουσα τ' ὄνομα αὐτό.

— Ἔχεις δίκηο, γιατρὲ Θεόδωρε Τσάρτερς.Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θυμᾶσαι τ' ὄνομά μου... Θὰ τὸ θυμηθῇς, ὅμως, ἀργότερα καὶ θὰ τὸ θυμᾶσαι σ' ὅλη σου τὴ ζωή... κι' ἴσως καὶ παραπάνω...

Ὁ κ. Τζὼν Γκάρνετ ἐγκατεστάθη σ' ἕνα ἐλεύθερο δωμάτιο κι' ἀφοῦ ξάπλωσε στὸ κρεββάτι του, βυθίστηκε σὲ ὕπνο μακάριο.

Σχετικά, ὅμως, μὲ τὸ ἄτομό του, ὁ γιατρὸς Τσάρτερς, συνεκάλεσε ἔκτακτο — κι' ἀρκετὰ θυελλῶδες — συμβούλιο, στὸ ὁποῖο συμμετέσχον ὁ κ. Τζαίημς, ὁ γιατρὸς Μὰκ 'Αντώ, ἡ ἀρχινοσοκόμος τοῦ Σανατορίου καὶ ἡ ἀδελφὴ Τζώνς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΟΠΟΥ Ο κ. ΤΖΑΙΗΜΣ ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΟΥ κ. ΓΚΑΡΝΕΤ

Ὁ κ. Τζὼν Γκάρνετ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, διευθύνθηκε πρὸς τὸ κεντρικὸ χώλ, ἀπὸ ὅπου ἀκούστηκε σὲ λίγο ὁ κυματιστὸς ἦχος ἑνὸς «γκόγκ», ποὺ τὸ χτυποῦσε μὲ δύναμι κάποιος ὑπηρέτης.

'Αφοῦ κατέβηκε τὴν τριμμένη, πέτρινη σκάλα, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὴν δρύϊνη βεράντα, ὁ Τζὼν Γκάρνετ ἔφτασε στὸ μέρος ὅπου κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα ἑνὸς χοντροῦ ρόπαλου, ἀντηχοῦσε δυνατὸ τὸ «γκόγκ».

Στήριξε τὸν ἀγκῶνα στὸ γόνατο, ἔβαλε τὸ χέρι κάτω ἀπὸ τ' αὐτί του καὶ πῆρε τὴν στάσι τοῦ ἀκροωμένου. Ὁ ὑπηρέτης, ποὺ δὲν ξαφνιαζόταν καὶ τόσο εὔκολα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πεντάχρονη παραμονή του στὸ Σανατόριο ἔπαψε νὰ χτυπᾷ καὶ κύτταζε τὸν κ. Γκάρνετ.

— Δὲν τἄκουσες; ρώτησε ὁ τελευταῖος, καθὼς ὁ κρότος ἔσβυνε κ' ἡ ἀνθρώπινη φωνὴ μποροῦσε ν' ἀκουσθῇ.

Ὁ ὑπηρέτης ξεροκατάπιε καὶ πλησίασε.

— Πῶς κύριε! εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὼς κάτι ἄκουσα κι' ἐγώ.

— Μπᾶς καὶ δὲν τὸ χωνεύεις τὸ γκόγκ;

— Γιατί νὰ μὴ τὸ χωνεύω; Τὸ ρόπαλο βαράει ἀρκετὰ δυνατά.

— Πῶς σὲ λένε;

— Μπόρντ, κύριε. Οὐΐλλιαμ Μπόρντ.

— Εὐχαριστῶ. Εὐχαριστῶ. Λαμπρά. Θὲς νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ χάρι;

Καὶ ὁ Γκάρνετ ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη, κάνοντας νὰ κουδουνίσουν κάμποσα ἀργυρᾶ νομίσματα.

— Μετὰ χαρᾶς, κύριε. Τί θέλετε;

— Νὰ μοῦ πῇς, ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ ἀμέσως τὸν Λότζιγκ. Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

Λέγοντας αὐτὰ ὁ παράξενος ἄρρωστος, ἔδειξε στὸν σαστισμένο Οὐΐλλιαμ Μπὸρντ ἕνα μικρὸ κλειδάκι, ποὺ φαινότανε νὰ μὴν ἔχῃ καμμιὰν ἀπολύτως ἀξία, ἕνα κλειδάκι σὰν αὐτὰ ποὺ ἔχουνε τὰ παιδιὰ στὶς κασσετίνες τους, κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του κατὰ τὴν τραπεζαρία.

Ὁ Οὐΐλλιαμ Μπὸρντ κύτταξε πρῶτα τὸ κλειδὶ κ' ὕστερα τὴ ράχη τοῦ ἀρρώστου, ποὺ ἔφευγε καὶ δάγκωσε τὰ χείλη, ἐνῷ τὸ χέρι, ποὺ εἶχε κλείσει πάνω ἀπ' τὸ κλειδί, σφίχτηκε σὲ γερὴ γροθιά.

— Τὸν Λότζιγκ! ψιθύρισε. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ σὲ μισὸ λεπτό, ποῦ θὰ τὸν βρῇς τὸν Λότζιγκ... καὶ πρὶν περάσῃ καιρός. Στὸ φρενοκομεῖο τοῦ Κόλνεϋ Ἄτς.

Καὶ πῆγε νὰ πληροφορήσῃ τὸν φίλο του τὸν μάγερα πὼς ὁ γιατρὸς εἶχε τσιμπήσει τούτη τὴν φορὰ ἕνα σπουδαῖο ὑποκείμενο.

✪

Τὸ παληὸ ἑστιατόριο τοῦ Μοναστηριοῦ εἶχε διασκευασθῆ σὲ μιὰ πολὺ ὄμορφη τραπεζαρία τοῦ Σανατορίου. Μπαίνοντας ἐκεῖ ὁ Τζὼν Γκάρνετ εἶδε νὰ τὸν ὑποδέχεται μὲ μεγάλη εὐμένεια ἡ ἀρχινοσοκόμος, ποὺ καθότανε στὴν τιμητικὴ θέσι τοῦ μακρουλοῦ τραπεζιοῦ. Ἤτανε μιὰ ζωηρή, ἀγαθὴ γυναῖκα, ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι οἱ ἄρρωστοι, τὸ προσωπικὸ καὶ οἱ ὑπηρέτες τοῦ Σανατορίου.

— 'Ελᾶτε, λοιπόν, μίστερ Γκάρνετ, φώναξε καθὼς τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ. Τριάντα περίπου ζευγάρια μάτια γύρισαν καὶ τὸν κύτταξαν μ' ἐνδιαφέρον. Σᾶς κράτησα μιὰ θέσι ἐδῶ, κοντά μου. 'Ελᾶτε καὶ πέστε μου τί προτιμᾶτε νὰ φᾶτε.

— Ἔλα χρυσῆ μου! πρόσθεσε βλέποντας νὰ μπαίνῃ ἀμέσως κατόπιν, ἡ Μάρτζορυ Λώντερελ. Ἔλα νὰ καθήσῃς κοντά μου. Ὁ κ. Γκάρνετ. Εἶνε ἡ πρώτη ἡμέρα, ποὺ σηκώθηκε ἀφ' ὅτου ἦλθε....

Ὁ Τζὼν Γκάρνετ κύτταξε τὸ κορίτσι μὲ φανερὴ κατάπληξι:

— Ἡ Ρόζμαιρη!, ψιθύρισε. Ἡ Ρόζμαιρη!

Ὕστερα ὑποκλίθηκε μὲ σοβαρότητα καὶ εἶπε:

— Καλησπέρα σας.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ δόκτωρ Τσάρτερς εἶπε πὼς εἴσαστε ἐδῶ μιὰ βδομάδα, συνέχισε στὸν ἴδιο τόνο ἡ ἀρχινοσοκόμος, γυρίζοντας κατὰ τὸν Τζὼν Γκάρνετ.

— Ναί, Μιὰ βδομάδα. Μιὰ βδομάδα πάνω-κάτω,συμφώνησε ἐκεῖνος καὶ τὸ βλέμμα του συναντήθηκε μὲ τὸ βλέμμα τῆς συνομιλητρίας του.

Ἡ Μάρτζορυ Λώντερελ κύτταξε τὸν καινουργιοφερμένο μ' ἐνδιαφέρον.

Τί ἑλκυστικό, δυνατὸ πρόσωπο.

Μὰ γιατί εἶχε πῇ «Καλησπέρα σας» στὶς ἐννηὰ τὸ πρωΐ, μιᾶς ἡλιόλουστης ἡμέρας; Καὶ γιατί ἡ γραβάτα του πετιῶταν ἔξω ἀπὸ τὸ σακκάκι του καὶ τὰ μαλλιά του ἦταν ἀναστατωμένα μὲ τέτοιο τρόπο; Θὰ ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ μαζί του μιὰ βόλτα καὶ νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο... Νὰ τοῦ πῇ νὰ πάψῃ νὰ ζαρώνῃ ἔτσι τὸ μέτωπό του καὶ νὰ γυρίζῃ τὶς κόχες τοῦ στόματός του πρὸς τὰ κάτω... Μποροῦσε τάχα νὰ ἔλεγε κάτι ποὺ νὰ τὸν κάνῃ νὰ χαμογελάσῃ;... Σίγουρα, τὸ πρόσωπό του θὰ φαινότανε διαφορετικό, ἀρκετὰ γλυκὸ καὶ ὡραῖο ἂν γελοῦσε. Τέτοιο λεπτό, δυνατὸ πρόσωπο. Αὐστηρὸ καὶ πικραμένο καὶ ἴσως λιγάκι σκληρό, ἀσφαλῶς. 'Αλλὰ πόσο δυνατό... Πόσο πρέπει νὰ ἔχῃ ὑποφέρῃ... Καὶ τέτοιο ἴσιο, διαπεραστικὸ βλέμμα... Αὐτὸς μόλις τὴν ἐκύτταξε... Καὶ κοκκινίζοντας, ἡ Μάρτζορυ ἔρριξε τὰ βλέμματά της στὸ πιάτο της.

Ὁ Τζὼν Γκάρνετ τράβηξε τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὴν κόρη καὶ κύτταξε τὸν πλαϊνό της. 'Ακολουθῶντας το, ἡ ἀρχινοσοκόμος ἔκαμε τὴν τυπικὴ σύστασι.

— Ὁ κ. Γκάρνετ— ὁ συνταγματάρχης Κάμπωλ... Ὁ συνταγματάρχης Κάμπωλ, πρόσθεσε, εἶνε ὁ ἀρχαιότερός μας πελάτης καὶ ὁ κ. Γκάρνετ τὸ καινούργιο μας παιδί.

— 'Αρχαιότερος! Τί λέτε κυρία μου, εἶπε μὲ θυμὸ ὁ συνταγματάρχης Κάμπωλ. 'Ακόμα δὲν πέρασα τὰ πενῆντα. Εἶμαι ἐντελῶς βέβαιος πὼς ἂν ἡ κυρία....

— Ἄ! 'Αλλὰ μ' αὐτὸ ποὺ εἶπα, ἀγαπητέ μου συνταγματάρχα, τὸν διέκοψε γελῶντας ἡ ἀρχινοσοκόμος, δὲν ἐννοοῦσα τὰ χρόνια σας. Ἤθελα νὰ πῶ πὼς εἴστε ὁ πιὸ παληός μας ἀξιωματικός, ὁ...

— Μονάρχης τῆς Κοιλάδος, ἀποτελείωσε ὁ μίστερ Γκάρνετ καὶ ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ:

«Τὸ ἐλάφι τὸ βράδυ εἶχε πιῇ
νὰ χορτάσῃ».

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ δὲν ἔγινε δεκτὴ μ' ἐνθουσιασμό, γιατὶ ὅλοι γνώριζαν πὼς ὁ συνταγματάρχης ἦταν ἕνας διψομανιακός, ποὺ ἐμάθαινε κάτω ἀπὸ τὴν προσεκτικὴ φροντίδα τοῦ δόκτορος Τσάρτερς, πὼς ὑπάρχει καὶ δίαιτα ποὺ συμπεριλαμβάνει κι' ἄλλα πράγματα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ οὐΐσκυ.

— Δὲν ἔχομε συναντηθῆ πρίν; εἶπε μιὰ γλυκειὰ φωνὴ στὰ δεξιὰ τοῦ Γκάρνετ. Αὐτὸς στράφηκε γρήγορα κατὰ τὴν κυρία ποὺ εἶχε καθήσει πλάϊ του καὶ τὴν κύτταξε ἐξεταστικὰ στὸ πρόσωπο, χωρὶς φανερὴ ἀνησυχία.

— Ὁ κ. Γκάρνετ, ἡ μὶς Σκίνερ, ψιθύρισε ἡ ἀρχινοσοκόμος.

— Συναντηθήκαμε πρίν; Πρὶν ἀπὸ τὴν κυρία; ρώτησε ὁ Γκάρνετ.

— Πρὶν ἀπό...πρὶν ἀπὸ τούτη τὴν ὥρα, βεβαίως, ἀποκρίθηκε ἡ μὶς Σκίνερ.

— Ὢ, ὄχι. Τούτη τὴν ὥρα.

— 'Εννοῶ πρίν... προηγουμένως.

— Πρὶν ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ τὴν συγκέντρωσι, κυρία; Ναί. Συναντηθήκαμε! Καλημέρα σας. Τί κάνετε, καὶ ἂν ἡ ἐρώτησις δὲν σᾶς φανῇ κουτή, πῶς τὰ περνᾶτε;

— Καλὲ αὐτὸς εἶνε τρελλός! εἶπε ἡ μὶς Σκίνερ.

Ὁ κ. Τζὼν Γκάρνετ ὑπεκλίθη καὶ χτύπησε τὸ μέτωπό του.

— Τρελλὸς γιὰ δέσιμο, εἶπε βραχνὰ ὁ συνταγματάρχης Κάμπωλ.

— Ἔτσι μοῦ λένε, συμφώνησε ὁ Τζὼν Γκάρνετ μ' εὐχαρίστησι. Καὶ ξέρετε γιατί λέμε «τρελλὸς γιὰ δέσιμο»; Θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Εἶνε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον. Στὴν Αὐστραλία ἀπὸ ὅπου ἔρχομαι λένε πὼς θέλει δέσιμο ἐκεῖνος ποὺ παίρνει κτῆμα στὰ φαράγγια. Γιατὶ εἶνε βέβαιο πὼς ἂν δὲν τὸν ἐμποδίσουν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία του καὶ πάρῃ τὸ κτῆμα θὰ τρελλαθῇ. Μὴ βλέποντας ψυχή, μὴν ἔχοντας κανένα νὰ μιλήσῃ, ὅπως καὶ ὁ καθένας ποὺ ζῇ σὲ τέτοια ἀπέραντη μοναξιά, φτάνει σιγὰ στὸ σημεῖο νὰ τοῦ στρίψῃ. Ἔτσι τὴν παθαίνουν ὅλοι αὐτοί. Τοὺς στρίβει μιὰ βιδίτσα, στὸ μυαλὸ βέβαια. Παραμιλοῦνε, φέρονται παράξενα καὶ κἄποτε - κἄποτε τρελλαίνονται στ' ἀληθινά, σὰν ἐμένα, σὰν ὅλους ὅσους ζοῦνε μονάχοι. Γι' αὐτὸ λένε τρελλὸς γιὰ δέσιμο.

— Τί ἐνδιαφέρον!, χαμογέλασε ἡ Μάρτζορυ. Γι' αὐτὸ λένε πὼς οἱ Αὐστραλιανοὶ κτηματίαι εἶνε τρελλοὶ γιὰ δέσιμο;

— Εἶνε φοβερό!, εἶπε ὁ κ. Γκάρνετ καὶ βγάζοντας βιαστικὰ τὸ μαντῆλι του, τὸ ἔφερε στὰ μάτια καὶ ἔκλαιγε μὲ λυγμούς.

— Τρελλὸς γιὰ δέσιμο, ξαναεῖπε ἡ μὶς Σκίνερ καὶ παίρνοντας τὸ ἀδειανό της πιάτο στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, ζήτησε ἕνα αὐγὸ καὶ μπαίηκον ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη, μὰ δὲν ξαναγύρισε στὴ θέσι της. Πῆγε καὶ κάθησε ὅσο πιὸ μακρύτερα μποροῦσε ἀπὸ τὸν παράξενο συνδαιτημόνα.

✪

Ὁ δόκτωρ Τσάρτερς χτύπησε γιὰ νἄρθῃ ἡ γραμματεύς του.

— Βρέστε τὴν ἀδελφὴ καὶ τὴν ἀρχινοσοκόμο, εἶπε. Θέλω νὰ τὶς ἰδῶ.

— Τώρα, κύριε;

— Ὄχι, χτές. Ἢ τὸν ἄλλο μῆνα, εἶπε ξερὰ ὁ γιατρός.

Ἡ κόρη κοκκίνισε.

— Ρώτησα γιατὶ νόμισα...

— Σὲ παρακαλῶ νὰ πάψῃς νὰ νομίζῃς... καὶ νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν ἀδελφὴ Γουέλντον καὶ τὴν ἀρχινοσοκόμο, διέκοψε ψυχρὰ ὁ γιατρός. Ἄφησε τὰ γράμματα.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, οἱ δυὸ γυναῖκες μπήκανε στὸ γραφεῖο μαζί.

— Καλημέρα σας ἀδελφὴ Γουέλντον. Χαίρω ποὺ σᾶς ξαναβλέπω. Καλημέρα σας, ἀρχινοσοκόμε, εἶπε ἀφηρημένα ὁ γιατρὸς σηκώνοντας τὸ βλέμμα ἀπὸ τὶς ἐπιστολές του. Καθήσετε μιὰ στιγμή. Εἴδατε τὸν κ. Γκάρνετ, ἀδελφή; Τὸν ἀσθενῆ ποὺ ἦρθε ὅταν λείπατε;

— Ὄχι, γιατρέ, ὄχι ἀκόμη.

— Ὤ, πιστεύω νὰ τὸν δῆτε σήμερα... Ἴσως νὰ ἔχῃ κι' ὅλας κατεβῆ. Θὰ τὸν βρῆτε πολὺ εὐχάριστο, ἴσως. 'Ανισόρροπο, ἀλλὰ ἀσφαλῶς ἀβλαβῆ. Ὑποφέρει ἀπὸ παραισθήσεις. Πρέπει νὰ τὸν παρακολουθοῦμε προσεκτικά... Συμμορφωθῆτε μὲ τὴν κατάστασί του...Καὶ γνωρίσατέ μου ἂν ἀναπτύσσῃ καμμιὰ σταθερὰ καὶ μόνιμη παραίσθησι.... Τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον... Ἡ μεγάλη του στενοχώρια ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε πὼς ἔχασε τὸν ἐλέφαντά του.

— Ὤ, γιατρέ! Μὰ εἶνε τόσο ἄσχημα; Δὲν διακινδυνεύετε ἀρκετά; εἶπε ἡ ἀδελφή, καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ δόντια της ἄστραψαν στὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ.

— Πῶς; ρώτησε ὁ δόκτωρ Τσάρτερς κυττάζοντας τὴν ἀδελφὴ Γουέλντον.

— Μὰ δὲν μᾶς ἔχουν ἀπαγορεύσει νὰ παίρνουμε ἀρρώστους, ποὺ ἔχουν ξεπεράσει πραγματικὰ τὰ ὅρια;

— 'Αναλαμβάνω ἐγώ.

— Καὶ φυσικὰ δὲν πρόκειται νὰ εἶνε ἐπικίνδυνος γιὰ κανένα, ἐδῶ μέσα, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Κι' αὐτὸ τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ.

— Ποιὰ νοσοκόμος θὰ τὸν ἀναλάβῃ;

— Καμμιά. Καμμιὰ θεραπεία. Κανένα φάρμακο. Δὲν εἶνε ἄρρωστος. Εἶπα στὴν ἀρχινοσοκόμο καὶ στὴν ἀδελφὴ Τζῶνς νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν ἕνα δωμάτιο καὶ τὸν ἔχω ὑπὸ τὴν ἀτομική μου παρακολούθησι. Θὰ τὸν ἐπιβλέπῃ καὶ ὁ γιατρὸς Μὰκ 'Αντὼ, μαζί μου. Δὲν θέλω νὰ ἀσχοληθῇ κανεὶς μαζί του ἢ νὰ τοῦ δώσῃ ἰδιαιτέρα προσοχή. 'Αλλὰ ὅλοι πρέπει νὰ τὸ νοῦ τους καὶ νὰ ἀναφέρουν ἔχουν τὸ νοῦ τους καὶ νὰ ἀναφέρουν σὲ σᾶς κάθε τι τὸ ἐνδιαφέρον.

— Πῶς εἶνε ἡ μὶς Σκίνερ, σήμερα;

— Τὰ ἴδια, γιατρέ. Ἡ ἀδελφὴ Ἔντουαρντς λέγει πὼς τῆς ἐπρότεινε νὰ δεχθῇ ἕνα διαμαντένιο δαχτυλίδι φτάνει νὰ τὴν ἐπήγαινε μιὰ βόλτα στὸ Γουΐλμερφορντ.

— Στὸ ταχυδρομεῖο, φαντάζομαι. Φυσικά, μιὰ καὶ ἐδῶ ἔχομε χημικό, δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ τίποτα. Πρέπει νὰ προσέξετε καλὰ μὴ τυχὸν καὶ τῆς φέρει κανεὶς τίποτε. Τὰ γράμματα νὰ τὰ ἀνοίγῃ ἐπὶ παρουσίᾳ σας. Νὰ τῆς τὰ δίνετε πάντοτε ἐσεῖς... Μέσα σ' ἕνα ἀθῷο γράμμα μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἀρκετὴ δόσις κοκκαΐνης ἢ μορφίνης... Τίποτε δέματα γιὰ τὸν συνταγματάρχη Κάμπωλ;

Ἡ ἀδελφὴ Γουέλντον χαμογέλασε.

— Μιὰ κάσσα βιβλία, γιατρέ.

— Μὲ καμμιὰ μποτίλια οὐΐσκυ κρυμμένη;

— Δυό... Τὰ βιβλία ἦταν συσκευασμένα περίφημα γύρω - γύρω.

— Πῶς εἶνε σήμερα ἡ μὶς Λώντερελ;

— Μοῦ φάνηκε μᾶλλον καταβεβλημένη.... Κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε ἀρκετὰ καλά... Ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ πὼς ἦτο βεβαία ὅτι ἀφ' ὅτου σταμάτησε νὰ παίρνῃ τὸ φάρμακο τοῦ γιατροῦ Μὰκ 'Αντώ... Φοβοῦμαι πὼς τῆς φέρθηκα μᾶλλον αὐστηρά.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀδελφή. Θὰ σᾶς βλέπω ὅπως πάντα,γιὰ τὴν ἀναφορά σας. Σᾶς ἐζήτησα γιὰ νὰ σᾶς μιλήσω εἰδικῶς γιὰ τὸν κ. Γκάρνετ. Πέστε νὰ τὸν ἀφήνουν μόνο, ἀλλὰ νὰ τὸν ἐπιτηροῦν αὐστηρὰ καὶ νὰ μὴ ἐκπλήσσωνται γιὰ ὅ,τι δήποτε λέγει ἢ κάμει. Ὅπως σᾶς εἶπα, ἔχει παραισθήσεις. Ἡ πιὸ σοβαρὰ ἀπ' αὐτὲς εἶνε ὅτι διέπραξε ἔγκλημα καὶ ὅτι τὸν περιβάλλουν ἐγκληματίαι. Πολὺ ἀσυνήθης περίπτωσις. Μοῦ κίνησε ἰδιαιτέρως τὸ ἐνδιαφέρον. Μιὰ στιγμή, ἀδελφή, εἶπε στὴν ἀρχινοσοκόμο καθὼς τὴν εἶδε νὰ σηκώνεται νὰ φύγῃ μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφὴ Γουέλντον, ποὺ ἔφευγε.

Ἡ θύρα ἔκλεισε καὶ ἀμέσως ὁ τρόπος τοῦ γιατροῦ ἄλλαξε:

—Φέρε τὸν Μάνοελ, τὸν Τζίμμυ καὶ τὴν Λοῦ, εἶπε σιγά. Νὰ μὴν ἔρθουν ὅλοι μαζί.

✪

Ἕνας, ἕνας μπήκανε μέσα κατὰ διαστήματα ὁ μίστερ Τζαίημς, ἡ ἀρχινοσοκόμος, ἡ ἀδελφὴ Τζῶνς καὶ ὁ γιατρὸς Μὰκ 'Αντὼ καὶ καθήσανε στὸ ὡραῖο γραφεῖο τοῦ γιατροῦ.

— Εἶδες τὴν ἐφημερίδα Μάνοελ; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ὄχι ἀκόμα. Τίποτα σπουδαῖο; ρώτησε μὲ τὴν σειρά του ὁ γιατρὸς Μάνοελ Ματσάντο (διαφορετικὰ 'Εμάνουελ Μὰκ 'Αντώ), ποὺ ἔμενε προηγουμένως στὸ Σάντος, τὴν Μπάλια, τὸ Ρίον 'Ιανέϊρο καὶ τὴν Βραζιλία ἐν γένει.

— Πολὺ σπουδαῖο μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ δόκτωρ Τσάρτερς, συνωφρυωμένος, καθὼς ἐξήτασε καὶ πάλι μὲ τὸ βλέμμα τὴν ἐφημερίδα, ποὺ εἶχε ἁπλώσει πάνω στὸ γραφεῖο του. Αὐτὸς τὸ σκάρωσε.... Μιλοῦσε λογικά... ἔλεγε τὴν μαύρη ἀλήθεια ἐκείνη τὴν ὥρα.... Σίγουρα, αὐτὸς τὸν κανόνισε τὸν Σκορπιὸ Σλίτζ, σίγουρα... Γιὰ ἀκοῦστε...

Καὶ ὁ γιατρὸς Τσάρτερς ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὴν ἔκθεσι τῆς ἀστυνομίας γιὰ τὸν στραγγαλισμὸ τοῦ κ. Θεοφίλου Οὐέμπ, τοῦ πλουσίου ἰδιοκτήτου ἀλόγων τοῦ ἱπποδρομίου, στὸ Γουΐδερμπυ Ἔντ, ἡ ὁποία εἶχε ὡς ἑξῆς:

«Κατὰ τὰ φαινόμενα, καὶ σύμφωνα μὲ τὰ πορίσματα τῆς ἐρεύνης ποὺ ἔγινε, ἐλατήριο τῆς δολοφονίας ὑπῆρξε, ἀναμφισβητήτως, ἡ κλοπή. Ὁ ἀτυχὴς νεκρὸς ἔπεσε προφανῶς θῦμα ἐπιθέσεως, ἐνῷ ἐκάθητο, κοιμισμένος μᾶλλον, ἐμπρὸς εἰς τὴν θερμάστρα τῆς βιβλιοθήκης του.

»Ἡ ἀστυνομία ἐπρόκειτο νὰ προβῇ εἰς συλλήψεις, διότι πολύτιμοι ἐνδείξεις καὶ ἀποτυπώματα, καθὼς καὶ μία περίεργος ἀνώνυμος ἐπιστολή, ἐνοχοποιοῦσαν ὡρισμένα πρόσωπα. 'Επὶ πλέον, ὁ σταθμάρχης τοῦ Οὐέλιγκμπυ,ποὺ εὑρίσκεται λίγα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Γουΐδερμπυ Ἔντ, παρετήρησε ἕνα ὕποπτο πρόσωπο, ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρωῒ τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Σούθαμπτον».

— Διερωτῶμαι ἂν βρῆκε αὐτὸ ποὺ γύρευε, ψιθύρισε ὁ μίστερ Τζαίημς, κυττάζοντας χαρακτηριστικὰ ἂν ὄχι καὶ μὲ ὑποψία τὸν διευθυντὴ τοῦ Σανατορίου.

— Καὶ ἂν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔγραψε τὸ ἀνώνυμο γράμμα, εἶπε σκεπτικὰ ὁ γιατρός. Δὲν βλέπω κανένα λόγο γιατί νὰ μὴ τὸ ἔχῃ κάνει γιὰ νὰ θέσῃ τὴν ἀστυνομία σὲ λανθασμένο δρόμο.... 'Εγὼ λέω πὼς ἀντικειμενικός του σκοπὸς ἦταν νὰ ξεκάνῃ τὸν Σκορπιὸν καὶ πὼς τράβηξε κἄμποσα συρτάρια ἀπὸ τὰ γραφεῖα καὶ τὰ ντουλάπια, γιὰ νὰ κάνῃ νὰ φαίνεται τὸ πρᾶγμα σὰν κλοπή. Ἴσως κανεὶς ἀπὸ τοὺς παληοὺς συντρόφους τοῦ Σκορπιοῦ—ποὺ ὁ Σκορπιὸς τὸν εἶχε προδώσει — νὰ ψόφησε στὴ φυλακή, ἀλλὰ προτοῦ τὰ τινάξῃ, νὰ εἶπε σὲ κανέναν ἄλλον τὸ μυστικὸ κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴν φυλακὴ νὰ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ εἰσπράξῃ ἀπὸ τὸν Σκορπιὸ καὶ συγχρόνως νὰ τοῦ κανονίσῃ τελειωτικὰ τὸν λογαριασμό, συνεπέρανε ὁ μίστερ Τζαίημς, μὲ ἄλλο χαρακτηριστικὸ βλέμμα, καθὼς ἀντίκρυσε τὰ μάτια τοῦ γιατροῦ.

— Ναί, συμφώνησε ὁ γιατρός, κυττάζοντας αὐστηρὰ τὸν μίστερ Τζαίημς. Μπορεῖ νἆνε κι' αὐτό...

— Μὰ τί νὰ ζήταγε γιατρέ; ρώτησε ὁ γιατρὸς Μὰκ 'Αντώ. Τί ἱστορία εἶνε αὐτή;

— Τί ζήταγε; Τίποτα χαρτιά, τίποτα ἔγγραφα, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρὸς Τσάρτερς, καὶ τὸ βλέμμα του διασταυρώθηκε πάλι μὲ τὸ βλέμμα τοῦ μίστερ Τζαίημς. Δηλαδή, μπορεῖ νὰ τὸν ἔστειλε κάποιος.... Μπορεῖ ὁ Γκάρνετ κι' ὁ Σκορπιὸς νὰ εἴχανε κάνει κάποια μπάζα μαζὶ καὶ νὰ τὸ στρίψανε. Μπορεῖ νὰ τοὺς πιάσανε, νὰ τοὺς βάλανε στὸ φρέσκο, κι' ὁ Σκορπιὸς νὰ βγῆκε πρὶν ἀπὸ τὸν Γκάρνετ, νὰ πῆρε αὐτὸς ὅλα ὅσα εἴχανε κρύψει μαζὶ κ' ὕστερα νὰ συγκάλυψε τὰ ἴχνη του. Κι' ἀφοῦ βγῆκε ὁ Γκάρνετ ἀπὸ τὴν φυλακὴ νὰ τὸν βρῆκε καὶ τὸν κανόνισε... Ξέρετε, ὁ Σκορπιὸς εἶχε τὸ θράσος νἄρθῃ νὰ μὲ βρῇ...Τοῦ φάνηκε πὼς μποροῦσε νὰ τὰ φτιάξῃ μαζί μου. Τοῦ εἶπα νὰ φύγῃ ὅσο ὑπῆρχε καιρός, κι' ἔφυγε, ὁ «κύριος Θεόφιλος Οὐὲμπ τοῦ Γουΐδερμπυ Ἔντ!», κατέληξε σαρκαστικὰ ὁ δόκτωρ Τσάρτερς. «Ὁ κύριος Θεόφιλος Οὐὲμπ τοῦ Γουΐδερμπυ Ἔντ!», ἐπανέλαβε γελῶντας. Ἂν αὐτὸς ὁ μυστήριος ὁ Γκάρνετ δὲν εἶχε πέσει σὰν κομήτης γιὰ νὰ μοῦ πῇ πὼς αὐτὸς τὸν κανόνισε, θἄλεγα πὼς ἦρθε κἄποιος ἀπὸ τὸ Σικάγο, γιὰ νὰ ξεπληρώσῃ ἐκεῖνο ποὺ θὰ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ.

— Καλά, μὰ ποιὸς διάολος εἶνε αὐτὸς ὁ Γκάρνετ; ρώτησε ὁ γιατρὸς Μὰκ 'Αντώ.

— Ναί. Ποιὸς νἆνε Τζίμμυ; εἶπε ὁ Τσάρτερς, ξαναγυρίζοντας κατὰ τὸ μέρος τοῦ μίστερ Τζαίημς.

— Βρές τον ἀπάντησε αὐτός. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Μὰ παίρνω ὅρκο πὼς τὸν ἔχω ξαναδῆ.

— Ἔχεις κι' ἐσὺ τὴν ἴδια ἐντύπωσι, Φάνη; πρόσθεσε, κυττάζοντας τὴν ἀρχινοσοκόμο.

— 'Ακριβῶς, ἀπήντησε ἐκείνη. Τὴν στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδα νὰ μπαίνῃ, εἶπα μέσα μου: «Μὰ τ' εἶνε τοῦτος δῶ; Σὰν νὰ τὴν ξέρω τὴ φάτσα του». Ὕστερα σκέφτηκα: «Ὄχι, εἶμαι σίγουρη πὼς κἄποιον ἄλλο μοῦ θυμίζει».

— Οὔτε ἐσὺ τὸν ἐγνώρισες Λοῦ;

— Οὔτε ἐγώ, ἀπάντησε ἡ ἀδελφὴ Τζώνς. Μὰ παίρνω ὅρκο πὼς τὸν ἔχω δῆ στὸ Σικάγο. Εἴτε αὐτόν, εἴτε τὸν σωσία του. Νὰ φανταστῇς πὼς τοῦ μιλῶ καὶ τὸν προσέχω πῶς προφέρει, πῶς γελᾷ, πῶς βήχει, πῶς φυσᾷ τὴν μύτη του, πῶς φτερνίζεται... Θὰ τὸν τσακώσω ἐγώ... Ποῦ θὰ μοῦ πάῃ...

— Μπορεῖ νὰ εἶχε ἄλλοτε γένεια καὶ μουστάκια. Μιὰ γενειὰς ἀποτελεῖ τὴν καλύτερη μεταμφίεσι εἴτε ὅταν τὴν ἔχῃ κανεὶς καὶ τὴν κόψῃ, εἴτε ὅταν δὲν τὴν ἔχῃ κανεὶς καὶ τὴν ἀφήσῃ νὰ φυτρώσῃ, πρόσθεσε χαμογελῶντας γλυκὰ στὸν δόκτωρα Τσάρτερς.

— Καὶ τώρα τί θὰ τὸν κάνουμε αὐτόν; ρώτησε ὁ γιατρὸς Μὰκ 'Αντώ. 'Εγὼ λέω νὰ τὸν ξεκάνουμε...

— Δὲν θὰ τὸν ξεκάνουμε καθόλου, διέκοψε ἀπότομα ὁ γιατρὸς Τσάρτερς. Λὲς νὰ μὴ σκέφτηκε αὐτὴ τὴν λύσι πρὶν ἔρθῃ ἐδῶ καὶ μᾶς δείξῃ τὴν φάτσα του; Ὅπως ἔλεγα χθὲς τὸ βράδυ στὸν Τζίμμυ, τὰ μέτρησε ὅλα πολὺ καλὰ πρὶν ἔρθῃ. Εἶνε πάρα πολὺ ἔξυπνος, μὴ γελαστῆτε πάνω σ' αὐτό... Ἔχει λέει ἕνα δικηγόρο. Ἕνα δικηγόρο.... Μπορεῖς νὰ τὸν χτυπήσῃς πάνω σ' αὐτό; Καὶ θἄρχεται νὰ τὸν βλέπῃ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα. Ἔρχεται αὔριο κι' ὅλας... 'Εξασφαλίστηκε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τούτη τὴν μεριά... Νὰ τὸν ξεκάνουμε, λέει!.... Μὰ δὲν εἶνε μονάχα αὐτὸ παιδιά μου. Εἶχε τὸ θράσος νὰ ζητήσῃ νἄρθῃ νὰ τὸν ἐξετάσῃ γιὰ τὴν διανοητική του κατάστασι, ὁ διακεκριμένος σας συνεργάτης καὶ συνάδελφος τῆς Χάρλεϋ Στρήτ, Σὲρ Μπέρναρντ Μάτιζον, ὅπως ἀκριβῶς μοῦ εἶπε.

Οἱ συνομιληταὶ τοῦ γιατροῦ ἔμειναν κατάπληκτοι.

— Μπλόφα! εἶπε βραχνὰ ὁ μίστερ Τζαίημς. Μπλόφα. Ξεκάνετέ τον προτοῦ σκαρώσῃ καμμιὰ βρωμοδουλειά. Ξέρει πάρα πολλά... Ναί, τί ξέρει πραγματικά; Καὶ τί διάολο δὲν ξέρει; Καὶ ποιὸς εἶνε;

— Ναί, καὶ γιατί νἄρθῃ σὲ μᾶς νὰ κρυφτῇ; ρώτησε ὁ γιατρὸς Μὰκ 'Αντώ.

— Καλά, ὅσο γι' αὐτά, ἕνα, ἕνα, ἀπάντησε ὁ Τσάρτερς. Ἡ μπλόφα του θὰ φανερωθῇ. Ὁ δικηγόρος του, εἴτε τὸ θέλει, εἴτε ὄχι θἄρθῃ ἐδῶ. Ὁ σὲρ Μπέρναρντ Μάτιζον, εἴτε τὸ θέλει εἴτε ὄχι, θὰ μοῦ γράψῃ καὶ θὰ μὲ ρωτήσῃ ἂν ἔχω καμμιὰν ἀντίρρησι γιὰ νὰ κάνουμε συμβούλιο, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀσθενῆ μου, κύριο Τζὼν Γκάρνετ. Θὰ ἦταν ἀνόητο ἂν δὲν τὸν παρουσιάσαμε. Καὶ ἐπὶ πλέον λέει πὼς ἔχει γράψει σὲ πέντε ἕξη ἀνθρώπους, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶνε διευθυντὴς Τραπέζης, καὶ στοὺς ὁποίους ἔχει δώσει τὴν διεύθυνσί του, τονίζοντας ὅτι ὁπωσδήποτε δὲν θὰ ἔφευγε, χωρὶς νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ προηγουμένως, γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς διευθύνσεώς του.

— Μπλόφα, μπλόφα, εἶπε βραχνὰ καὶ σιγανὰ ὁ μίστερ Τζαίημς. Ξεκάνετέ τον.

— Δεύτερο. Ὅσο γιὰ τὸ τί ξέρει καὶ τὸ τί δὲν ξέρει, ἐξακολούθησε ὁ Τσάρτερς, θὰ ἔδινα κάτι γιὰ νὰ μποροῦσα ν' ἀπαντήσω καὶ στὰ δυὸ ἐρωτήματα, ἀλλὰ πιστέψετέ με πὼς γνωρίζει κἄμποσα καὶ καταλαβαίνει πάρα πολλά....

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ δεσποινὶς χαμήλωσε τὰ μάτια της...

ΜΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΟΗΜΙΑΣ

Ο ΜΕΘΟΔΙΟΣ ΒΑΠΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΗΓΕΜΟΝΑ ΤΩΝ ΤΣΕΧΩΝ (πίναξ τοῦ Βάλντα). Οἱ Βοημοὶ ἢ Τσέχοι ἀνήκουν εἰς τὸν δυτικὸν κλάδον τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν σλαβικῶν φυλῶν καὶ συγγενεύουν στενὰ μὲ τοὺς Πολωνούς, τοὺς Ρουθήνους καὶ τοὺς Ρώσσους. Ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν σημερινὴν Βοημίαν περὶ τὸν 5ον μ. Χρ. αἰῶνα. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 9ου αἰῶνος ὁ μέγας ἀπόστολος τῶν σλαβικῶν λαῶν ἐβάπτισε τὸν ἡγεμόνα των Μπόριβον. Ὅλοι οἱ Τσέχοι ἠσπάσθησαν ἀμέσως τὸν Χριστιανισμόν.

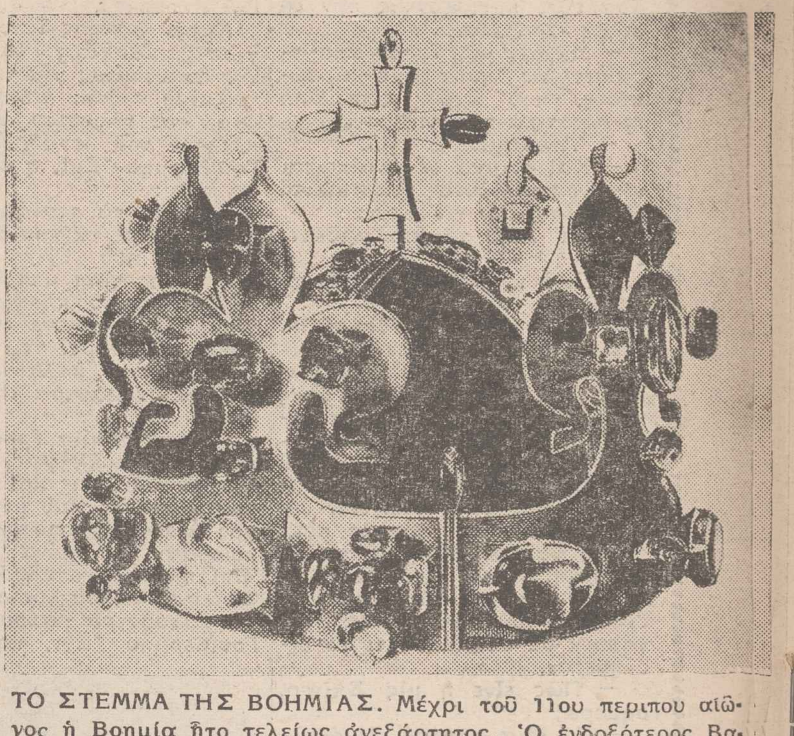

ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΤΗΣ ΒΟΗΜΙΑΣ. Μέχρι τοῦ 11ου περιπου αἰῶνος ἡ Βοημία ἦτο τελείως ἀνεξάρτητος. Ὁ ἐνδοξότερος Βασιλεύς της ὑπῆρξεν ὁ Βενκεσλὰς Α΄ (928-936), τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία ἀνεκήρυξεν ἅγιον. Οἱ διάδοχοί του, ὅμως, κατέστησαν ὑποτελεῖς τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπένειμε τὸν τίτλον τοῦ οἰνοχόου τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἔκτοτε χρονολογεῖται ἡ ἐγκατάστασις Γερμανῶν εἰς τὴν Βοημίαν. Εἰς αὐτοὺς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀνεγνωρίσθησαν μεγάλα προνόμια.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΤΣΕΧΩΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΥΓΓΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΙΣΣΕΜΠΡΟΥΝ (πίναξ τοῦ Βάλντα). Περὶ τὰ μέσα τοῦ 13ου αἰῶνος ὁ Βασιλεὺς τῆς Βοημίας Ὀττοκὰρ Β΄ ἐπανέδωσεν εἰς τοὺς Τσέχους τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν των καὶ προσήρτησεν εἰς τὸ Βασίλειόν του τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Στυρίαν. Τὸ 1260 κατενίκησε τοὺς Οὔγγρους εἰς τὸ Κίσσεμπρουν. Ἡ Βοημία ἐγνώρισε περίοδον μεγίστης τιμῆς. Ἀλλὰ τὸ 1278, ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Ροδόλφος Α΄ ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Ὀττοκάρ, ὁ ὁποῖος ἡττήθη καὶ ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Μάρσφελντ 1278

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΡΟΛΟΣ ΒΟΗΘΕΙ ΤΟΥΣ ΠΤΩΧΟΥΣ (πίναξ τοῦ Ε. Ντίτε). Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Μάρσφελντ ἡ Βοημία ἐγνώρισε περίοδον ἀναρχίας. Τέλος ἀνεκηρύχθη Βασιλεύς της ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Κάρολος Δ΄, ἡγεμὼν σώφρων, χάρις εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Βοημία ἐπανεῦρε τὴν παλαιὰν ἰσχὺν καὶ τὴν προτέραν αἴγλην της. Ὁ Κάρολος ἐπάταξεν αὐστηρῶς τὰς βιαιοπραγίας τῶν εὐγενῶν καὶ ὑπεστήριξε πάντοτε τὰ δίκαια τοῦ λαοῦ. Ἐπὶ τῆς Βασιλείας του ἡ Πράγα κατέστη ἡ ὡραιοτέρα πόλις τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης

Δεξιά: Ὁ ΙΩΑΝΝΗΣ ΟΥΣΣ. Ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ υἱοῦ τοῦ Καρόλου Βενκεσλὰς Δ΄ (1378-1419), ἀνεφάνη ὁ μέγας θρησκευτικὸς μεταρρυθμιστὴς καὶ ἐθνικὸς ἥρως τῶν Τσέχων Ἰωάννης Οὔςς. Αὐτὸς ἐκήρυσσε ὄχι μόνον τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς Γερμανικῆς δεσποτείας. Ἀριστερά: Ὁ ΙΩΑΝΝΗΣ ΟΥΣΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΣ (πίναξ τοῦ Μπρέγκε). Τῷ 1415 ὁ Ἰωάννης Οὔςς διετάχθη νὰ προσέλθῃ ἐνώπιον τῆς συνόδου τῆς Κωνσταντίας ὅπως ἀπολογηθῇ διὰ τὰς ἐπιθέσεις του κατὰ τοῦ Πάπα. Ἡ σύνοδος τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον ὡς αἱρετικὸν καὶ ὁ Οὔςς ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς.

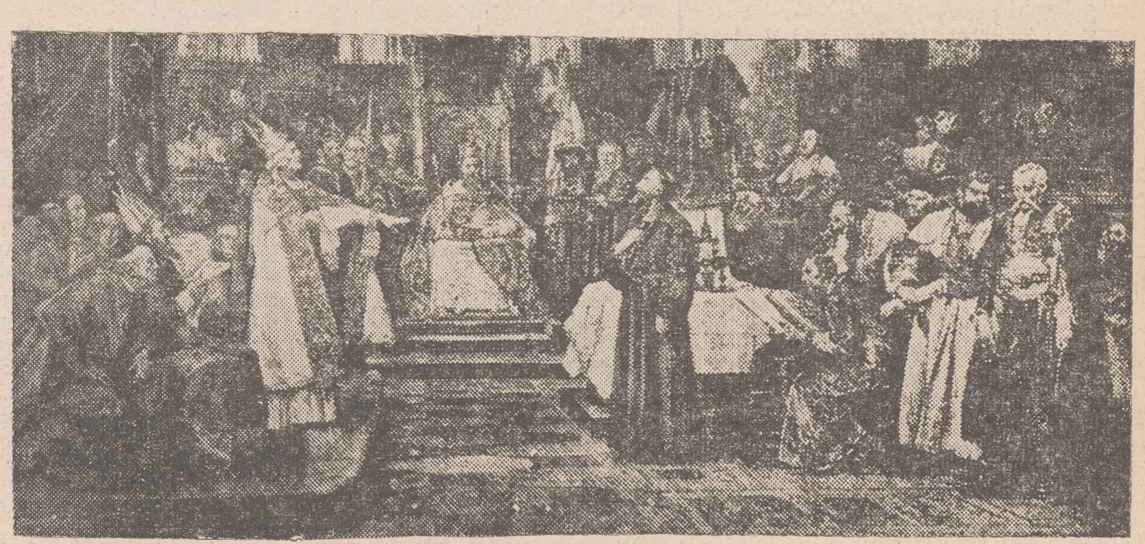

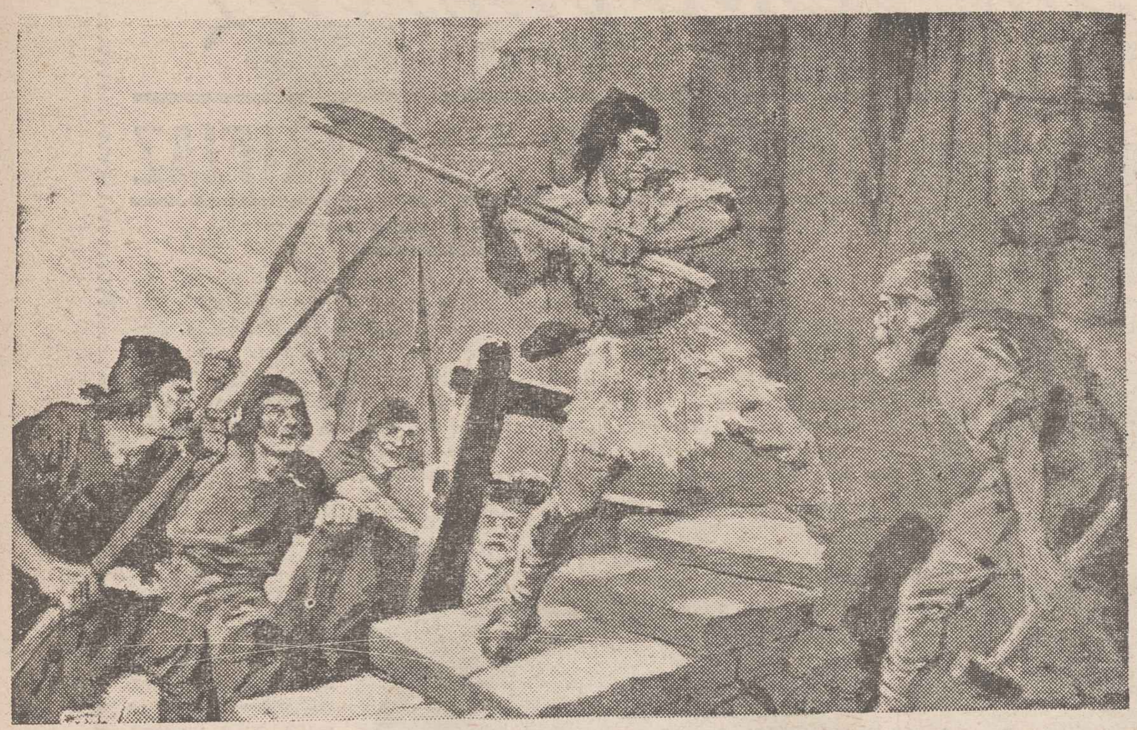

ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΤΩΝ ΟΥΣΣΙΤΩΝ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βενκεσλὰς Δ΄ οἱ Τσέχοι ἠρνήθησαν ν' ἀναγνωρίσουν ὡς ἡγεμόνα των τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Σιγισμόνδον καὶ ἐπηκολούθησαν οἱ αἱματηρότατοι πόλεμοι τῶν Οὐσσιτῶν. Οἱ Τσέχοι, κατενίκησαν ἐπανειλημμένως τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἐκυρίευσαν ὅλα τὰ ὑπ' αὐτῶν κατεχόμενα φρούρια. Τῷ 1457, Βασιλεὺς τῆς Βοημίας ἀνεκηρύχθη ὁ Βοημὸς εὐγενὴς Γεώργιος τοῦ Πόδεβρατ (ἀριστερά).

Ἄνω: ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΒΟΗΜΟΥ ΥΑΛΟΥΡΓΟΥ (πίναξ τοῦ Κ. Στρόνα). Ἐπὶ τῆς εἰρηνικῆς Βασιλείας τοῦ Γεωργίου τοῦ Πόδεβρατ, τοῦ μόνου Οὐσσίτου Βασιλέως τῶν Τσέχων, εἰς τὴν Βοημίαν ἤκμασαν αἱ τέχναι καὶ τὰ γράμματα, ὡς καὶ ἡ βιομηχανία τοῦ κρυστάλλου, τὰ προϊόντα τῆς ὁποίας ἦσαν περιζήτητα εἰς ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην. Δεξιά: Ὁ Αὐτοκράτωρ Φερδινάνδος Β΄ ἀποκρούει τὰς αἰτήσεις τῶν Διαμαρτυρομένων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γεωργίου οἱ Τσέχοι περιῆλθον καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τῶν Γερμανῶν Αὐτοκρατόρων. Κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα ἡ ἐκκλησιαστικὴ μεταρρύθμισις τοῦ Λουθήρου εὗρε ἔδαφος διαδόσεως πρόσφορον εἰς τὴν Βοημίαν. Τῷ 1618 ὁ Αὐτοκράτωρ Φερδινάνδος Β΄, φανατικὸς καθολικός, ἀπέκρουσε τὰς αἰτήσεις τῶν Διαμαρτυρομένων, οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν τὴν κατοχύρωσιν τῆς θρησκευτικῆς των ἐλευθερίας. Ἐπηκολούθησαν οἱ θρησκευτικοὶ πόλεμοι, κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ Τσέχοι ἡττήθησαν εἰς τὴν μάχην τοῦ Λευκοῦ Ὄρους καὶ ὑπεδουλώθησαν.

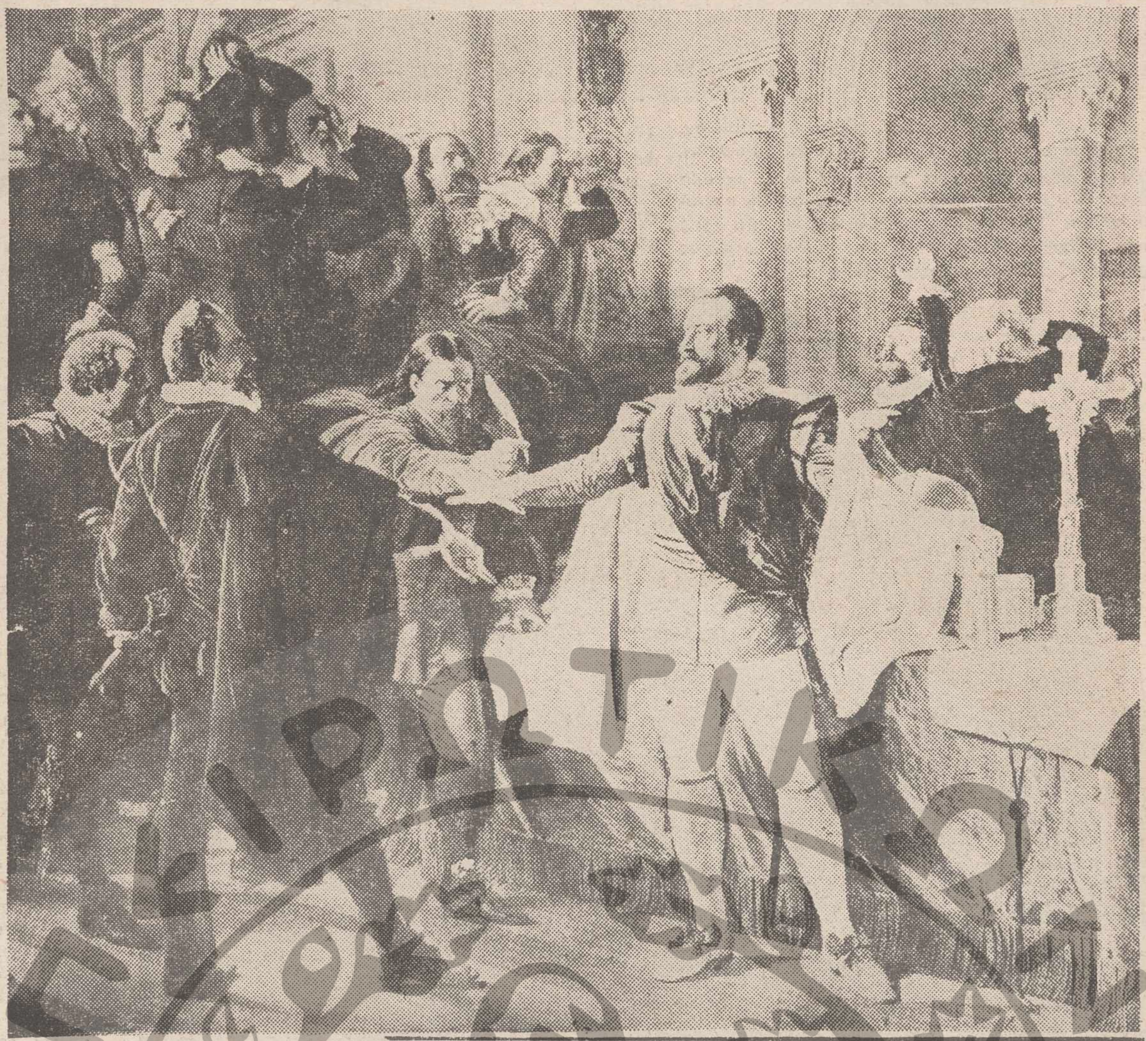

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΚΟΛΙΝ, 1757. Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, ἡ Βοημία κατέστη ἁπλῆ ἐπαρχία τῶν ἡγεμόνων τοῦ Οἴκου τῶν Ἀψβούργων. Τὸ 1757, ὁ Βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας Φρειδερῖκος ὁ Μέγας ἐπεχείρησε νὰ τὴν καταλάβῃ, ἡττήθη, ὅμως, εἰς τὴν μάχην τοῦ Κόλιν καὶ ἐγκατέλειψε τὸ σχέδιόν του.

Ὁ ἀποθανὼν Πρόεδρος Μάζαρυκ καὶ ὁ τέως Πρόεδρος Μπένες. Αὐτοὶ οἱ δύο ὑπῆρξαν οἱ κυριώτεροι πρωτεργάται τῆς δημιουργίας ἑνὸς τσεχοσλοβακικοῦ Κράτους. Ὁ πρῶτος ἔχει ἀποθάνει. Ὁ δεύτερος εὑρίσκεται αὐτοεξόριστος εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας.

Κυρίες μου, μιὰ σελίδα δική σας

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Προσέχετε τὸ μακιγιάζ σας. Μπορεῖτε μὲ λίγο μαῦρο καὶ λίγο κόκκινο ν' ἀλλάξετε φυσιογνωμία ἐντελῶς, ἐφ' ὅσον τὰ μεταχειρίζεσθε μ' ἐπιδεξιότητα. Τὸ μακιγιάζ τῶν ματιῶν καὶ τοῦ στόματος ὀμορφαίνει μιὰ γυναῖκα, ἀλλὰ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μπορεῖ νὰ τὴν ἀσχημίση. Μεταξὺ ὅλων τῶν εἰκόνων ποὺ σᾶς παραθέτομε μόνον μία ἔχει ὕφος ὡραῖο. Θ' ἀποφύγετε ἴσως πολλὰ μικρὰ προβλήματα ἂν ἐφαρμόσετε ἕνα μακιγιὰζ ὄχι μόνο πρωτότυπο, ἀλλὰ καὶ γοητευτικό.

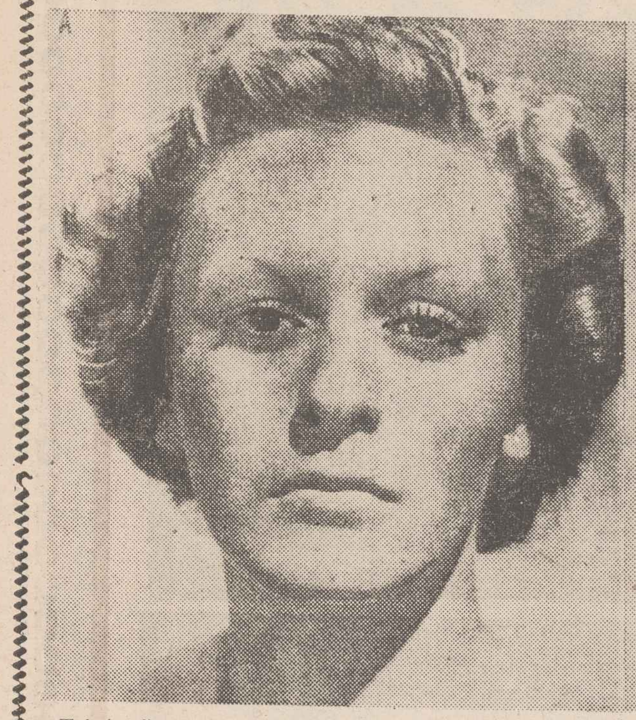

Τελεία ἔλλειψις μακιγιάζ, ἐκτὸς τῶν βλεφαρίδων. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι ὡραία, μὲ γερὴ κι' ἀθλητικὴ ὄψι, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικά της προδίδουν κάποια σκληρότητα. Δὲν εἶναι ὁλωσδιόλου γυναῖκα. Τὸ στόμα ἔχει μιὰ κίνησι πρὸς τὰ κάτω ποὺ δείχνει μία ἐνεργητικότητα ἐνισχυομένη ἀπὸ τὸ πηγοῦνι. Τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου ἐκφράζει ἰσχυρὴ θέλησι.

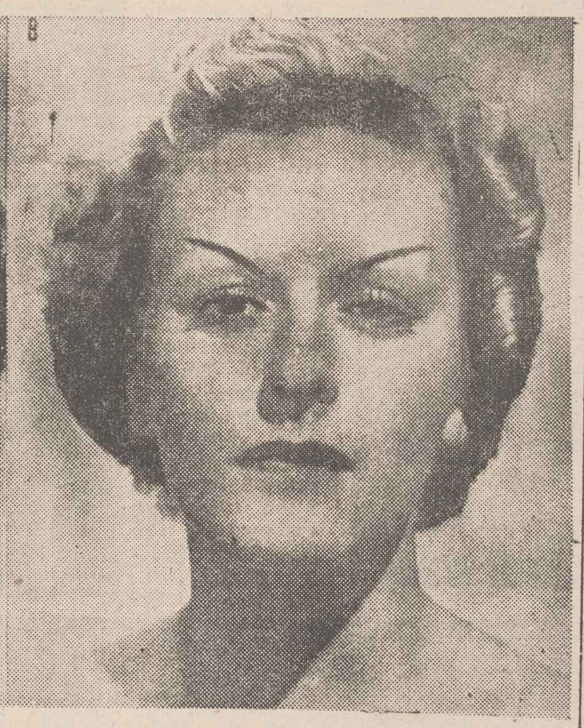

Αὐτὴ ἡ ὡραια γυναῖκα ἔχει ἕνα ἔντονο κακὸ ὕφος. Αὐτὸ τὸ ὕφος ὀφείλεται στὸ μίκρημα τοῦ κάτω χείλους καὶ στὶς διαβολικὲς βλεφαρῖδες ποὺ ἀρχίζουνε πολὺ χαμηλὰ καὶ ἔχουν κατεύθυνσι πρὸς τοὺς κροτάφους. Ἂν μακιγιαριστῆτε ἔτσι θὰ ἔχετε ὕφος σκληρῆς γυναίκας.

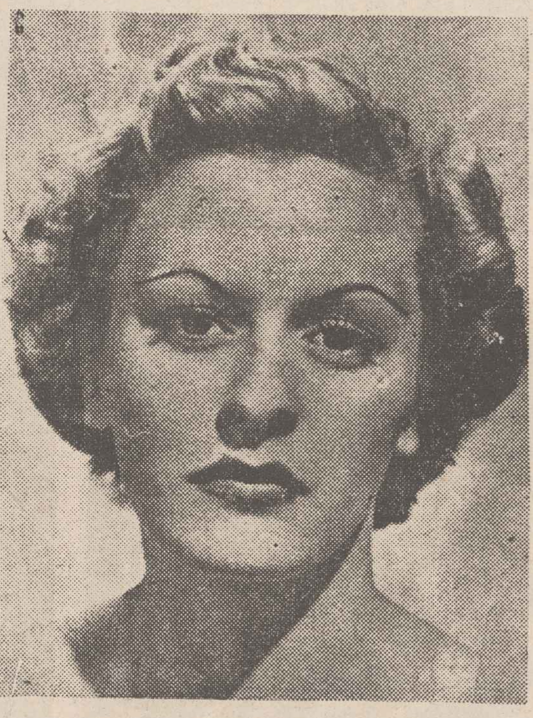

Αὐτὴ εἶναι ἡ πλαστὴ ὀμορφιὰ τοῦ Χόλλυγουντ. Τὰ βλέφαρα πολὺ γυριστὰ κάνουν τὸ βλέμμα ψυχρό. Τὸ ἐπάνω χεῖλος ἔχει σημεῖα ὑπερβολῆς. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι λόγῳ αὐτοῦ τοῦ ἐσφαλμένου μακιγιάζ, ἡ γυναῖκα ἔχει ὕφος ἠλίθιο. Ἀνταποκρίνεται τόσο λίγο στὴν πραγματική της προσωπικότητα ὥστε νὰ σὲ κάνῃ νὰ δυσφορῇς.

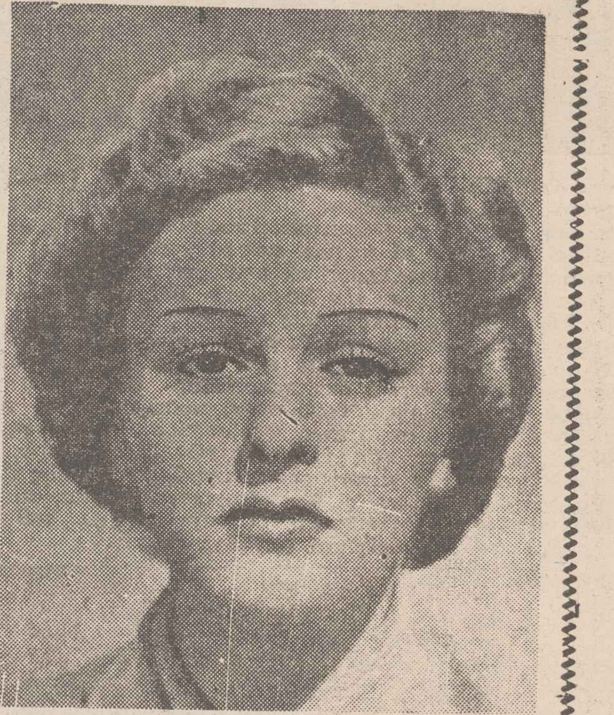

Οἱ ἄνδρες δὲν ἀγαποῦν τὶς θλιβερὲς καὶ γκρινιάρες γυναῖκες. Ἀρκοῦν αὐτὰ τὰ ἴσια τσίνουρα γιὰ νὰ δώσουνε στὸ μέτωπο μία πολὺ στριμμένη ἔκφρασι. Ἐπίσης αὐτὸ τὸ μικρὸ στόμα μὲ τὸ τοξοειδὲς ἐπάνω χεῖλος, καὶ μὲ τὸ κάτω χεῖλος τραβηγμένο σὲ μιὰ σκοτεινὴ γραμμή, ἀφαιροῦνε τὴ ζωηρότητα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας.

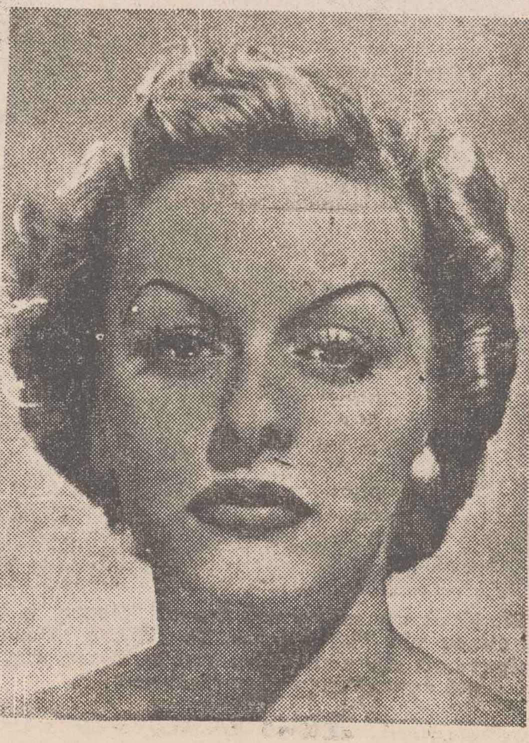

Ἡ ἀσχημία τοῦ ψεύτικου σὲξ-ἀπήλ. Τὸ βαρὺ στόμα ποὺ δίνει ἕνα ὕφος προκλήσεως, τὸ ὁποῖο δὲν θὰ θέλατε βέβαια νὰ ἔχετε. Ἡ γραμμὴ τῶν βλεφαρίδων σχηματίζει ἕνα τόξο ἐπιδεικτικότητος, ποὺ ἐπαυξάνει τὴν κακὴ ἐντύπωσι. Μιὰ μητέρα ποὺ θἄβλεπε τὴν κόρη της νὰ ἐκφυλίζεται τόσο θὰ πέταγε τὰ καλλυντικά της ἀπὸ τὸ παράθυρο.

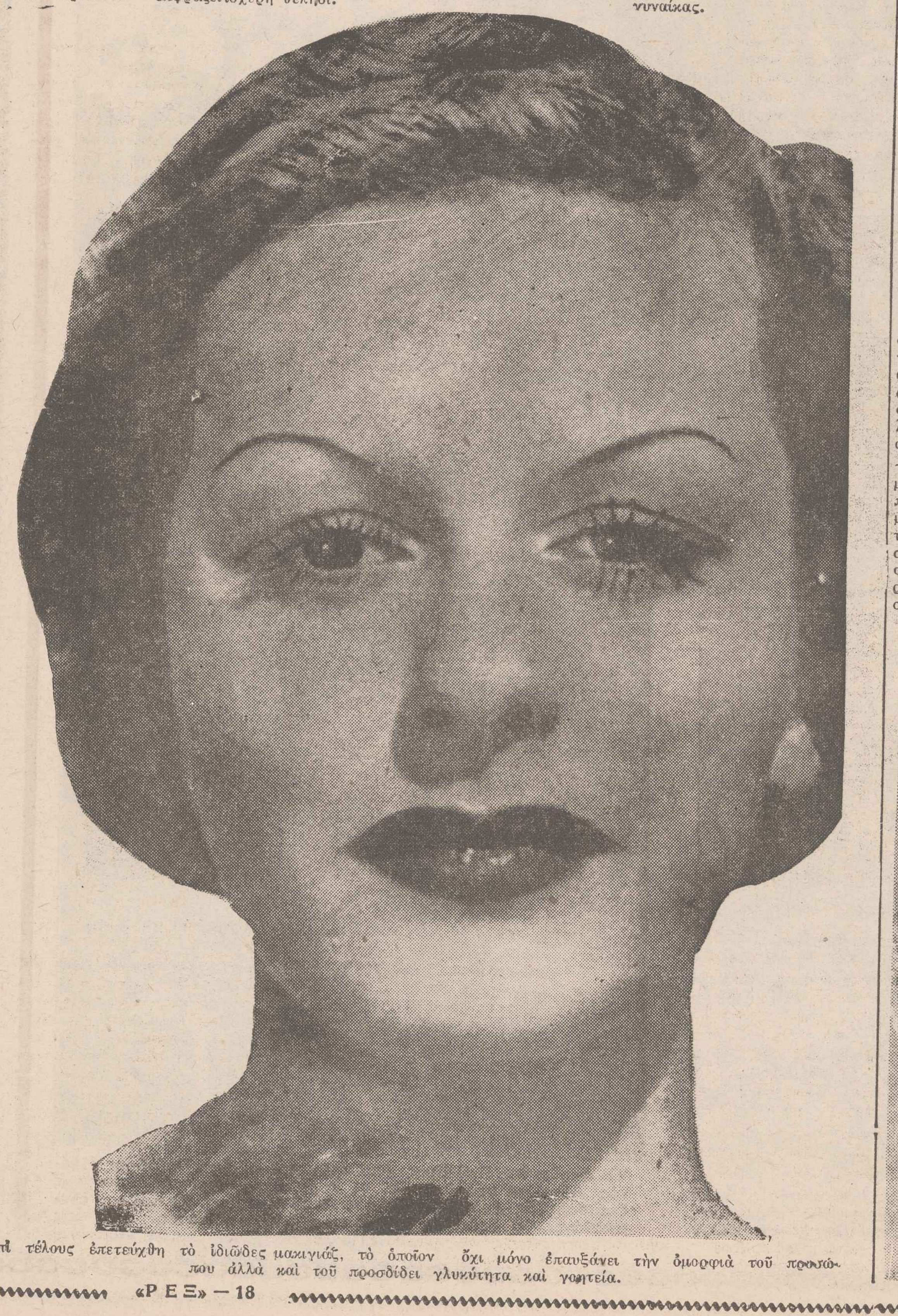

Ἐπὶ τέλους ἐπετεύχθη τὸ ἰδιῶδες μακιγιάζ, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνο ἐπαυξάνει τὴν ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου ἀλλὰ καὶ τοῦ προσδίδει γλυκύτητα καὶ γοητεία.

Τὸ φεγγάρι ποὺ ἀρρώστησε

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΤΙΓΚΡΙΛΛΙ

Ὁ Ἱερεμίας Τέριγκτον πέθανε κάτω ἀπὸ ἕνα σεντόνι μὲ καρρὲ μπαλώματα.

Γιὰ νὰ παραδώσῃ στὸν Ὕψιστο μιὰ καθαρὴ ψυχή, φρόντισε νὰ καλέσῃ ἕναν πουριτανὸ ἱερέα, στὸν ὁποῖον ἐμπιστεύθηκε μερικές του ἀνομίες. Ὁ κύριος αὐτὸς ἦρθε μὲ ὅλη τὴ σοβαρότητα ἑνὸς πληρεξουσίου τοῦ Ὑψίστου τοῦ ὑπεσχέθη μιὰ καλὴ θέσι στὸν κῆπο τῆς αἰωνιότητος κι' ἔφυγε πολὺ βιαστικός. Ὁ Ἱερεμίας σήκωσε τὸ κεφάλι του, ἐβεβαιώθηκε ὅτι παρ' ὅλη τὴν παρουσία τοῦ πουριτανοῦ τὰ πράγματα ἐξακολουθούσανε νὰ εἶνε στὴ θέσι τους καὶ ξεψύχησε.

Ἐδῶ ἀνοίγει μιὰ παρένθεσι, μέσα στὴν ὁποία ὁ Ἱερεμίας Τέριγκτον ὁδηγεῖται μ' ἐπισημότητα στὸ κρεματόριο. Καὶ παραδίνεται στὶς φλόγες, πράγμα ποὺ τοῦ χρησιμεύει γιὰ προπόνησι τῶν φλογῶν τοῦ Ἅδη, ἡ στάχτη του τοποθετεῖται σὲ μιὰ λύκηθο ἀπὸ πηλὸ καὶ ἡ παρένθεσι κλείνει.

Οἱ καλεσμένοι συζητήσανε γιὰ τὴ ζωή του, γιὰ τὸν καιρό, γιὰ τὴν πολιτικὴ κατάστασι, στὸ τέλος καταλήξανε νὰ βρίσουνε κάποιον καὶ νὰ διαλυθοῦνε. Ἡ στάχτη τοῦ Ἱερεμία τοποθετήθηκε σὲ κάποια γωνιά, περιμένοντας νὰ ζητηθῇ. Μιὰ Ἑλβετίδα γκουβερνάντα ἔκλαιγε γιὰ τοὺς αἰσθηματικοὺς κόσμους της, ποὺ διαλυθήκανε ὅπως οἱ σαπουνόφουσκες μὲ τὸν θάνατο τοῦ Τέριγκτον. Ἡ λύπη της κράτησε τρία εἰκοσιτετράωρα. Ὕστερ' ἀπὸ αὐτὴ τὴν προθεσμία ὁ μακαρίτης πέρασε στὴν αἰωνιότητα μαζὶ μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς προσωπικότητός του. Οἱ φίλοι του εἴπανε :

—Ὁ κακομοίρης ὁ Ἱερεμίας...

Ἀργότερα :

—Ὁ μακαρίτης ὁ Ἱερεμίας...

Κι' ἀκόμα ἀργότερα :

—Μωρὲ τὸν θυμᾶστε τὸν Ἱερεμία ;...

Μόνο ὁ συμβολαιογράφος Γεδεὼν Ντάρρετ, 21 ὁδὸς Βικτωρίας, ἐκούμπωσε τὴν ρεντικόττα του καὶ παρουσιάστηκε στὸ δικαστήριο. Ἐκεῖ, ἐνεργῶντας σύμφωνα μὲ τὴν κατὰ νόμον συμβολαιογραφική του συνείδησι, κατάθεσε τὴν διαθήκη τοῦ Ἱερεμία Τέριγκτον. Ἡ διαθήκη, γραμμένη σὲ ρὸζ χαρτὶ καὶ σφραγισμένη, ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«Σίδνεϋ Αὐστραλίας. Σήμερα 14 Μαΐου 1933 καὶ ὥρα 4 μ.μ. ἀκριβῶς, ἐγὼ Ἱερεμίας Τέριγκτον, ἐμπορευόμενος, ἔχων ἀπολύτως σώας τὰς φρένας, δηλῶ διὰ τῆς παρούσης ὅτι θέλω ἅμα τῷ θανάτῳ μου ὅλη ἡ περιουσία μου νὰ περιέλθῃ στὴν ἀνεψιά μου Ἀδελίνα Πασκουάλε, κάτοικον Ρώμης, Ἰταλίας, ὁδὸς Βιττόριο 57. Ἡ ἀνεψιά μου θὰ παραλάβῃ τὸν κλειστὸ φάκελλο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ συμβολαιογράφου μου Γεδεὼν Ντάρρετ καὶ θὰ ἀκολουθήσῃ τὶς ὁδηγίες ποὺ γράφω γιὰ νὰ πάρῃ τὴν περιουσία μου εἰς μετρητά, ἀνερχομένην στὸ ποσὸ τῶν 50.000 λιρῶν Αὐστραλίας. Τὰ χρήματα αὐτὰ βρίσκονται κρυμμένα στὸ μέρος ποὺ ὑποδεικνύω».

Ἀκολουθοῦνε κάμποσες εὐχές, ἡμερομηνία καὶ ὑπογραφή.

Ὁ κύριος Ντάρρετ ἔσπευσε στὸ τηλεγραφεῖο καὶ ἔστειλε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα:

«Ἀδελίνα Πασκουάλε
Ὁδὸς κλπ. Ρώμην
Θεῖος σας ἀπεβίωσε. Εἶσθε μοναδικὴ κληρονόμος 50.000 λιρῶν. Ἐλᾶτε τὸ συντομώτερον. — Ντάρρετ, συμβολαιογράφος».

Ἀκριβῶς μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ κ. Ντάρρετ ἀπὸ τὸ δικαστήριο παρουσιάστηκε ὁ ἐπίσης ἔγκριτος συμβολαιογράφος Ἰωσὴφ Μπόρν, 44 ὁδὸς Ἀνατολῆς, καὶ κατέθεσε τὴν διαθήκη τοῦ...Ἱερεμία Τέριγκτον. Ἡ διαθήκη, γραμμένη σὲ γαλάζιο χαρτὶ καὶ σφραγισμένη, ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«Σίδνεϋ Αὐστραλίας. Σήμερα 14 Μαΐου 1933 καὶ ὥρα 4 μ.μ. ἀκριβῶς, ἐγὼ Ἱερεμίας Τέριγκτον, ἐμπορευόμενος κλπ., δηλῶ διὰ τῆς παρούσης ὅτι θέλω ἅμα τῷ θανάτῳ μου ὅλη ἡ περιουσία μοῦ νὰ περιέλθῃ στὸν ἀνεψιό μου Ρολλὰν Σανιέ, κάτοικον Παρισίων Γαλλίας, ὁδὸς Ἰακωβίνων 116. Ὁ ἀνεψιός μου θὰ πάρῃ τὸν κλειστὸ φάκελλο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ συμβολαιογράφου μου Ἰωσία Μπὸρν καὶ θὰ ἀκολουθήσῃ κλπ. τὸ ποσὸ τῶν 50.000 λιρῶν Αὐστραλίας κλπ. κλπ. κλπ....».

Ὁ κύριος Ἰωσίας Μπὸρν ἔσπευσε στὸ τηλεγραφεῖο καὶ ἔστειλε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα :

«Ρολλὰν Σανιὲ
Ὁδὸς κλπ. Παρίσι
Θεῖος σας ἀπέθανε. Εἶσθε μοναδικὸς κληρονόμος 50.000 λιρῶν. Ἐλᾶτε ἀμέσως.—Συμβολαιογράφος Μπόρν»

✪

Στὴν ὁδὸν Βιττόριο 57 ἡ Ἀδελίνα Πασκουάλε ἔκανε νοικοκυριό. Ἐπειδὴ οἱ γυναῖκες ὅταν στολίζουνε τὸ σπίτι τους παραμελοῦνε τὸν ἑαυτό τους, ἤτανε ἄβαφη, μ' ἕνα φακιόλι στὸ κεφάλι καὶ μὲ μιὰ σκοῦπα στὰ χέρια. Ἡ Ἀδελίνα ἀγαποῦσε νὰ συγυρίζῃ, ἀγαποῦσε τὰ λουλούδια καὶ τοὺς ἀνόητους ἄνδρες, ποὺ ἔχουνε κατὰ κανόνα ἐπιτυχία στὰ θηλυκά. Τῆς ἄρεσε ἀκόμα καὶ ἡ ζεστασιά, γι' αὐτὸ ἤτανε θερμὴ μέσα σὲ μάλλινα φορέματα, ἤτανε ὅμως πιὸ θερμὴ χωρὶς φόρεμα. Ἄρχισε τὴ ζωή της μὲ τοὺς ρωμαντικοὺς περιπάτους. Δεκάξη ἐτῶν : Μὲ κάποιον ποὺ τὴν γέλασε. Δεκαεπτὰ ἐτῶν : Μὲ κάποιον ποὺ τὴν ἀρραβωνιάστηκε. Δεκαοχτὼ ἐτῶν : Μὲ τύψεις καὶ κλάματα. Δεκαεννέα ἐτῶν : Μὲ τοὺς πελάτες.

Τώρα συχαινότανε. Ποθοῦσε τὴν ἤρεμη ζωὴ κοντὰ σὲ κάποιον ὑδραυλικό. Ὁ ὑδραυλικὸς ἰσχυριζότανε ὅτι λυώνει ἀπὸ ἔρωτα γι' αὐτὴν καὶ τῆς ἔπαιρνε τὰ λεφτά της γιὰ νὰ τὰ φυλάξῃ. Ἔτσι θὰ μπορούσανε νὰ παντρευτοῦνε. Αὐτὸ δὲν εἶνε ὑποχρεωτικὸ νὰ τὸ πιστέψῃ κανείς, γιατί ὁ ὑδραυλικὸς ἔπαιζε στὰ τυχερὰ παιχνίδια κι' ἔχανε τὰ λεφτά. Ὅταν ἔδινε τὰ ρέστα του μὲ φοὺλ γκρίνιαζε. Ὅταν τὰ ἔδινε μὲ καρρὲ ἔδερνε τὴν Ἀδελίνα. Ὅταν κέρδιζε χανότανε τρεῖς μέρες. Ἐκείνη πίστευε ὅτι κοντά του θὰ βρῇ τὴν ἀνάπαυσι, Καὶ τὸν λάτρευε.

Συγύριζε λοιπὸν τὸ σπίτι της. Κάποιος χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἡ Ἀδελίνα ἔβγαλε τὸ φακιόλι, πουντραρίστηκε βιαστικὰ κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ. Τότε τῆς παραδώσανε τὸ τηλεγράφημα.

Δὲν θὰ περιγράψουμε τὴ συγκίνησι καὶ τὶς ψυχολογικὲς καταστάσεις. Κάθε ἀναγνώστης ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό του θὰ τὰ καταλάβῃ μόνος του. Ἂν ὅμως ὑπάρχῃ κάποιος ποὺ δὲν σέβεται τὸν ἑαυτό του, τότε ν' ἀφήσῃ αὐτὸ τὸ διήγημα καὶ νὰ πιάσῃ ἄλλο.

Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι κατάφερε νὰ σπάσῃ ἕνα βάζο καὶ νὰ δώσῃ κατὰ λάθος ἕνα πεντακοσάρικο γιὰ πενηντάρι. Τὸ γράμμα τοῦ κυρίου Ντάρρετ τῆς διέλυσε κάθε νευρικότητα. Ἀφοῦ ἔψαξε ὅλο της τὸ γενεαλογικὸ δέντρο, χωρὶς ν' ἀνακαλύψῃ κανένα θεῖο ποὺ ν' ἀκούῃ στὸ γελοῖο ὄνομα Ἱερεμίας, πείστηκε ὅτι ἡ τύχη της ἤτανε περισσότερη ἀπ' τὰ μυαλά της κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ στὴν Αὐστραλία. Ὁ ὑδραυλικός, ποὺ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἔγινε τρυφερὸς σὰν ἀρσενικὸ περιστέρι, δανείστηκε χρήματα γιὰ τὸ εἰσιτήριο καὶ ἑτοιμαζότανε στὰ σοβαρὰ νὰ τὴν παντρευτῇ, πρᾶγμα ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ὁρίζῃ τὶς Αὐστραλέζικες λίρες. Ἡ ἐλπίδα ἔφερε τὴ χαρὰ κι' ἔδιωξε τοὺς πελάτες τῆς Ἀδελίνας. Μπορεῖ κανεὶς νὰ προσεγγίζῃ μιὰ κυρία πενῆντα λιρεττῶν, ἀλλὰ μιὰ κυρία πενῆντα χιλιάδων λιρῶν εἶνε ἀπόλυτα ἐλεύθερη νὰ κανονίζῃ τοὺς ἐραστές της. Ἡ γυναῖκα εἶνε σὰν τ' αὐτοκίνητα. Ἐκεῖνα ποὺ δέχονται κάθε εἴδους ἐπιβάτες μὲ τὸ ταξίμετρο κι' ἐκεῖνα ποὺ δέχονται τὸν ἰδιοκτήτη καὶ τοὺς φίλους του. Συνήθως αὐτὰ τ' ἁμάξια καταλήγουνε νὰ γίνουνε ταξί. Στὴν δική μας περίπτωσι συνέβηκε τὸ ἀντίθετο.

—Πῶς θὰ ταξιδέψῃς μόνη; ρωτοῦσε ὁ ὑδραυλικός.

—Θὰ ἔχῃ τόσον κόσμο στὸ πλοῖο...

—Καὶ δὲν φοβᾶσαι τέτοιο ταξίδι ;

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι μόνον ὁ ἴδιος φοβότανε αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Εἶχε ἀκούσει γιὰ τὶς εὔκολες γνωριμίες τῶν ταξιδιωτῶν κι' εἶχε βάσιμες ὑπόνοιες ὅτι κάποιος ἄλλος θὰ τοῦ ἔτρωγε τὶς λίρες. Κι' ἐπειδὴ τὰ λεφτὰ δὲν φτάνανε γιὰ δυὸ εἰσιτήρια, πρότεινε νὰ παντρευτοῦνε πρὶν φύγει. Μὰ ἡ Ἀδελίνα τὸ ἀπέκρουσε:

—Ἀστειεύεσαι ; Θὰ πάρω πρῶτα τὰ χρήματα.

Καὶ πρόσθεσε :

—Ἀγάπη μου.

Ὅλ' αὐτὰ γίνανε κάμποσες ὧρες πρὶν μπαρκάρει. Ὅταν ὅμως ἐγκατάλειψε τὴ Τζένοβα, σκέφηκε τὸν μικρὸ ὑδραυλικό της μὲ τὰ μάτια γιομάτα δάκρυα. Ἀργότερα γνώρισε ἕνα ζωέμπορα. Ἔτσι τὸν συλλογιζότανε λιγώτερο μέν, μὲ περισσότερες τύψεις δέ...

✪

Ὁ Ρολλὰν Σανιὲ εἶχε ἕνα κοστοῦμι τοῦ γκὸλφ καὶ ἤξερε ὅτι κατὰ τὴν βιολογία «ζωὴ εἶνε λεύκωμα ἐν καταστάσει κινουμένης αὐταρκείας». Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε καθόλου νὰ βρίσκεται ἀπένταρος τὶς πρῶτες καὶ τὶς τελευταῖες εἰκοσιέξη βδομάδες τοῦ χρόνου. Γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τοὺς δανειστές του φοροῦσε τζαμιλῆκι καὶ σύχναζε στὰ κοντσέρτα. Ἐκεῖ ἔκανε βυθομετρήσεις στὶς προῖκες τῶν καλῶν κοριτσιῶν καὶ πνεῦμα, γιὰ τὸ ὁποῖο οἱ ἄλλοι γελούσανε, χωρὶς ὅμως νὰ

— Θὰ περάσουμε ὡραῖα στὸ Σίδνεϋ.. Πολὺ ὡραῖα...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ γέρο Τσίμερμαν ἔχει δυὸ κόρες δίδυμες, ποὺ μοιάζουνε σὰ δυὸ σταλαγματιὲς νερό. Βρίσκεται ὅμως γαμπρὸς γιὰ τὴ μία.

—Πρέπει νὰ τὶς παντρέψω μαζί, λέει ὁ πατέρας.

—Καὶ τί προῖκα δίνετε ;

—Ἑκατὸ χιλιάδες στὴν καθεμιά.

—Ὡραῖα. Τότε θὰ σᾶς προτείνω μιὰ ἐπιχείρησι. Δῶστε μου καὶ τὶς δυὸ μὲ ἑκατονπενῆντα χιλιάδες. Ἔτσι ποὺ μοιάζουνε κανεὶς δὲν θὰ ξέρῃ ποιὰ εἶν' ἡ παντρεμένη καὶ βγάζουμε κι' ἀπὸ ἕνα πενηντάρι χιλιάρικα ὁ καθένας...

✪

Ὁ Λεβὶ ἔχει δεξίωσι στὸ σπίτι του. Ὁ Ἀαρὼν τὸν ρωτᾶ:

—Δὲν ἦρθαν οἱ Μοσέ ;

—Ὄχι, ἀπαντᾶ ὁ οἰκοδεσπότης.

—Οὔτε οἱ Γιακοέλ ;

—Οὔτε !

—Γιατί ;

—Γιατί καλέσαμε ὅσους κάνουν δίαιτα !

✪

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅ,τι κι' ἂν κλέψῃ ἕνας ἄνθρωπος, θἄρθῃ μιὰ μέρα ποὺ θὰ μετανοιώσῃ.

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ὅμως ἐσὺ μ' ἔκλεψες ἀπ' τοὺς δικούς μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὑποθέτω ὅτι ἄκουσες τί εἶπα.

✪

Τὸ ν' ἀποκτήσῃς μιὰν ἐρωμένη εἶνε εὔκολο. Τὸ πῶς θὰ τὴν ξεφορτωθῇς εἶνε τὸ πρόβλημα.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

—Ὁ ἄντρας μου εἶνε πολὺ μυστήριος ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ μοῦ λέει πὼς ἔχω τὰ ὡραιότερα μαλλιὰ τοῦ κόσμου κι' ἀπ' τὴν ἄλλη γίνεται θηρίο μόλις βρῇ καμμιὰ τρίχα ἀπ' τὰ μαλλιά μου μέσ' στὸ φαΐ....

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ Ὀλὶβ ἀγόρασε ἕνα καινούργιο αὐτοκίνητο. Παίρνει λοιπὸν τὸν Μάριο καὶ τοῦ κάνει μιὰ βόλτα.

—Ἔχει σπουδαῖα φρένα, ἐξηγεῖ. Κύττα. Τώρα τρέχουμε μὲ ἑξῆντα χιλιόμετρα. Βλέπεις ἐκείνη τὴν ἐφημερίδα στὴ μέση τοῦ δρόμου ; Θὰ φρενάρω ἀκριβῶς ἀπάνω της.

Ὅπερ καὶ γίνεται.

—Μπράβο, θαυμάζει ὁ Μάριος.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα. Βλέπεις τὸ τραῖνο ἐκεῖ κάτω ; Θὰ τρέξω μ' ἑκατὸ καὶ θὰ φρενάρω ἀκριβῶς μπροστὰ στὶς γραμμές.

Ὁ Μάριος ὠχριᾶ, κι' ὁ Ὀλὶβ ἀναπτύσσει ὅλη του τὴν ἐπιδεξιότητα. Πραγματικὰ ἕνα μέτρο πρὶν ἀπ' τὶς γραμμὲς τὸ αὐτοκίνητο μένει καρφωμένο, ἐνῶ τὸ τραῖνο περνάει μπροστά τους ἀγκομαχῶντας.

—Τώρα, τί λές ; καμαρώνει ὁ Ὀλίβ.

—Τώρα, ψιθυρίζει ὁ Μάριος, λέω νὰ γυρίσουμε πίσω στὴν ἐφημερίδα. Μ' αὐτὰ τὰ πειράματα μοῦ χρειάζεται... καταλαβαίνεις ;

✪

—Εἶναι στιγμὲς ποὺ σκέπτομαι, ὅτι ὁ ἄντρας μου μ' ἔχει βαρεθῆ.

—Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῇ ἕνα τέτοιο πρᾶμα, Ἐσθήρ;

—Ἀφοῦ ἔχει νὰ πατήσῃ στὸ σπίτι τρία χρόνια!...

τοῦ ἐξηγοῦνε ἂν τὸ γέλιο τους ὀφείλεται σὲ θαυμασμὸ ἢ σὲ εἰρωνεία.

Ὅταν πῆρε τὸ τηλεγράφημα τοῦ κυρίου Μπόρν, δὲν τὸ πίστεψε. Ἐπειδὴ ἤτανε κακοήθης κι' ὁ ἴδιος, σκέφτηκε ὅτι τοῦ σκάσανε μιὰ χοντρὴ φάρσα. Ἀργότερα ἄρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι εἶχε κάποιον θεῖο στὴν Αὐστραλία, ποὺ πέθανε καὶ τοῦ ἄφησε μιὰ μεγάλη κληρονομία. Ἀλλὰ τότε δὲν τὸν πιστεύανε οἱ ἄλλοι. Γιὰ νὰ τ' ἀποδείξῃ ἔγραψε στὸν κύριο Μπόρν. Ἡ ἀπάντησι ἤτανε καθαρὴ καὶ καταφατική. Ὁ Σανιὲ ἐξεδήλωσε τότε μερικὰ συμπτώματα παρακρούσεως, γύρευε στὸ ἑστιατόριο ἐλέφαντα ψητό, τύπωσε κάρτες μὲ δουκικὸ οἰκόσημο καὶ διώρισε τοὺς φίλους του διοικητὲς στὶς Ἀποικίες. Συνῆλθε ὅμως σὲ δεκαπέντε μόλις ἡμέρες καὶ εὐτυχῶς πρόλαβε ν' ἀκυρώσῃ τοὺς διορισμούς. Ὅταν βρῆκε λεφτὰ ἔκανε ἕνα ὁμηρικὸ ἀποχαιρετιστήριο γλέντι, στὸ ὁποῖο παρευρεθήκανε ὅλες οἱ ἑταῖρες τῆς συνοικίας, ἐννέα ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀνόητους φίλους του, ὁ χρηματοδότης του, ποὺ παράβγαινε σὲ ἀνοησία καὶ τοὺς ἐννέα μαζί, μιὰ χοντρὴ κυρία, εἰς τὴν ὁποία χρωστοῦσε τοῦ κόσμου τὰ νοίκια κι' ενας ἀδέσποτος σκύλος, ποὺ περνοῦσε τυχαῖα ἀπὸ 'κεῖ. Οἱ συνδαιτημόνες φτάσανε στὴ σαμπάνια καὶ στὶς εὐχὲς ἀρκετὰ νηφάλιοι. Στὰ σπίτια τους φτάσανε ἐν καταστάσει κραιπάλης. Ὁ Σανιὲ μπαρκάρισε μὲ πονοκέφαλο, ἡ ναυτία τὸν πείραξε ὡς τὸ Σουέζ, ἐκεῖ τὴ συνήθισε καὶ βγῆκε στὸ κατάστρωμα ν' ἀναπνεύσῃ. Ἤτανε ἀκριβῶς μιὰ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἀδελίνα εἶχε βγῆ στὸ ἴδιο κατάστρωμα γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Κι' ἐπειδὴ στὰ διηγήματα ὑπάρχουνε συμπτώσεις ὅμοιες μὲ τὴ ζωή, γνωριστήκανε κατὰ ἕναν ὁποιοδήποτε τρόπο, ἂς ποῦμε γιατί τὸ μαντηλάκι της ἔπεσε καὶ ἐκεῖνος ἔσκυψε, ἂν ὅμως αὐτὴ ἡ προχειρολογία δὲν σᾶς ἀρέσει, βρέστε κάτι ἄλλο καὶ γνωρίστε τους.

Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι γνωριστήκανε. Εἴπανε :

—Πᾶτε στὸ Σίντνεϋ ;

—Μάλιστα.

—Ἄ, ὡραῖα. Θὰ ταξιδέψουμε μαζί.

Ἐδῶ παρεμβαίνουν ἄλλες ἀσήμαντες κουβέντες, ὅπως «ὁ καιρός», «θἄχωμε καλὸ ταξίδι» καὶ τέτοιες ἀηδίες. Ὕστερα τὸν ρώτησε :

—Τί δουλειὰ κάνετε ;

Ὁ Σανιὲ πῆρε ἐπίσημο ὕφος καὶ δήλωσε ὅτι ἀσχολεῖται μὲ τὴ φιλοσοφία. Ἡ Ἀδελίνα βρέθηκε κόρη ἑνὸς βαρωνέττου ποὺ πέθανε μαχόμενος ἐναντίον τῶν μικροβίων τοῦ Κώχ. Ὅταν εἴπανε ἀρκετὰ ψέματα, ἀποχτήσανε τὸ δικαίωμα νὰ μιλᾶνε στὸν ἑνικό. Καὶ δὲν κοκκινίζανε γι' αὐτὰ τὰ ψέματα, παρ' ὅλο ποὺ διασχίζανε τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα.

Ἐπειδὴ ὁ ζωέμπορος ταξίδευε μαζί, δὲν τοὺς δόθηκε καθόλου καιρὸς νὰ δημιουργήσουνε περιπέτειες. Καθήσανε λοιπὸν φρόνιμα ὡς τὸ Κολόμπο. Ἐκεῖ ὁ ζωέμπορος ἀποχαιρέτησε τὴν Ἀδελίνα καὶ κατέβηκε νὰ βρῇ ἄλλα ζῶα. Ἐκείνη βρῆκε τὸν Ρολλάν.

Καθήσανε στὴ γέφυρα. Ἕνα γιομάτο φεγγάρι ἔπαιζε μὲ τὰ κοιμισμένα νερὰ τοῦ ὠκεανοῦ, ἡ μηχανὴ μουρμούριζε ἕνα ἐκνευριστικὸ τραγοῦδι σὲ μονότονες μπατοῦτες, ὁ ἀέρας χάϊδευε τὰ μέτωπά τους καὶ τὰ χέρια τους εἴχανε ἑνωθῆ σ' ἕναν ἐρωτικὸ πρόλογο. Ἡ Ἀδελίνα ξέχασε τὸν ὑδραυλικό της καὶ κυττοῦσε τὴ σελήνη. Ὁ Ρολλὰν κυττοῦσε τὴν Ἀδελίνα.

Χωρίσανε σὲ μιὰ κατάστασι ποὺ ταλαντευότανε μεταξὺ ἔρωτος καὶ εἰρωνείας. Αὐτὸ βάστηξε ὡς τὸ Σίντνεϋ, ποὺ τὸ ἀντικρύσανε κάποιο γλυκοχάραμα ἀπὸ πολὺ μακρυά, μισοκρυμμένο μέσ' τὴν ὁμίχλη. Τότε ἀναλογιστήκανε ὁ καθένας κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον ὅτι θὰ γίνουνε σὲ λίγο κάτοχοι ἑνὸς τεραστίου ποσοῦ καὶ ὅτι ἔτσι δὲν ἀξίζει τὸν κόπο ν' ἀσχολῆται κανένας μὲ μιὰ περιπέτεια τοῦ ταξιδιοῦ. Κρύψανε ὅμως αὐτὲς τὶς σκέψεις γιατὶ ἤτανε πολιτισμένοι ἄνθρωποι καὶ οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι κρύβουνε κατὰ κανόνα κάθε σκέψι ἢ τὴν ἀναπληρώνουνε μ' εὐγενικὰ καὶ ἀξιοπρεπῆ χαμόγελα.

—Προσωπικὰ ἔχω τὴ γνώμη πὼς εἶνε ἕνας γελοῖος τύπος, σκεφτότανε ἡ Ἀδελίνα. Δὲν φτάνει οὔτε στὸ νυχάκι τοῦ ὑδραυλικοῦ μου.

—Νομίζω πὼς αὐτὴ ἡ μικρὴ θὰ μοῦ γίνῃ πολὺ ἐνοχλητική, συλλογιζότανε ὁ Ρολλάν. Πρέπει νὰ τὴν ξεμακρύνω.

Ὕστερα εἴπανε δυνατά :

—Θὰ περάσουμε ὡραῖα στὸ Σίντνεϋ. Πολὺ ὡραῖα...

✪

Τὸ Σίντνεϋ εἶνε μιὰ πόλις στὴν ὁποία ἐγὼ μὲν δὲν ἔχω πάει, σᾶς ὁρκίζομαι ὅμως ὅτι θὰ πάω μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία. Ὅπως φαίνεται βρίσκεται πραγματικὰ στὴν Αὐστραλία καὶ περιλαμβάνει ἐκτὸς τῶν ἄλλων κατοίκων καὶ δικηγόρους. Ἐκεῖ καταφύγανε μὲ τὴ σειρά τους ἡ δεσποινὶς Ἀδελίνα Πασκουάλε καὶ ὁ κύριος Ρολλὰν Σανιέ. Οἱ δικηγόροι ἀλλάξανε ἠλίθιες ἐπιστολές, χωρὶς νὰ καταλήξουνε σὲ ἀποτέλεσμα. Τὸ δικαστήριο ἀπηγόρευσε τὴν παράδοσι τῶν ἐπιστολῶν πρὶν ὁριστῇ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ κληρονόμους θὰ ἔπαιρνε τὴν κληρονομία. Ἡ Ἀδελίνα κατάφυγε σὲ κάποιον δυσκοίλιο δικαστή, ποὺ τὴν ζύγισε μὲ λάγνο μάτι πρὶν τῆς ὑποσχεθῇ ὑποστήριξι. Ὁ Ρολλὰν ἔταξε τὸ ἕνα πέμπτο σὲ κάποιον ἄλλο δικαστή, ποὺ δήλωσε ὅτι θὰ κοπῇ γιὰ τὴ δουλειά. Οἱ δικαστὲς ἀρχίσανε νὰ βρίζωνται, οἱ ἐφημερίδες νὰ γράφουνε καὶ ὁ κόσμος νὰ βρίσκῃ πολὺ διασκεδαστικὴ αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Στὸ τέλος ὑπερίσχυσεν ἡ κρίσις τοῦ Σολομῶντος. Οἱ δύο ἀντίδικοι ἀποφασίσανε νὰ παντρευτοῦνε. Αὐτὴ ἡ ἰδέα γεννήθηκε στὸ κεφάλι τοῦ Σανιὲ ἕνα βράδυ ποὺ κοπάνισε ἕξη οὐΐσκυ. Συχαινότανε τὸ γάμο, γιατί, παρ' ὅλη του τὴν κουφότητα, δὲν εἶχε χάσει κάθε ἴχνος λογικῆς. Μὰ σκέφτηκε ὅτι εἶνε πολὺ προτιμότερη μιὰ γυναῖκα μὲ πενῆντα χιλιάδες λίρες, παρὰ μιὰ ἐλευθερία χωρὶς δεκάρα.

Πῆρε λοιπὸν ἔν' αὐτοκίνητο καὶ κατέβηκε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀδελίνας. Ἐκεῖ τὸν ἀναγγείλανε μὲ τὸ τηλέφωνο.

—Ὁ κύριος Σανιέ.

—Ἂς περάσῃ, μετάδωσε τὸ σύρμα.

Ὁ Ρολλὰν μπῆκε στὸ ἀσανσέρ.

Ἀνέβηκε.

Βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀσσανσέρ.

Δίστασε.

Χτύπησε τὴν πόρτα της.

Ὅταν πρότεινε αὐτὴ τὴ λογικὴ λύσι, ἡ Ἀδελίνα τὸν κύτταξε μὲ θαυμασμό. Φυσικὰ τὸν μισοῦσε πολύ, ἀλλὰ ὄχι ὡς τὸ σημεῖο νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Παραδέχτηκε γι' ἀπόλυτα σωστὴ τὴν πρότασι, ὥρισε τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου καὶ ἄρχισε νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ κάποια συμπάθεια.

—Ἔτσι πάει καλά. Θὰ ἐγκατασταθοῦμε ἐδῶ. Φυσικὰ θὰ πᾶμε κάπου γιὰ τὴ σελήνη τοῦ μέλιτος.

—Νὰ πᾶμε, ἀναστέναξε ὁ Ρολλάν.

—Κι' ὕστερα θὰ κάνῃς καμμιὰ δουλειά.

—Γιὰ ποιὸ λόγο ;

—Γιὰ νὰ κερδίζῃς χρήματα.

—Τότε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κληρονομήσω.

Ἤτανε ἀπόβραδο ὅταν ἀρχίσανε τὴ συζήτησι. Ἡ Ἀδελίνα ἄναψε τὴ λάμπα.

Μὰ σὰν χωρίσανε τὴν ἔσβυσε, γιατί εἶχε πιὰ ξημερώσει.

✪

Τὰ γράμματα τοῦ Ἰερεμία Τέριγκτον ἀνοιχτήκανε παρουσίᾳ τῶν συζύγων καὶ κληρονόμων. Ὁ κύριος Γεδεὼν Ντάρρετ, συμβολαιογράφος, 21 ὁδὸς Βικτωρίας, διάβαζε φωναχτά, ὁ κύριος Ἰωσίας Μπόρν, συμβολαιογράφος, 44 ὁδὸς Ἀνατολῆς, παρακολουθοῦσε κουνῶντας τὸ κεφάλι, γιατί κ' οἱ δυὸ ἐπιστολὲς ἤτανε οἱ ἴδιες. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς παραπάνω, παρίσταντο δύο δικηγόροι, ποὺ θὰ χρησιμεύανε γιὰ μάρτυρες, καὶ καμπόσοι δημοσιογράφοι.

Ὁ κύριος Ντάρρετ λοιπόν, στερέωσε τὰ γυαλιά του καὶ ἄρχισε μὲ τὴν ἔρρινη συμβολαιογραφικὴ φωνή του ν' ἀπαγγέλλῃ σὲ ἐπίσημο ὕφος :

«Ἀγαπητέ μου κληρονόμε,

Ἐγὼ ὁ Ἰερεμίας Τέριγκτον, ἀφοῦ πάλαιψα σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ μὲ τὰ δύο στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἤτοι τὴ θάλασσα καὶ τὴ φωτιά, κατάληξα στὸ συμπέρασμα ὅτι ὅλη ἡ ζωὴ εἶνε μόνο τὸ τρίτο στοιχεῖο, δηλαδὴ ἀέρας. Δὲν εἶσαι συγγενής μου κι' ἂν ψάξῃς ὅλες τὶς ληξιαρχικὲς πράξεις τοῦ κόσμου δὲν θὰ βρῇς νὰ ἔχῃς καμμιὰ ἀπολύτως σχέσι μὲ τὸν Ἰερεμία Τέριγκτον, πρώην ναύτη, πρώην σιδηρουργό, πρώην ἔμπορο καὶ νῦν πεθαμένο. Ἐπειδὴ ὅμως ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ἔχω κληρονόμους, δανείστηκα στὴν τύχη δυὸ ὀνόματα καὶ δύο διευθύνσεις ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο τοῦ Παρισιοῦ καὶ τῆς Ρώμης. Ξέρω καλὰ ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ἠλιθιότης ἰσοῦται μὲ τὸ ἄπειρον. Αὐτὸς εἶνε ὁ μοναδικὸς λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο σᾶς κουβάλησα στὴν Αὐστραλία. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ μαλλώσετε σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος νὰ γελάῃ μαζί σας. Δὲν ἀμφιβάλλω ἐπίσης ὅτι θὰ καταλήξετε στὸν ἠλίθιο συμβιβασμὸ νὰ παντρευτῆτε γιὰ νὰ μοιράσετε τὸ ποσὸ ποὺ σᾶς ἀφίνω. Μπορεῖτε ἂν θέλετε νὰ παντρευτῆτε, νὰ γίνετε χοροδιδάσκαλοι ἢ νὰ πέσετε μέσα σ' ἕνα ἡφαίστειο. Ἐμένα μοῦ εἶνε τελείως ἀδιάφορο. Καὶ τώρα κρατηθῆτε καλὰ στὶς καρέκλες σας καὶ παραγγείλετε τονωτικά. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς δηλώσω ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ βρῆτε τὶς 50.000 λίρες μου, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι οὐδέποτε εἶχα ἔστω καὶ μιὰ λίρα. Ἂν ὅμως εἶχα, νὰ εἶσαστε βέβαιοι ὅτι θὰ τὰ ἔτρωγα πρὶν πεθάνω, γιατί τὸ βρίσκω πολὺ ἠλίθιο νὰ δουλεύω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ καὶ ν' ἀφήσω τὸν κόπο μου σὲ δύο κτήνη, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τοὺς ἀντίποδες νὰ μὲ κοροϊδέψουνε πεθαμένο. Εἶμαι λοιπὸν πολὺ ἐνθουσιασμένος :

1ον) Γιατί ἀποδεικνύω ὅτι ἡ ἀνθρώπινη κουταμάρα δὲν ἔχει ὅρια.

2ον) Γιατί κανένας νόμος δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ κάνῃ τὸ παραμικρό, καὶ

3ον) Γιατί οἱ δύο συμβολαιογράφοι κ' οἱ δικηγόροι ποὺ κάνουνε τὸν ἔξυπνο, πέσανε θύματα τῆς βλακείας τους, μιὰ καὶ δὲν θ' ἀμειφθοῦνε ἀπὸ πουθενά.

Εἰδικὰ γιὰ τοὺς συμβολαιογράφους, ποὺ εἶνε σεσημασμένοι λωποδῦτες, χαίρομαι περισσότερο.

Σᾶς ἀφίνω μὲ τὴν ἀπογοήτευσί σας, ἀγαπητοὶ φίλοι, καὶ σᾶς στέλνω ὅλη μου τὴν περιφρόνησι ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν.

Ἰερεμίας Τέριγκτον»

✪

Ἀπογοητευμένοι, τσακισμένοι καὶ θλιβεροί, οἱ νεόνυμφοι κάνουνε τὸν περίπατο τῆς συμφορᾶς. Εἶνε νύχτα. Ἕνα ὠχρὸ φεγγάρι φωτίζει τὴ λύπη τους. Ὁ Ρολλὰν τὸ κυττάζει μὲ μῖσος, γιατί ἔχει ὄψι ἀρρωστιάρικη. Ὢ, εἶνε ἀσφαλῶς τὸ πιὸ ἄρρωστο φεγγάρι τοῦ μέλιτος ποὺ φώτισε ποτὲ δυὸ ἠλιθίους...

ΠΙΤΙΓΚΡΙΛΛΙ

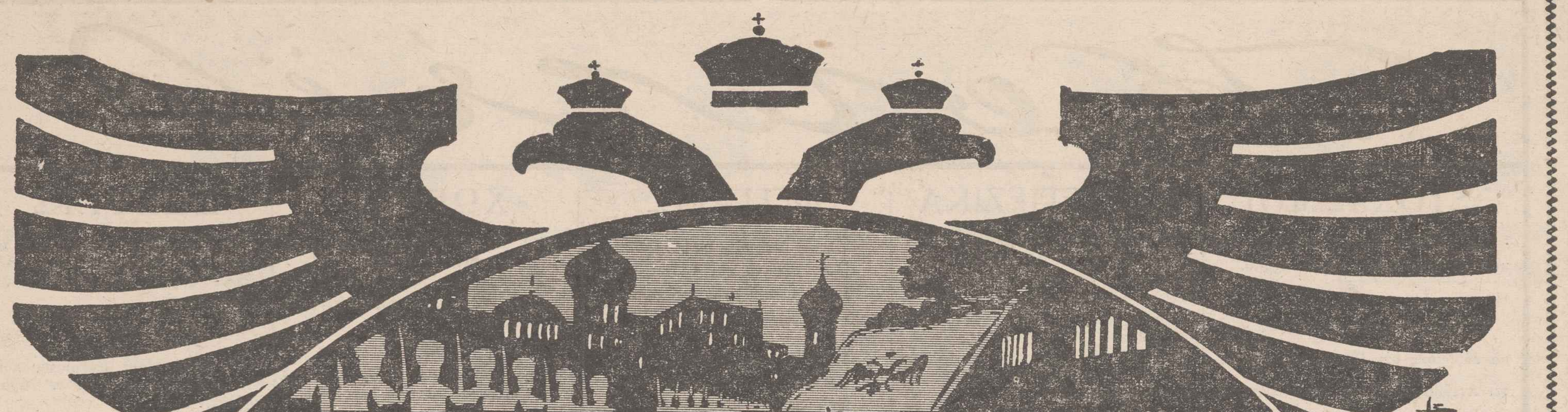

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β', Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΤΣΑΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Θ. ΔΟΓΑΝΗ

✪

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Στὶς 6 Μαΐου 1896 στὴ Μητρόπολι τῆς Μόσχας γίνεται μεγαλοπρεπὴς ἡ στέψις τοῦ νέου τσαρικοῦ ζεύγους, τοῦ Νικολάου Β' καὶ τῆς Ἀλεξάνδρας Θεοδωρόβνας. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ὁ Τσάρος παίρνει στὰ χέρια του τὸ ἱερὸ σκῆπτρο, τὸ σκῆπτρο τοῦ γλυστρᾶ, πέφτει καὶ κυλιέται χάμω στὶς πλάκες τῆς ἐκκλησίας. Κακὸς οἰωνὸς γιὰ τὸ νέο Τσάρο νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν ὥρα τῆς στέψεως τὸ σκῆπτρο... Τὸ 1904 ἡ Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα ἔφερε στὸν κόσμο τὸ πρῶτο ἀγόρι της. Ἡ χαρά της γι' αὐτὸ εἶνε ἀπερίγραπτη. Ἀλλὰ δέκα μόλις ἡμέρες μετὰ τὴν γέννησί του, ὁ μικρὸς Διάδοχος παθαίνει μιὰ φοβερὴ αἱμορραγία. Οἱ γιατροὶ σὲ λίγο διαπιστώνουν, ὅτι ὁ Διάδοχος τοῦ ρωσσικοῦ θρόνου πάσχει ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἀρρώστεια αἱμοφιλία ποὺ εἶνε ἀνίατος. Στὸ μεταξὺ ἀρχίζει ὁ ρωσσοϊαπωνικὸς πόλεμος.

Ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες καὶ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν οἱ Ρῶσσοι ἡττῶνται. Στὴν Κιτρίνη Θάλασσα ὁ στόλος των τοῦ Εἰρηνικοῦ ὑφίσταται συντριπτικὴ ἧττα στὴ ναυμαχία ποὺ ἔδωσε πρὸς τὸν ἰαπωνικὸ στόλο. Τότε ἡ ρωσσικὴ Κυβέρνησις ἀποφασίζει νὰ στείλῃ στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ τὸν στόλο τῆς Βαλτικῆς.

✪

7ον

Τὸν στόλον αὐτὸν ἀποφασίζει ἡ Ρωσσικὴ κυβέρνησις νὰ στείλῃ στὸν Εἰρηνικὸ μὲ σκοπὸ νὰ καταναυμαχήσῃ τὸν Ἰαπωνικὸ στόλο, νὰ σώσῃ τὸ Πὸρτ - Ἀρθοὺρ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ κάθε ἐπικοινωνία τῶν ἰαπωνικῶν στρατευμάτων, ποὺ μάχονται στὴν Μαντζουρία μὲ τὴν Ρωσσίαν.

Τὸ σχέδιο βέβαια θεωρητικὰ εἶνε λαμπρό. Στὴν ἐφαρμογή του ὅμως εἶνε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ καταδικασμένο ν' ἀποτύχῃ.

Γιατὶ ὁ ρωσσικὸς στόλος τῆς Βαλτικῆς, ποὺ παρουσιάζει τὰ φοβερὰ μειονεκτήματα, τὰ ὁποῖα σύντομα ἀναφέραμε προηγουμένως, εἶνε ἀδύνατον νὰ πλήξῃ τὸν στόλο τῶν Ἰαπώνων, ἕνα στόλο ποὺ παρουσιάζει θαυμαστὴ ὁμοιογένεια, ποὺ ἔχει σκάφη νεωτάτου τύπου, ποὺ διαθέτει πληρώματα γυμνασμένα λαμπρά, μὲ ἠθικὸ ἐξαίσιο, τονωμένο. ἀπὸ τὴν τελευταία μεγάλη νίκη κατὰ τοῦ ρωσσικοῦ στόλου τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἐπὶ πλέον ὁ στόλος τοῦ Μικάδο ἔχει ὡς ἀρχηγὸ τὸν μεγάλο ναύαρχο Τόγκο.

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ σοβαρώτατα ἐπιχειρήματα ἐναντίον τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ρωσσικοῦ στόλου τῆς Βαλτικῆς στὸν μακρυνὸ Εἰρηνικὸ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Καὶ τὰ ρωσσικὰ πολεμικὰ σκάφη ξεκινοῦν στὶς 14 Ὀκτωβρίου μὲ ἀρχηγό τους τὸν γέρο ναύαρχο Ροζεστβένσκυ.

Θὰ κάμουν ὁλόκληρο τὸν γύρο τῆς Ἀφρικῆς, ἐπειδὴ φοβοῦνται μήπως ἡ Ἀγγλία — φίλη τῆς Ἰαπωνίας — τοὺς ἀπαγορεύσει τὴν δίοδο τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ.

Ὁ γύρος αὐτὸς αὐξάνει τὴν διαδρομὴ κατὰ χιλιάδες μιλλίων, τοὺς καθυστερεῖ πολύ, καταπονεῖ τὰ πλοῖα καὶ τὰ πληρώματα. Ἐπειδὴ ὅλοι σχεδὸν οἱ λιμένες τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς ἦσαν στὰ χέρια τῆς Ἀγγλίας, ὁ ρωσσικὸς στόλος ἀναγκαζόταν ν' ἀνθρακεύῃ στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος. Ἡ ταλαιπωρία καὶ ἡ καθυστέρησις, ποὺ προκαλοῦσε κάθε τόσο ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἀνθρακεύσεως, ἐξενεύριζεν ἀκόμη πιὸ πολὺ τὰ πληρώματα.

Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ Ἄγγλοι ἂν καὶ διέκειντο δυσμενῶς ἀπέναντι τῶν Ρώσσων καὶ ὑπεστήριζαν τοὺς Ἰάπωνας δὲν ξεχνοῦσαν καὶ τὸ ἐμπορικό τους συμφέρον.

Τὰ ἀγγλικὰ ἀνθρακωρυχεῖα εἶχαν συμβληθῆ μὲ τὴν Ρωσσικὴ κυβέρνησι ν' ἀναλάβουν αὐτὰ τὸν ἀποκλειστικὸ ἐφοδιασμὸ τοῦ ρωσσικοῦ στόλου μὲ κάρβουνο κατὰ τὸν πολύμηνο πλοῦν του, ἐνῶ ἡ Γερμανικὴ ἀτμοπλοϊκὴ ἑταιρεία «Χάμπουργκ — Ἀμέρικα — Λίγιε» συνεβλήθη μὲ τοὺς Ρώσσους γιὰ τὴν ἀποκλειστικὴ ἐπίσης μεταφορὰ τῶν καρβουνοφορτίων στὰ ρωσσικὰ πολεμικά.

Ἐπὶ τέλους ἔπειτα ἀπὸ ταξίδι πραγματικὰ μαρτυρικὸ μὲ διαρκεῖς ἀβαρίες, μὲ ἀναγκαστικὲς σταθμεύσεις στὸ μέσον τοῦ Ἀτλαντικοῦ γιὰ τὶς πρόχειρες ἐπισκευές, ἡ μοῖρα τοῦ Ροζεστβένσκυ ἔφθασε στὴν Μαδαγασκάρη.

Ἐκεῖ οἱ Ρῶσσοι ἐπληροφορήθησαν τὴν φοβερὴ καταστροφὴ τῆς μοίρας τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἐκεῖ ἔμαθαν τὶς ἧττες τοῦ Κουροπάτκιν, ἐκεῖ τοὺς ἔφθασε ἡ εἴδησις ὅτι τὸ Πὸρτ - Ἀρθοὺρ κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας.

Οἱ εἰδήσεις αὐτὲς ἐπροκάλεσαν πραγματικὴ συντριβὴ στὰ πληρώματα. Κανεὶς πιὰ δὲν ἀμφέβαλλε, ὅτι ὁ στόλος τῆς Βαλτικῆς ἦταν καταδικασμένος νὰ ἀφανισθῇ.

Ὁ Ροζεστβένσκυ θέλοντας νὰ μὴ χαθῇ πιὰ πολύτιμος χρόνος, ἐπέσπευσε τὴν ἀναχώρησι ἀπὸ τὴν Μαδαγασκάρη, γιατὶ ἐφοβεῖτο, ὅτι ἂν ἀργοῦσε νὰ φθάσῃ στὰ Ἰαπωνικὰ ὕδατα, οἱ Ἰάπωνες θὰ πρόφθαιναν στὸ μεταξὺ νὰ ἐπιδιορθώσουν τὶς ζημίες, ποὺ εἶχαν καὶ αὐτοὶ ὑποστῆ κατὰ τὴν ναυμαχία τῆς Κιτρίνης Θαλάσσης.

Ἀλλὰ ἡ κυβέρνησις τοῦ Τσάρου ἐννοοῦσε κι' ἐδῶ νὰ ἐπέμβῃ γιὰ τὸν στόλο. Ἀντὶ νὰ ἐπιμείνῃ κι' αὐτὴ γιὰ τὴν ταχυτάτη συνέχισι τοῦ πλοῦ πρὸς τὴν Ἄπω Ἀνατολή, διέταξε τὸν Ροζεστβένσκυ, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του, νὰ περιμείνῃ στὴ Μαδαγασκάρη τὴν ἄφιξι μιᾶς ἄλλης μοίρας ἀπὸ τὰ πιὸ παληὰ Ρωσσικὰ σκάφη ποὺ εἶχαν ἐν τῷ μεταξὺ ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν Κρονστάνδη μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ναύαρχο Νεμπογκάτωφ.

Ὁ ἀρχιναύαρχος μὲ ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὴν Κυβέρνησί του, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ καράβια ποὺ τοῦ ἔστελνε, ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐνίσχυαν τὴν μοῖρα του, ἀλλὰ ἀντιθέτως θ' ἀποτελοῦσαν γι' αὐτὴν ἕνα περιττὸ βάρος καὶ θὰ τὴν καθυστεροῦσαν στὸ δρόμο της.

Ἐν τούτοις ἡ Κυβέρνησις δὲν μετεπείσθη ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματά του.

Ἔτσι ὁ Ρωσσικὸς στόλος καθηλώθη ἐπὶ διόμιση μῆνες στὴ Μαδαγασκάρη.

Ἡ καθυστέρησις αὐτὴ συνετέλεσε νὰ ἐξαρθρωθῇ τελείως ἡ πειθαρχία καὶ νὰ ὑπονομευθῇ ἡ ὑγεία τῶν πληρωμάτων.

Πράγματι οἱ Ρῶσσοι ναῦτες καὶ οἱ ἀξιωματικοί τους ὑπέφεραν ἀφάνταστα ἀπὸ τὴν τροπικὴ ζέστη καὶ τὴν ἔλλειψι νεροῦ. Πολλοὶ προσεβλήθησαν ἀπὸ ὀξυτάτη νευρασθένεια, μερικοὶ παρεφρόνησαν.

«Ὅταν στὰς 27 Φεβρουαρίου ἔφθασαν στὸ Νόσσι - Μπὲ — στὸ λιμάνι τῆς Μαδαγασκάρης ὅπου εἴχαμε ἀράξει — τὰ Γερμανικὰ φορτηγὰ μὲ τὸ κάρβουνο καὶ ἀρχίσαμε νὰ ἀνθρακεύουμε, ἡ ζέστη εἶχε φθάσει στοὺς 45 βαθμοὺς» γράφει ὁ πλωτάρχης Βυρούμπωφ, «κάτω στὰ μηχανοστάσια τὸ θερμόμετρο εἶχε ξεπεράσει τοὺς 60 βαθμούς. Ἀναγκαζόμαστε κάθε μισὴ ὥρα ν' ἀνεβάζουμε στὸ κατάστρωμα τοὺς θερμαστὰς γιὰ νὰ πάρουν λίγον ἀέρα».

«Οἱ περισσότεροι λιποθυμοῦσαν γιατὶ κάτω στὸ διαμέρισμα τῶν μηχανῶν ἦταν πραγματικὴ κόλασις».

Στὸ μεταξὺ λίγες μέρες προτοῦ ξεκινήσῃ ὁ στόλος ἀπὸ τὴν Μαδαγασκάρη γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι του, ἔφθασε ἡ εἴδησις τῆς νέας συντριπτικῆς ἥττας ποὺ εἶχον ὑποστῆ τὰ τσαρικὰ στρατεύματα στὸ Μούκδεν.

Ἡ εἴδησις αὐτὴ δὲν ἔκανε πιὰ καμμιὰ ἐντύπωσι στὰ πληρώματα. Εἶχαν κυριευθῆ ἀπὸ τέτοια βαθειὰ ἀποκαρδίωσι, ὥστε ἄρχισαν νὰ ἀδιαφοροῦν τελείως γιὰ τὴν τύχη τῶν ρωσσικῶν ὅπλων.

Δὲν πίστευαν πιὰ στὴν νίκη. Ἀντιθέτως εἶχαν τὴν πεποίθησι ὅτι καὶ τὸν στόλο τῆς Βαλτικῆς τὸν περίμενε ἡ τραγικὴ τύχη τῆς Μοίρας Εἰρηνικοῦ.

Ὁ Ροζεστβένσκυ ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του τὴν πλήρη κατάρρευσι τοῦ ἠθικοῦ τῶν ἀνδρῶν του καὶ τὶς σοβαρώτατες τεχνικὲς ἀδυναμίες τοῦ στόλου του, ἀπεφάσισε ν' ἀποφύγῃ μὲ κάθε μέσον τὴν συνάντησι μὲ τὸν Τόγκο ποὺ θὰ κατέληγε σὲ βεβαία καταστροφή.

Ἀντικειμενικός του σκοπὸς πλέον θὰ ἦτο νὰ προσπαθήσῃ νὰ ὁδηγήσῃ τὰ καράβια του στὸ Βλαδιβοστόκ. Ἐκεῖ εἶχε καταντήσει ὁ στόλος ποὺ εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν Βαλτικὴ γιὰ νὰ συντρίψῃ τοὺς Ἰάπωνας. Ὁ ἀρχηγός του ἔχοντας πλήρη ἐπίγνωσι τῆς τραγικῆς καταστάσεως τῆς Μοίρας—τῆς ὁποίας εἶχε ταχθῆ ἀρχηγός— ἔβλεπε ὡς μόνη σωτηρία τὴν καταφυγὴ στὸ λιμάνι τοῦ Βλαδιβοστόκ, χωρὶς νὰ δώσῃ μάχη πρὸς τὸν ἀντίπαλο.

Ἀλλὰ ὁ Τόγκο δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀφήσῃ τὴν λεία ποὺ ἀποτελοῦσε γι' αὐτὸν ὁ Ρωσσικὸς στόλος νὰ τοῦ διαφύγῃ. Οἱ Ἄγγλοι τὸν εἶχαν πληροφορήσει μὲ κάθε λεπτομέρεια γιὰ τὸ κατάντημα τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ Τόγκο ὑπωπτεύθη ὅτι ὁ Ροζεστβένσκυ θὰ ἐπιχειροῦσε ν' ἀποφύγῃ τὴν σύγκρουσι μαζί του καὶ γι' αὐτὸ ἐφρόντισε ἐγκαίρως νὰ στείλῃ τὰ ἀντιτορπιλλικά του στὶς κινέζικες θάλασσες γιὰ ν' ἀνιχνεύουν ἀδιάκοπα καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσουν μόλις θὰ ἐνεφανίζετο ὁ ἐχθρικὸς στόλος.

Ὁ Ἰάπων ναύαρχος ὑπελόγιζεν, ὅτι οἱ Ρῶσσοι θὰ ἔφθαναν στὰ κινεζοϊαπωνικὰ ὕδατα κατὰ τὸν Φεβρουάριο. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν Δεκέμβριο διέταξε καὶ ἄρχισαν καθημερινῶς σχεδὸν γυμνάσια τοῦ στόλου του.

Ἡ μεγάλη καθυστέρησις τῆς Ρωσσικῆς Μοίρας τοῦ ἔδωσε καιρὸ ν' ἀσκήσῃ ἀκόμη καλλίτερα τὶς δυνάμεις του.

Ἔτσι ἅμα ἔπειτα ἀπὸ συνεχεῖς ταλαιπωρίες ἔφθασεν ὁ τσαρικὸς στόλος κατὰ τὸν Μάϊο τοῦ 1905 στὶς κινέζικες θάλασσες, ὁ Τόγκο τὸν περίμενε πάνοπλος.

Ἡ στιγμὴ τῆς συντριβῆς τῶν Ρώσσων εἶχε φθάσει.

Στὰς 27 Μαΐου ὁ Ρωσσικὸς στόλος ἔμπαινε μὲ ταχύτητα 9 —10 κόμβων τὴν ὥρα, στὸ στενὸ τῆς Κορέας.

Ἡ θάλασσα ἦταν ἀνήσυχη. Τὰ μεγάλα ρωσσικὰ σκάφη δὲν ὑπέφεραν καὶ πολύ, τ' ἀντιτορ-

Τσάρος καὶ Τσάρεβιτς, μὲ στολὴ τοῦ 4ου Συντάγματος Κοζάκων τῆς φρουρᾶς τῶν ἀνακτόρων.

Κοκτέϊλ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Ἡ γυναῖκα εἶναι ἕνα ζῶον μὲ μακρυὰ μαλλιὰ καὶ κοντὸ μυαλό.

⁂

Ὁ ἔρως εἶναι κάτι ποὺ δίνει πνεῦμα σὲ ὅσους δὲν ἔχουν, ποὺ προσθέτει πνεῦμα σὲ ὅσους ἔχουν λίγο καὶ ποὺ ἀφαιρεῖ ὅλο τὸ πνεῦμα ἐκείνων ποὺ ἔχουν ἄφθονο.

⁂

Ἡ εὐτυχία ποὺ δίνει ἡ δόξα εἶναι ἕνα κούφιο μπρούντζινο ἄγαλμα.

ΣΟΠΕΝΑΟΥΕΡ

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΑ

Ὁ Ὀλὶβ γυρίζει στὸ σπίτι, ἐλαφρῶς στὸ κέφι. Ἡ γυναῖκα του ἔχει διάθεσι νὰ κάνη σκηνές. Δὲν σηκώνει οὔτε καλοπιάσματα, οὔτε δικαιολογίες. Ὁ Ὀλὶβ ἐξανίσταται καὶ τῆς λέει ξερά:

—Εἶσαι βλάκας!...

—Κι' ἐσὺ εἶσαι μεθυσμένος, τοῦ ἀπαντάει θυμωμένη.

—Πολὺ σωστά. Ἀλλὰ ἐγὼ αὔριο δὲν θὰ εἶμαι πιὰ μεθυσμένος, ἐνῷ ἐσὺ θὰ ἐξακολουθῆς νὰ εἶσαι βλάκας.

⁂

Ὁ Μάριος εἶναι ἐξαιρετικὰ ὑπερήφανος γιὰ μιὰ οὐλὴ ποὺ ἔχει στὸ πρόσωπο.

—Εἶναι ἀπὸ μονομαχία, δηλώνει.

—Μὰ δὲν φαίνεται τίποτα.

—Δὲν φαίνεται γιατί ὅταν κόπηκα μοῦ πήρανε κρέας ἀπὸ ἕνα ἄλλος μέρος τοῦ σώματός μου καὶ τὸ προσθέσανε στὴν πληγή.

—Ἀπὸ ποιό μέρος;

—Δὲν ξέρω. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι ὅταν εἶμαι κουρασμένος τὸ μάγουλό μου θέλει...νὰ καθήση.

ΦΕΓΓΑΡΙ...

Χλωμὸ φεγγάρι πρόβαλε
Στὸν οὐρανὸ καὶ τρέχει,
Καράβι, ποὺ στὴν πρύμη του
Ζευγάρι δὲν μᾶς ἔχει,

Μαζὶ νὰ ταξιδέψουμε,
Νὰ φτάσουμε καὶ πάλι
Στὰ ρόδινα ἀφροκύματα
Ποὺ σβοῦν σ' ἕνα ἀκρογιάλι

Καὶ φεύγει καὶ τὰ σύγνεφα
Τὰ βουρκωμένα σκίζει,
Καὶ πρὸς τὸ ρόδινο γιαλὸ
Πλωρίζει κι' ἀρμενίζει.

Ἔρμη ψυχή! γιὰ κύτταξε
Σὰν κάποιος χαιρετάει
Μὲσ' ἀπ' τὸ πλοῖο, πὤγυρε
Καὶ γλύστρησε καὶ πάει

Χλωμὸ φεγγάρι πρόβαλε
Στὸν αὐρανὸ κ' ἐχάθη
Σὲ κάποιες μαῦρες θάλασσες
Σὲ κάποια μαῦρα βάθη,

Δὲν ταξιδέψαμε μαζί,
Νὰ φτάσουμε καὶ πάλι
Στὰ ρόδινα ἀφροκύματα
Ποὺ σβοῦν σ' ἕνα ἀκρογιάλι...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΩΡΑΤΑ

—Ὁ Μπράουν ἔχει νὰ κόψη τὰ μαλλιά του δέκα χρόνια.

—Μὰ τότε θὰ εἶναι τρελλός.

—Ὄχι, δὲν εἶναι τρελλός. Εἶναι φαλακρός.

⁂

Ἡ ἡλικιωμένη καὶ ἁπλοϊκὴ γυναικούλα πίνοντας μπύρα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, ἐφώναξε:

—Περίεργο! Αὐτὸ τὸ ποτὸ μοιάζει στὴ γεῦσι σὰν τὸ φάρμακο ποὺ παίρνει ὁ ἄντρας μου ἐπὶ σαράντα χρόνια!

⁂

Ὁ ἐπισκέπτης: Εἶναι ἐδῶ ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ;

Ὁ μπαϊλτισμένος πατέρας: Σςςς!... Κοιμᾶται στὴν κούνια του!

⁂

—Εἶχες ἐπιτυχία ὅταν ἔπαιξες τὸν Ὀθέλλο;

—Τρομερή. Φτάνει μόνο νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὁ κόσμος χειροκροτοῦσε τόσο πολύ, ὥστε ἀναγκάστηκα νὰ πνίξω τρεῖς φορὲς τὴν Δυσδαιμόνα!...

⁂

— Ἔκανα ὅπως μὲ συμβούλεψες, εἶπε ὁ καλοκάγαθος σύζυγος στὸν φίλο του. Ἔτριξα τῆς γυναίκας μου τὰ δόντια καὶ τῆς εἶπα ὅτι στὸ ἑξῆς δὲν θὰ μπορῆ νὰ μὲ τραβᾷ ἀπὸ τὴ μύτη.

— Μπράβο! τὸν συνεχάρη ὁ φίλος. Τώρα μπορεῖς νὰ κρατᾷς τὸ κεφάλι σου ψηλά.

— Δὲν μπορῶ, τοῦ ἐξήγησε ὁ πολυπαθὴς σύζυγος, γιατί μοῦ... πονᾷ!

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ ἔρως ξέρει καὶ βρίσκει τὸ δρόμο τῆς καρδιᾶς, ὅπως τὰ ἔντομα ξέρουν καὶ βρίσκουν τὰ λουλούδια.

ΜΠΑΛΖΑΚ

⁂

Οἱ κακοὶ εἶναι ἄνθρωποι ποὺ δὲν κατώρθωσαν ποτὲ ν' ἀγαπηθοῦν.

ΣΑΡ ΝΟΝΤΙΕ

⁂

Στὸν ἔρωτα ὁ ἄνδρας ἀπολαμβάνει τὴν εὐτυχία ποὺ νοιώθει. Ἡ γυναῖκα ἀπολαμβάνει τὴν εὐτυχία ποὺ προσφέρει. Ἡ εὐχαρίστησις τοῦ ἀνδρὸς εἶναι νὰ ἱκανοποιήση τοὺς πόθους του. Ἡ αὐχαρίστησις τῆς γυναῖκας εἶναι νὰ γεννήση αὐτοὺς τοὺς πόθους.

ΜΕΛΑΝ

⁂

Ἡ οἰκογενειακὴ εὐτυχία εἶναι ὁ ἐπιούσιος ἄρτος τῆς χαρᾶς.

ΕΛΓ. ΦΙΓΚΙΕΡ

⁂

Ἡ αὐτοκτονία εἶναι τὸ φρικτότερο ἁμάρτημα κατόπιν τοῦ ὁποίου δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μετανοήση γιατί τὸ ἔγκλημα καὶ ὁ θάνατος ἐπέρχονται ταὐτοχρόνως.

ΣΙΛΛΕΡ

⁂

Ἐνῷ ποταμοὶ αἱμάτων ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ ἐξιλεωθοῦν τὰ σφάλματά μας ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων, ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ ἕνα δάκρυ μετανοίας εἶναι ἀρκετό.

ΣΑΤΩΜΠΡΙΑΝ

⁂

Ἡ ὑστεροφημία μοιάζει μὲ τὸν οὔριο ἄνεμο ποὺ πνέει ὕστερα ἀπὸ ἕνα ναυάγιο.

ΒΟΥΑΛΩ

πιλλικὰ ὅμως χοροπηδοῦσαν ἐπάνω στὰ κύματα σὰν φελοῦκες.

Ὅταν ἐνύχτωσε ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης σκεπάστηκε μὲ βαρειὰ πυκνὴ καταχνιά.

Ὁ ναύαρχος Ροζεστβένσκυ ἐπέρασε ἄγρυπνος ὅλη τὴν νύχτα πάνω στὴν γέφυρα τῆς ναυαρχίδος του. Σὰν νὰ εἶχε διαισθανθῆ, ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ πιὸ τραγικὴ ὥρα τῆς ζωῆς του.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί του, κι' αὐτοὶ δὲν ἔκλεισαν μάτι κατὰ τὴν νύχτα αὐτή.

Στὶς 3 τὸ πρωΐ ἡ καταχνιὰ ἄρχισε νὰ διαλύεται. Τὰ καράβια ἔπλεαν μὲ σβυσμένα τὰ φῶτα τους.

Τὰ πλωτὰ νοσοκομεῖα ὅμως συμμορφούμενα μὲ τοὺς διεθνεῖς κανόνας εἶχαν ὅλο τὸν φωτισμό τους.

Τὰ φῶτα ὅμως αὐτὰ ἐπρόδωσαν τὴν παρουσία τῶν ρωσσικῶν πολεμικῶν στοὺς Ἰάπωνας.

Κατὰ τὰς 2 τὸ πρωΐ τὸ Ἰαπωνικὸ ἐλαφρὸ καταδρομικὸ «Σινάνο Μάρου» ποὺ περιπολοῦσε περὶ τὰ 40 μίλλια δυτικὰ τῶν νήσων Γκόττο, διέκρινε τὰ φωτισμένα πλωτὰ νοσοκομεῖα τῶν Ρώσσων. Ἐπλησίασε, διεπίστωσε τὴν παρουσία ὁλοκλήρου τοῦ στόλου καὶ ἀμέσως τηλεγράφησε στὸν Ἰάπωνα ἀρχιναύαρχο.

«Ἐχθρικὴ μοίρα ἐν ὄψει στὸ τετράγωνον 203».

Οἱ Ἰάπωνες γιὰ νὰ διευκολύνωνται στὴν μεταξύ των συνεννόησι, εἶχαν χωρίσει τὸν ναυτικὸ ἐπιτελικό τους χάρτη σὲ τετράγωνα.

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΤΣΟΥΣΙΜΑ

Μόλις ὁ Τόγκο ἔλαβε τὸ ραδιογράφημα αὐτό, στὸν πολεμικὸ λιμένα τοῦ Μαζάμπο, ὅπου εἶχε συγκεντρώσει ὅλα τὰ πλοῖα του, διέταξε ἀμέσως ἄπαρσιν καὶ ἀπέστειλε στὸ Τόκιο πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα διὰ τοῦ ἀσυρμάτου.

«Μόλις πρὸ ὀλίγων λεπτῶν τὸ καταδρομικὸ «Σινάνο Μάρου» μᾶς ἐπληροφόρησεν, ὅτι ὁ ἐχθρικὸς στόλος ἐθεάθη πλέων στὸ ἀνατολικὸ στενὸ τῆς Κορέας, μεταξὺ τῆς νήσου Τσουσίμα καὶ τῆς νήσου Κιαουσίου. Ἀποπλέομεν αὐτὴ τὴν στιγμὴ γιὰ νὰ τὸν προσβάλωμεν καὶ νὰ τὸν ἐξοντώσωμεν».

Στὰς 12 τὸ μεσημέρι τῆς 27 Μαΐου οἱ δύο στόλοι συνηντήθησαν. Ἐχωρίζοντο ἀκόμη ἀπὸ μιὰ ἀπόστασι 12 μιλλίων.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ρώσσων ἔπλεαν τὰ θωρηκτὰ «Ὀσλιάμπια» καὶ «Σουβάρωφ» (ναυαρχὶς τοῦ Ροζεστβένσκυ).

Στὰς 13.40' ὁ Τόγκο ἄλλαξε κατεύθυνσι καὶ προχωρῶν μὲ ταχύτητα 14 κόμβων, ἔλαβε πλεῦσιν κάθετον πρὸς τὴν πορείαν ποὺ ἀκολουθοῦσεν ὁ ἐχθρός.

Τὸ σχέδιο του ἦταν νὰ ἐπιτεθῆ μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις κατὰ τῶν δύο Ρωσσικῶν θωρηκτῶν ποὺ ἔπλεαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐχθρικῆς παρατάξεως.

Ὁ Ροζεστβένσκυ διεῖδε τὶς προθέσεις τοῦ ἀντιπάλου του, διέταξε καὶ τὰ πολεμικά του ἐστράφησαν πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἔτσι οἱ δύο στόλοι ἦλθαν εἰς γραμμὴν παράλληλον.

Στὰς 13.45' ὁ Τόγκο ὕψωσε τὸ σῆμα:

«Ἡ τύχη τῆς αὐτοκρατορίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἔκβασι αὐτῆς τῆς μάχης. Ὁ καθένας ἂς ἐκτελέση τὸ καθῆκον του».

Ὁ μικρὸς Τσάρεβιτς εἰς ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν, παίζων στὸν ἀπέραντον κῆπον τοῦ Τσαρσκόγιε Σέλο μ' ἕνα ἀρνάκι.

Η ΡΩΣΣΙΚΗ ΝΑΥΑΡΧΙΔΑ ΒΥΘΙΖΕΤΑΙ

Εἴκοσι λεπτὰ ἀργότερα ὅταν ἡ ναυαρχὶς τοῦ Τόγκο ἔφθασε σὲ ἀπόστασι 6.000 μέτρων ἀπὸ τὸ «Σουβάρωφ», ἡ Ρωσσικὴ ναυαρχὶς ἄνοιξε πρώτη τὸ πῦρ.

Ἀμέσως ἡ μάχη ἐγενικεύθη. Οἱ Ρῶσσοι πολεμοῦσαν μὲ ἀναμφισβήτητο ἡρωϊσμό. Ἀλλὰ οἱ Ἰάπωνες ἐμάχοντο μὲ παλληκαριὰ μαζὶ καὶ τέχνη. Τὰ κανόνια τους στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα ἔρριχναν τριπλάσιες εἰς ἀριθμὸν ὀβίδες ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους. Καὶ ἔβαλλον μὲ καταπληκτικὴ εὐστοχία.

Τρία τέταρτα μετὰ τὴν ἔναρξι τῆς ναυμαχίας, ἡ Ρωσσικὴ ναυαρχὶς καὶ τὸ θωρηκτὸ «Ἀλέξανδρος ΙΙΙ» εἶχεν περικυκλωθῆ ἀπὸ φοβερὲς φλόγες. Ὁ Ροζενστβένσκυ εἶχε τραυματισθῆ βαρειὰ καὶ γιὰ νὰ σωθῆ μετεφέρθη στὸ ἀντιτορπιλλικὸ «Μπουϊνύϊ».

Στὰς 15.40' τὸ «Ὀσλιάμπια» πληγωμένο βαρειὰ ἄρχισε νὰ βυθίζεται. Ἔξαφνα τὸ πεδίο τῆς μάχης σκεπάστηκε μὲ πυκνοὺς πέπλους καπνοῦ καὶ ὁμίχλης. Τότε οἱ Ρῶσσοι προσεπάθησαν νὰ ξεφύγουν. Ἀλλὰ ἡ ὁμίχλη διελύθη γρήγορα καὶ ὁ Τόγκο ὥρμησε καὶ πάλιν ἀκάθεκτος κατὰ τῶν Ρωσσικῶν πολεμικῶν.

Στὰς 6.30' τὸ «Ἀλέξανδρος ΙΙΙ» ἐκόπη στὰ δύο. Κατεποντίσθη μέσα σὲ λίγα λεπτά· Ταὐτόχρονα τὰ θωρηκτὰ «Μποροντίνο» καὶ «Σουβάρωφ» ἐδέχοντο ξαφνικὴ τορπιλλικὴ ἐπίθεσι ἀπὸ 12 Ἰαπωνικὰ ἀντιτορπιλλικά· Οἱ τορπίλλες τῶν Ἰαπώνων ἐπροκάλεσαν τρομερὰ ρήγματα στὰ δύο Ρωσσικὰ σκάφη. Τὸ «Μποροντίνο» καὶ τὸ «Σουβάρωφ», ἀφοῦ μάταια ἀγωνίστηκαν νὰ φράξουν πρόχειρα τὰ ρήγματα κατεκλύσθησαν ἀπὸ τὰ ὕδατα καὶ στὶς 7 εἶχαν βουλιάξει.

Ἐνῷ ὅμως ὁ Τόγκο συνέχιζε τὴν τρομερὴ σὲ ἀποτελεσματικότητα ἐπίθεσί του κατὰ τῶν θωρηκτῶν τοῦ Ροζεστβένσκυ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς μοίρας τῶν Ἰαπωνικῶν καταδρομικῶν ἀντιναύαρχος Ντέβα ἐπέπιπτε κατὰ τῶν βοηθητικῶν σκαφῶν καὶ τῶν εὐδρόμων ποὺ ἀπετέλουν τὴν οὐρὰ τῆς Ρωσσικῆς παρατάξεως.

Ἡ ἐπίθεσις αὐτὴ ἦταν τόσον ὁρμητική, ὥστε μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τὰ Ρωσσικὰ εὔδρομα ἐτρέποντο εἰς φυγὴν πανικόβλητα. Τὰ πλεῖστα βοηθητικὰ τῶν Ρώσσων ὁ Ντέβα τὰ κατεβύθισε.

Λίγο ἀργότερα ὅταν πιὰ εἶχεν ἀρχίσει νὰ νυχτώνη 21 ἀντιτορπιλλικὰ καὶ 15 τορπιλλοβόλα Ἰαπωνικὰ ἐπετέθησαν κατὰ τῆς μοίρας τῶν παλαιῶν σκαφῶν τοῦ Ρωσσικοῦ στόλου ποὺ ὑπὸ τὸν ναύαρχο Νεμπουγκάτωφ ἔπλεε βραδυποροῦσα καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη λάβει μέρος στὸν ἀγῶνα·

Τὰ πολεμικὰ τοῦ Νεμπουγκάτωφ δὲν κατώρθωσαν ν' ἀποκρούσουν τὴν ἐπίθεσι αὐτὴ καὶ ὑπέστησαν πραγματικὴ πανωλεθρία.

Τὰ Ἰαπωνικὰ ἀντιτορπιλλικὰ ἐπέτυχαν νὰ τορπιλλίσουν καὶ νὰ καταβυθίσουν πέντε θωρηκτὰ τῆς μοίρας Νεμπουγκάτωφ, τὰ πολεμικά: «Ναύαρχος Νατχιμόβου», «Σισσόϊ», «Βελίκι», «Ναυαρίνο» καὶ «Βλαδίμηρος Μονομάχος».

Μὲ τὴν κατεύθυνσι τῶν πέντε αὐτῶν Ρωσσικῶν πολεμικῶν ἔληξεν ἡ πρώτη καὶ ἀποφασιστικὴ φάσις τῆς ναυμαχίας τῆς Τσουσίμα. Ἡ ἧττα τῶν Ρώσσων ἦταν πλήρης καὶ συντριπτική.

Ἀλλά, ὁ Τόγκο, ἂν καὶ ἀναγκάστηκε ἀπὸ τὴν νέαν ἐμφάνισι τῆς καταχνιᾶς καὶ τὸ νυχτερινὸ σκοτάδι νὰ διακόψη τὸν ἀγῶνα, δὲν ἐθεώρησεν ὅτι εἶχεν ὁλοκληρώσει τοὺς σκοπούς του. Εἶχε καταφέρει βέβαια καίριο πλῆγμα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του. Ἐν τούτοις δὲν ἦταν ἀκόμη ἱκανοποιημένος. Ἐννοοῦσε νὰ συνεχίση καὶ τὴν ἐπομένη ἡμέρα τὴν καταδίωξι καὶ νὰ ἐξοντώση καὶ ὅσα ρωσσικὰ πλοῖα εἶχαν διαφύγει.

Ἔτσι, ἀφοῦ συνεκέντρωσε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νυκτὸς τὰ πλοῖα του στὸ νησὶ Ματσουσίμα, μόλις ἐξημέρωσε ἀνοίχτηκε ξανὰ στὸ πέλαγος. Ἔξω ἀπὸ τὶς ξέρες Λιανκοὺρ συνήντησε πράγματι πέντε πολεμικὰ ἀπὸ τὴν μοίρα Νεμπουγκάτωφ. Ἀμέσως τὰ πολεμικά του ἄρχισαν νὰ χτυποῦν μὲ λύσσα τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα. Ὁ Νεμπουγκάτωφ ὅμως μὲ τὶς πρῶτες βολὲς ὑπέστειλε τὴν σημαία του καὶ ὕψωσε τὸ σῆμα: «Παραδιδόμεθα».

Ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν μοῖρα τοῦ Νεμπουγκάτωφ μόνον τὰ δύο ἐλαφρὰ καταδρομικὰ «Ἰζουμροὺντ» καὶ «Ἀλμὰζ» κατώρθωσαν νὰ ξεφύγουν.

Τὸ «Ἀλμὰζ» μάλιστα μπόρεσε νὰ φθάση στὸ Βλαδιβοστὸκ στὶς 29 Μαΐου, ὅπου καὶ ἀνήγγειλε τὴν φοβερὴ καταστροφὴ τῆς Τσουσίμα.

⁂

Στὸ μεταξὺ τὸ πρωΐ τῆς 28ης Μαΐου τὸ μικρὸ Ρωσσικὸ ἀντιτορπιλλικὸ «Μουϊνύϊ» ποὺ εἶχε παραλάβει τὸν πληγωμένο Ροζεστβένσκυ ἔπαθε ἀβαρία στὶς μηχανές του καὶ σταμάτησε.

Ὅλες οἱ προσπάθειες ποὺ ἔγιναν γιὰ νὰ ἐπιδιορθωθοῦν οἱ βλάβες ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τότε, ἀφοῦ ὁ τραγικὸς ἀρχιναύαρχος μετεφέρθη ἐπὶ τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ «Μπιεντόβυ», τὸ πλήρωμα τοῦ «Μπουϊνύϊ» κατεβύθισε τὸ σκάφος γιὰ νὰ μὴ πέση στὰ χέρια τῶν Ἰαπώνων.

Τὸ μεσημέρι τῆς 28ης Μαΐου ἐνῷ τὸ «Μπιεντόβυ» παράδερνε στὴν φουρτουνιασμένη θάλασσα προσπαθῶντας νὰ προχωρήση πρὸς βορρᾶν καὶ νὰ φθάση στὸ Βλαδιβοστὸκ ἀνεκαλύφθη ἀπὸ ἕνα Ἰαπωνικὸ καταδρομικό· Λίγα λεπτὰ ἀργότερα καὶ τὸ ἀντιτορπιλλικὸ αὐτὸ ἠχμαλωτίζετο ἀπὸ τὸ Ἰαπωνικὸ πολεμικό. Ἔτσι ὁ ἀρχιναύαρχος Ροζεστβένσκυ ὑπέστη ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἧττα καὶ τὸν ἐξευτελισμὸ νὰ πιαστῆ αἰχμάλωτος καὶ νὰ μεταφερθῆ τραυματισμένος στὴν Ἰαπωνία.

⁂

Ἡ ἧττα τῶν Ρώσσων κατὰ τὴν ναυμαχία τῆς Τσουσίμα εἶνε ἡ συντριπτικωτέρα ἀπ' ὅσες ἀναφέρει ἡ ἱστορία τῶν ναυτικῶν πολέμων· Εἴκοσι ἑπτὰ Ρωσσικὰ πολεμικὰ καταβυθίστηκαν ἢ αἰχμαλωτίσθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας. Τρία ἄλλα σκάφη, τὸ «Ἀουρόρα», τὸ «Ὄλεχ», καὶ τὸ «Γιεμτσούγκι» κατέφυγαν στὴ Μανίλα, ὅπου καὶ ἀφωπλίσθησαν.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ προσεχές.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΤΙ ΝΕΑ;

Ὁ Χάρρυ Μπὼρ ἔφυγε στὴν Ἀφρικὴ γιὰ νὰ γυρίση μιὰ ταινία ἀνάμεσα στοὺς λεπρούς. Κι' ἐπειδὴ βέβαια μιὰ τόσο καταραμένη ἀρρώστεια δὲν σέβεται κανένα ταλέντο, ὁ Χάρρυ Μπὼρ ἔκανε ὁλόκληρη σειρὰ ἀντιλεπρικῶν ἐνέσεων καὶ πῆρε μαζύ του καὶ γιατρὸ ποὺ θὰ τὸν παρακολουθεῖ.

⁂

Ὁ Πὼλ Μπριγκιὲ ἔγραψε ἕνα σενάριο ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ θρυλικοῦ λοχαγοῦ Μπουρνασέλ. Ἡ ταινία θὰ γυριστῆ στὸ Μαρόκο καὶ θὰ ἔχη τὸν τίτλο: «Ὁ Κόκκινος ἄνθρωπος».

⁂

Δὲν μπορεῖ νὰ ἔχετε ξεχάσει τὸν Τζαίημς Κάγκνεϋ. Εἶναι ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τοῦ ἀμερικάνου μόρτη, καὶ ἴσως-ἴσως ὁ μόνος ἠθοποιὸς ποὺ ἐνθουσιάζει μὲ τὰ γκαγκστερικά του φερσίματα. Τώρα παρουσιάζεται σὲ μιὰ ταινία ποὺ ἤδη χαλάει κόσμο στὴν Εὐρώπη. Ἡ ταινία ἔχει τὸν περίεργο τίτλο: «Ἄγγελοι μὲ βρώμικα πρόσωπα» καὶ κατατάσσεται στὶς καλύτερες τῆς παραγωγῆς.

⁂

Ἡ Μισὲλ Μοργκάν, ὁ ἀστὴρ ποὺ μεσουρανεῖ σήμερα στὸν Γαλλικὸ κινηματογράφο, ἔχει γίνει ἕνα ἄτσαλο καὶ βρώμικο παληοκόριτσο γιὰ νὰ παίξη στὴν ταινία «Τὸ κυνῆγι τῶν κοραλίων». Τὸ φίλμ γυρίζεται στὴν Πολυνησία ἀπὸ τὸν Μωρὶς Κλέϊτζ καὶ τὸ συνεργεῖο του. Τώρα πῶς θὰ καταφέρουνε νὰ δείξουνε τὴ Μισὲλ ἀπάνω σ' αὐτὰ τὰ τοπεῖα, ἀφοῦ οὔτε τὸ κούνησε ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἶναι δικός τους λογαριασμός...

⁂

Καὶ πάλιν ἡ Βιβιὰν Ρομάνς. Αὐτὴ τὴ φορὰ στὴν «Παράδοσι τοῦ Μεσονυκτίου», μαζὺ μὲ τὸν Ζὼρζ Φλαμάν, παίζει τὸν ρόλο ἑνὸς καλοῦ κοριτσιοῦ. Γιὰ τοὺς ἄρρενες θεατὰς θὰ εἶναι πολὺ λυπηρὸ νὰ φρονιμέψη ἡ Βιβιάν...

⁂

Στὴν ταινία «Μουλὲν Ροὺζ» ποὺ θὰ γυριστῆ τώρα τὴν ἄνοιξι, ὁ Ὕβ Μιρὰντ διάλεξε γιὰ πρωταγωνιστὴ τὸν Ρενὲ Νταρύ. Ἔτσι τὸ φίλμ θὰ ἔχη καλλιτεχνικὲς ἀξιώσεις καὶ ὄχι μόνο θεαματικές, ὅπως θὰ νόμιζε κανεὶς ἀπὸ τὸν τίτλο του.

⁂

Ἀντίστασι δὲ βρῆκε μόνο ὁ Λεσσὲψ γιὰ νὰ φτιάση τὸ Σουέζ, ἀλλὰ καὶ ἡ Φὸξ ποὺ παρουσίασε τὸ ὁμώνυμο φίλμ. Ὕστερα ἀπὸ φασαρίες ἀπηγορεύθη στὴ Γαλλία ἡ προβολή του. Τώρα, μὲ τὴ σειρά της, τὸ ἀπαγορεύει καὶ ἡ Αἴγυπτος, μὲ τὴ δικαιολογία, ὅτι προσβάλλει ὡρισμένα ἱστορικὰ ντοκουμέντα.

⁂

Ἡ πολὺ γλυκειά, ἡ πολὺ θελκτική, ἡ πολὺ ρωμαντικὴ Τζοὰν Μπλοντέλ, θεωρεῖται τὸ λουλούδι τῆς ἀμερικάνικης κινηματογραφίας. Ἤδη, ἀπέκρουσε τὶς προτάσεις γάμου ἑπτὰ ἑκατομμυριούχων... Σκεφθῆτε πόσο λίγες ἐλπίδες ἔχουν οἱ μὴ ἑκατομμυριοῦχοι...

⁂

Γυρίζεται ἕνα ἱστορικὸ ἀστυνομικὸ φίλμ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ «Ρομπὲρ Μακαίρ» στὸ ὁποῖο θὰ περιγράφεται ἡ ζωὴ τοῦ μεγάλου κακοποιοῦ καὶ τοῦ φανατικοῦ του ἀντιπάλου τοῦ ἀστυνομικοῦ Βιντόκ.

ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ Η ΦΕΓΙΕΡ, Η ΝΤΑΡΙΕ, Η ΣΙΜΟΝ ΚΑΙ Η ΜΟΡΓΚΑΝ

Οἱ ἀστέρες ἐκφράζουνε στὴν ὀθόνη ὅλα τ' ἀνθρώπινα συναισθήματα, ὅλους τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς, ὅλους τοὺς τρόπους τῆς ἀγάπης. Τρυφερὲς ἢ σκληρὲς ἀγάπες, ἤρεμα ἢ ζηλότυπα πάθη, ρωμαντικοὺς ἢ κτηνώδεις ἔρωτες. Ἀλλὰ ἔχουνε καὶ αὐτοὶ τὶς προσωπικές τους περιπέτειες, πολλὲς φορὲς πολὺ διαφορετικές. Εἶναι ἄραγε οἱ ἴδιοι, ὅπως ἐκφράζονται μπροστὰ στὰ συγκινημένα πλήθη τῶν θεατῶν, ὅταν προσπαθοῦν νὰ συγκινήσουν ἕνα καὶ μόνον ἕνα, στὴν ἰδιωτική τους ζωή: Μὲ ποιὸ τρόπο κλίνουν τὸ ρῆμα «σ' ἀγαπῶ»; Νὰ ἕνα λεπτὸ ἐρώτημα, στὸ ὁποῖο μᾶς ἀπαντοῦν μὲ τὴ γοητευτικώτερη εἰλικρίνεια οἱ γνωστότερες «στάρ».

Η ΕΝΤΒΙΖ ΦΕΓΙΕΡ. —Λεπτή, χαριτωμένη, μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο μυστήριο καὶ βαθειὰ φωνή. Κοκκέτα, πολὺ βέβαια γιὰ τὸν ἑαυτό-της, ζυγίζει τοὺς ἄντρες. Εἶναι μιὰ σειρῆνα γοητευτικὴ κι' ἐπικίνδυνη.

Ἡ Ἔντβιζ Φεγιέρ.

Εἶναι ἡ ὡραία κατάσκοπος.

—Ἀλλά, μᾶς ὁμολογεῖ, δὲν ἔχω τίποτα κοινὸ μὲ τὶς ἡρωΐδες ποὺ ὑποδύομαι. Στὴν ταινία ἔχω μιὰ ὑπερηφάνεια ποὺ μοῦ λείπει τελείως στὴ ζωή. Γιατί αὐτὰ τὰ περίφημα γυναικεῖα ὅπλα, τὸ θάρρος καὶ ἡ αὐτοκυριαρχία, πνίγονται μέσα μου ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τῆς προστασίας, τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη. Δὲν φαντάζομαι, ὅτι εἶμαι ἱκανὴ γιὰ ἡρωϊσμοὺς καὶ γιὰ ὑποκρισίες. Ποτὲ δὲν θὰ θυσίαζα τὴν ἀγάπη μου. Παίζω ρόλους μοιραίας, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ ρόλοι εἶναι γιὰ τὶς γυναῖκες μὲ τὴ σκληρὴ καρδιὰ ποὺ δὲν διαθέτουνε τίποτα ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους στὸ αἴσθημα. Κατὰ τὴ γνώμη μου, ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει πρέπει νὰ χάνη κάθε προσωπικότητα χάριν τῆς ἀγάπης της...

⁂

Η ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ. — Λεπτή. Φτερωτή. Καπριτζιόζα. Χωρὶς ὅριο στὰ νεῦρα της. Γελάει μέχρι δακρύων. Τραγουδάει μ' ὅλη της τὴ δύναμι. Κοκκινίζει ἀπὸ θυμούς. Κάνει σκηνές. Τῆς ἀρέσει νὰ τὴν μαλλώνουν... τότε γίνεται γλυκειά... ὥς ποὺ νὰ ξαναθυμώση.

Ἡ Μισὲλ Μόργκαν.

—Ἔτσι εἶμαι, λέει. Καὶ ἀκόμα χειρότερη. Αἰσθάνομαι, ὅτι ζῶ. Ὁ ἔρως εἶναι ἕνα θαυμάσιο παιγνίδι, τὸ πιὸ ὤμορφο, τὸ πιὸ παθητικό, τὸ πιὸ δύσκολο. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἥμερος, χωρὶς συγκινήσεις. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦνται ἔτσι, δὲν ἀγαποῦνται πραγματικά. Ἢ δὲν ξέρουνε τί χάνουνε. Ὅταν ἀγαπᾷς, πρέπει νἆσαι θυελλώδης, ζηλιάρης μέχρι κτηνωδίας. Ἔτσι εἶναι φυσικό. Τρελλαίνομαι γιὰ καυγάδες. Εἶναι σὰν τὶς σταγόνες μέσα στὴ φωτιά. Πρέπει ἡ γυναῖκα νὰ ξέρη ν' ἀνανεώνεται, ν' ἀλλάζη. Ἀλλοιῶς τοὺς παίρνει ὁ ὕπνος... καὶ ὅσοι ἀγαπιῶνται δὲν κοιμοῦνται...

⁂

Η ΣΙΜΟΝΗ ΣΙΜΟΝ. — Ἕνα μικρὸ ἄγριο, ὑποκείμενο, γεμᾶτο σκληρὴ ὑπερηφάνεια, περίεργη τρυφερότητα καὶ πεισματάρικη θέλησι. Ἐπιπολαία. Μ' ἕνα ζωῶδες σχεδὸν γοῦστο, ἀθῶο κι' εὐτυχισμένο. Ἐλεύθερο κορίτσι, χωρὶς προλήψεις, χωρὶς ἐλέγχους, χωρὶς ψέματα.

Ἡ Σιμόνη Σιμόν.

—Ἀγαπῶ ὅποιον μ' ἀρέσει, ἐξομολογεῖται. Γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν δίνω δεκάρα. Τί θὰ ποῦνε, τί θὰ σκεφτοῦνε, δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου. Συχαίνομαι τὰ ψέματα, τὴν ὑποκρισία καὶ τὴν ψευτοσεμνοτυφία. Καμμιὰ φορὰ εἶμαι λίγο σκληρή. Τόσο τὸ χειρότερο. Εἶμαι ἐλεύθερη, τὸ πολὺ-πολὺ νὰ λογοδοτήσω στὸν ἑαυτό μου. Εἶμαι νέα καὶ ἀγαπῶ τὴ ζωή. Θέλω νὰ ζήσω ἔντονα, δυνατά. Ἡ ἀγάπη πρέπει νὰ εἶναι χαρά, κάτι τὸ εἰλικρινές, τὸ τίμιο, χωρὶς ὑπολογισμοὺς καὶ χωρὶς ψέματα. Ἔτσι μονάχα εἶναι κανεὶς εὐτυχής, χωρὶς νὰ δίνη λογαριασμὸ σὲ κανένα, ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνον ποὺ ἀγαπάει. Οἱ ἄλλοι νὰ μὴν ἀνακατεύωνται...

⁂

Η ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΓΚΑΝ. — Μεγάλα φωτεινὰ μάτια, ἀνοιχτὰ στὴ ζωή, μὲ μιὰ ὑγρὴ καὶ λυπημένη ἔκφρασι. Ἕνα λεπτὸ παιδικὸ προφίλ. Ἕνα ὤμορφο γυναικεῖο στόμα. Ὕφος τρέμον, εὔθραυστο. Θἄλεγε κανεὶς μιὰ τραγικὴ μοῖρα. Νέα, πολὺ νέα, ποὺ ἔχει ζήσει μέσα σὲ συγκινήσεις. Ἕνα λουλοῦδι μέσα στὴ θύελλα τῶν συγκινήσεων...

Ἡ Ντανιὲλ Νταριέ.

—Εἶναι τόσο δύσκολο νὰ σᾶς μιλήσω γι' ἀγάπη. Ὕστερα ἀπὸ ὅσα πέρασα, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πῶ τίποτα, οὔτε γιὰ τὴν πίστι καὶ γιὰ διάρκεια. Ὅλα εἶναι προβλήματα τῶν ἐνστίκτων, ἡ ἐλπίδα εἶναι γεμάτη δισταγμοὺς καὶ ὑπερβολές. Τίποτα δὲν εἶναι βέβαιο γιὰ τὸ μέλλον. Οἱ ρόλοι μου εἶναι ρόλοι φτωχῶν κοριτσιῶν ποὺ παρασύρονται ἀπὸ τὰ γεγονότα. Δὲν φταῖνε αὐτές, οὔτ' ἐγώ. Ἔχω μέσα μου, σὰν κι' ἐκεῖνες, τὴ δυστυχία, τὴ σκιὰ ἐπάνω στὶς εὐτυχισμένες στιγμές. Νομίζω, ὅτι μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγαπήση πολλὲς φορές, ἡ ἀγάπη βρίσκεται πάντοτε στὴ διάθεσί μας, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὴν γυρεύουμε, ἂς ἔρθη νὰ μᾶς βρῆ. Δὲν πιστεύω στὴν ἤρεμη ἀγάπη...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ.

ΚΑΝ - ΚΑΝ

Ἂς τρίξουνε τὰ ὀστᾶ τῶν μεγάλων θαλασσοπόρων. Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος θὰ ξαναζήση σὲ μιὰ καινούργια ταινία τοῦ Ἄμπελ Γκάνς, μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν διάσημο Βέλγο ἠθοποιὸ Βικτὼρ Φρανσέν. Ὁ Φρανσὲν θὰ ξεκινήση ἀπὸ τὸ Τολέδο γιὰ ν' ἀνακαλύψη ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν Ἀμερική.

⁂

«Μοῦσα τῆς Μονμάρτρης» ἀνεκηρύχθη ἡ Ἀμερικανὶς ἠθοποιὸς Γραίης Μούρ, τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ Παρίσι. Ὁ τίτλος τῆς ἀπεδόθη ὕστερ' ἀπὸ ἕνα θαυμάσιο τραγοῦδι της μπροστὰ στὸ κοινὸ ποὺ τὴν ἀπεθέωσε.

⁂

Ἐκστρατεία στὸ Κογκό. Ὄχι βέβαια μὲ κατακτητικὰ προγράμματα, ἀλλὰ μὲ καλλιτεχνικὸ συνεργεῖο τοῦ Λεὸν Πουαριέ, ποὺ θὰ γυρίση ἐκεῖ κάτω τὴν ταινία «Μπραζά». Πρωταγωνιστὴς θὰ εἶνε ὁ Ρομπὲρ Νταρέν, ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν φοβᾶται τὰ θηρία.

⁂

Ὑποκλιθῆτε. Νέος ἀστὴρ εἰς τὸ στερέωμα. Ἡ Ὀλὶντ Πασκὰλ ποὺ εἶχε ἕναν μικρὸ μόνο ρόλο στὴ «Λευκὴ Σκλάβα», ἐσημειώθηκε γιὰ μεγάλο ταλέντο, πρᾶγμα, ποὺ σημαίνει ὅτι σύντομα θὰ τὴν ἰδοῦμε πρωταγωνίστρια σὲ κάποια καινούργια ταινία.

⁂

Ἡ Ἀρλέττυ μὲ τὸν Ζὸν Γκαμπέν, ἀποτελοῦνε ἕνα περίφημο ζευγάρι στὴν ταινία «Ἡ ἡμέρα ἀνατέλλει», ποὺ ἄρχισε νὰ γυρίζεται μόλις τώρα.

⁂

Τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τῶν Γάλλων, ὁ Μωρὶς Σεβαλιέ, ἀρχίζει μιὰ νέα ταινία τοῦ Ρομπὲρ Σιοντμάκ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Μωρὶς δὲν θὰ ἔχη οὔτε ψαθάκι, οὔτε χαμόγελο, γιατί θὰ πάρη δραματικὸ ρόλο.

⁂

Στρατιωτικὴ πειθαρχία καὶ στὰ φίλμ. Ἐπειδὴ ὁ στρατὸς εἶνε πολὺ τῆς μόδας ἄρχισε κι' ὅλας τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Πυργίσκος Νο 3», στὴν ὁποία πρωταγωνιστεῖ ὁ Ζὰν Σεβριέ.

⁂

Στὰ στούντιο Γκωμὸν ἄρχισε τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Φωτιὰ ἀπὸ ἄχυρα», ποὺ σκηνοθετεῖ ὁ Ζὰν-Μπενουὰ Λεβὺ μὲ τὴν Μαρία Ἐπστάϊν. Σ' αὐτὴ τὴν ταινία πρωταγωνιστεῖ ὁ Ἀνρὺ Τρουαγιά.

⁂

Ὁ «Κόμης Κόστια», ἡ ταινία ποὺ θαυμάσαμε πρὸ ἐτῶν στὸν βωβὸ κινηματογράφο, πρόκειται νὰ ξαναγυριστῆ μὲ σκηνοθέτη τὸν Ζὰν Σού. Στὴν παληὰ ταινία πρωταγωνιστοῦσε ὁ Κόνρατ Φάϊτ. Ὁ νέος, ὅμως, πρωταγωνιστὴς δὲν ὡρίστηκε ἀκόμα.

⁂

Ὁ Ἀνρὺ Γκαρὰ γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ὅπου πρωταγωνίστηκε σ' ἕνα φίλμ τῆς «Φὸξ» μὲ παρτεναὶρ τὴν Ζανὲτ Γκέϊνορ. Ἤδη θὰ ἐξακολουθήση νὰ ἐργάζεται στὸν Γαλλικὸ κινηματογράφο.

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ὅταν οἱ ὄχθες τοῦ ποταμιοῦ σκεπαζόντουσαν ἀπὸ μικρὰ μαβιὰ ἀγριολούλουδα καὶ οἱ μυγδαλιὲς ἀνθίζανε στὸ παλάτι τοῦ μεγάλου Σαμουράϊ τοῦ πρίγκηπα Μιτσίρα, ἀνάβανε τὰ γιορτάσιμα χάρτινα φανάρια, γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦνε τὴν ἄνοιξι μὲ ξεφαντώματα καὶ πανηγύρια.

Κι᾿ ἐρχόντουσαν ὑποταχτικοὶ ἀπ᾿ ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ πριγκηπάτου, δασκάλοι καὶ χωριάτες, γραφιάδες κι᾿ ἐμπόροι, ποιητὲς καὶ ζωγράφοι καὶ φιλόσοφοι ξεροὶ σὰν τὰ πνεύματα τῆς νύχτας κι᾿ ἐρχόντουσαν κυράδες κι᾿ ἀρχόντισσες μέσα σὲ φορεῖα, καὶ κορίτσια τοῦ κάμπου, μυρωμένα καὶ δροσερά, γκέϊσσες μὲ μικρὰ πόδια κι᾿ ἀπαλὸ δέρμα, γρηὲς μὲ φαρμακερὴ γλῶσσα, κι᾿ ὠμορφιὲς λογῆς-λογῆς γιομᾶτες δύναμι καὶ φῶς, σὰν τὰ πνεύματα τῆς αὐγῆς.

Ὁ πρίγκηπας Μιτσίρα, δεχότανε ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο, στὸ θεώρατο περιβόλι του. Κι᾿ ἔστηνε γιρλάντες ἀπὸ πρώϊμα ἄνθη καὶ μουσικές, γιὰ νὰ γλεντάνε οἱ ὑποταχτικοί του, κι᾿ ἔστηνε τραπέζια μεγάλα γιομάτα ἀπ᾿ ὅλα τ᾿ ἀγαθὰ τῆς γῆς, παστωμένα ψάρια, ζαχαρωμένα πουλιά, καλοψημένα πρόβατα καὶ γλυκίσματα τοῦ ρυζιοῦ, γιὰ νὰ χορταίνουνε οἱ ὑποταχτικοί του, κι᾿ ἔστηνε ἐξέδρες καλοφτιαγμένες, ἐκεῖ ἀπάνω ν᾿ ἀνεβαίνουνε οἱ ποιητές, οἱ φιλόσοφοι κ᾿ οἱ ζωγράφοι γιὰ νὰ εὐφραίνωνται οἱ ὑποταχτικοί του.

Αὐτὸ ἤτανε ἡ μεγάλη τους χαρά. Ὅταν ὁ καπνὸς τῆς Θυσίας ἀνέβαινε ἴσια στὸν οὐρανό, πρᾶμα ποὺ ἤθελε νὰ πῆ, πὼς τὰ πνεύματα τῶν προγόνων θὰ ἤτανε εὐνοϊκὰ τὴν καινούργια ἄνοιξι, ὅταν τὰ κύμβαλα παύανε νὰ συνοδεύουνε τὸ χορὸ τῆς γκέϊσσας ἢ τὰ παιγνίδια τῶν μπεχλιβάννηδων, ὅταν ὅλοι χορταίνανε τὸν πλοῦτο τῶν τραπεζιῶν, μαζευόντουσαν στὶς ἐξέδρες κοντὰ κι᾿ ἀκούγανε τοὺς φιλόσοφους ποὺ μιλούσανε γιὰ τὰ θελήματα τοῦ μεγάλου Βούδδα, καὶ τοὺς ποιητὲς ποὺ τραγουδούσανε γιὰ τὰ χρώματα τῆς πεταλούδας, γιὰ τὸ χάδι τῆς αὔρας καὶ γιὰ τοὺς πόνους τῆς καρδιᾶς.

Ὁ πρίγκηπας Μιτσίρα ἤτανε μεγάλος Σαμουράϊ, ἡ γενιά του κρατοῦσε ἀπὸ τοὺς Θεοὺς τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ἡ πανοπλία του χαλκεύτηκε στὸ ἐργαστῆρι τῶν ἡφαιστείων. Ἀγαποῦσε, ὅμως, τὸ πνεῦμα, τὸ παλάτι του ἤτανε γιομάτο παπύρους μὲ τὴν κιτρινισμένη σοφία τῶν αἰώνων, κ᾿ ἡ ψυχή του ἤταν ἐλαφρυὰ σὰν τὴ κλωστὴ τοῦ μεταξοσκώληκα. Ὅποιος ἀπὸ τοὺς ποιητὲς δειχνότανε καλύτερος, ἔμενε στὸ παλάτι ν᾿ ἀνακουφίζη μὲ τὰ τραγούδια του τὸν πόνο τοῦ μεγάλου Σαμουράϊ, καὶ ν᾿ ἀκονίζη τὴ σκέψι του μὲ τὰ λόγια του. Κι᾿ ἔξω ἀπὸ αὐτὰ γιόμιζε τιμὲς καὶ πλούτη καὶ μεγαλεῖα, τ᾿ ὄνομα τῶν ἀπογόνων του θὰ ἔμενε δοξασμένο μέχρι τὴν ἔβδομη γενιά, καὶ τὰ γηρατειά του θὰ περνούσανε ἥσυχα καὶ σιωπηλά, σὰν τὸ βουβὸ χιόνι ποὺ σκεπάζει τὶς ἀπότομες κορφὲς τῶν μεγάλων βουνῶν.

Γιὰ τοῦτο ξεκινούσανε οἱ ποιητὲς ἀπὸ τὶς τέσσερις γωνιὲς τοῦ πριγκηπάτου, μὲ τὴ σπίθα τῆς ἐλπίδας στὴν καρδιά τους. Κι᾿ ὁ Σοῦμα ἦρθε ἀπὸ τὸ Νοτιᾶ, μαζὺ μὲ τὴ Σαϊγκάβα τὴ γυναῖκα του, ποὺ ἤτανε γλυκειὰ ὅπως τ᾿ ὄνομά της, ποὺ θὰ πῆ «λουλοῦδι τοῦ λωτοῦ», τρυφερὴ ὅπως ἡ Ἀπριλιάτικη ἀγάπη, καὶ λεπτὴ ὅπως ὁ μίσχος τῆς ἀνεμώνας. Ὁ δρόμος τους ἤτανε μακρὺς μὰ ἡ ἀγάπη τὸν συντόμευε. Ὁ πάπυρος μὲ τὰ τραγούδια ἤτανε βαρὺς μὰ ἡ ἐλπίδα τὸν ἐλάφρωνε.

Ὁ Σοῦμα εἶχε γράψει τὸ τραγοῦδι ποὺ μίλαγε γιὰ τὴ γενιὰ τοῦ μεγάλου Σαμουράϊ, γιὰ τοὺς πολέμους τῶν Δρουγὰ ἐνάντια σὲ δράκοντες καὶ σὲ ξωτικὰ τέρατα, γιὰ τὸ τραγοῦδι, ποὺ λέει ὁ ἄνεμος στὰ ἐρωτευμένα στάχυα τοῦ ρυζιοῦ, κεῖ πέρα στοὺς βάλτους...

Ὅμως ὁ μακρὺς δρόμος τοὺς ἀπόκανε. Κι᾿ ὅπως γείρανε νὰ ξαποστάσουνε στὴν ρίζα μιᾶς καστανιᾶς, ἦρθε τὸ πνεῦμα τῆς νύχτας, ἀόρατο κι᾿ ἀθόρυβο, κι᾿ ἔκλεψε τὸν πάπυρο.

Ἡ αὐγὴ τοὺς βρῆκε γιομάτους πίκρα κι᾿ ἀπελπισία. Ὁ Σοῦμα ἔκλαιγε τὴ χαμένη του σκέψι, κ᾿ ἡ Σαϊγκάβα τὶς χαμένες ἐλπίδες της. Τώρα πιὰ ὁ Σοῦμα δὲν μποροῦσε νὰ κερδίση τὴν ψυχὴ τοῦ μεγάλου Σαμουράϊ, τὸ πνεῦμα τῆς νύχτας ἔκλεψε τοὺς κόπους τόσων χρόνων, κ᾿ οἱ ἀπόγονοί τους δὲν θὰ εἴχανε τὴν ἐλπίδα τῆς τιμῆς μέχρι τὴν ἔβδομη γενιά.

Σὰν μπήκανε στὴν αὐλὴ τοῦ πρίγκηπα Μιτσίρα ἡ γιορτὴ εἶχε ἀρχίσει. Οἱ ποιητὲς μαζευτήκανε στὴν ἐξέδρα μονάχα ὁ Σοῦμα δὲν ἦρθε γιατὶ ἡ ντροπὴ φώλιασε μέσα του. Μὰ ὁ κράχτης φώναξε τ᾿ ὄνομά του, καὶ τότε ἡ Σαϊγκάβα πῆρε τὴ θέσι του, κ᾿ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸν μεγάλο Σαμουράϊ, μ᾿ αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ὢ γυιὲ τῶν Θεῶν ποὺ ἡ μεγαλοψυχία σου εἶνε ἀπέραντη, σὰν τὴ μεγάλη θάλασσα, ὁ Σοῦμα, ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν μου, θέλησε νὰ τέρψη τὴν καρδιά σου μὲ τὰ τραγούδια του, μὰ τὸ πνεῦμα τῆς νύχτας ἔκλεψε τὸν πάπυρο».

Ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος γέλασε μὲ κακία γιὰ τὸ πάθημα τοῦ Σοῦμα. Μόνο ὁ πρίγκηπας Μιτσίρα ἀποκρίθηκε:

— Ὁ Σοῦμα εἶναι ποιητής, καὶ ἕνας ποιητὴς δὲν χρειάζεται πάπυρο γιὰ νὰ πῆ ἐκεῖνο ποὺ θέλει. Ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν σου ἂς βρῆ κάποιο θέμα ποὺ νὰ κάνη τὰ μάτια μας νὰ γεμίσουνε μὲ ὑγρὴ λύπη. Ἔτσι θὰ μπορέση νὰ νικήση τοὺς ἄλλους.

Αὐτὰ εἶπε ὁ πρίγκηπας. Κ᾿ ἡ Σαϊγκάβα ἔδωσε τὰ λόγια του στὸν ποιητή. Ὅμως ἐκεῖνος ἔσκυψε μ᾿ ἀπελπισία τὸ κεφάλι τίποτα δὲν θὰ μποροῦσε τόσο γρήγορα νὰ κάνη τὰ μάτια του νὰ γεμίσουνε μὲ ὑγρὴ λύπη.

Τότε ἡ Σαϊγκάβα ἦρθε κοντὰ στὸ ποτάμι. Κι᾿ ὅπως γονάτισε καὶ παρακάλεσε τὸ μεγάλο Βούδδα νὰ φωτίση τὴ σκέψι της, εἶδε τὰ νούφαρα νὰ τὴν καλοῦνε στὴν ἀσημένια ἐπιφάνεια. Κ᾿ ἡ Σαϊγκάβα μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλια, ἀγκάλιασε τὰ λευκὰ νούφαρα καὶ κοιμήθηκε κοντά τους, τὸν ὕπνο τῆς μεγάλης ἀνάπαυσης.

Κι᾿ ἔτσι ἡ καρδιὰ τοῦ Σοῦμα γέμισε ὑγρὴ λύπη, καὶ μίλησε στὸ μεγάλο Σαμουράϊ γιὰ τὴν χαμένη συντροφιὰ τῆς καρδιᾶς του, γιὰ τὰ νούφαρα ποὺ κρύψανε τὸ λεπτὸ κορμί της, γιὰ τὸν ἀσημένιο ποταμό, καὶ γιὰ τὸ μοιρολόγι τῆς αὔρας στὸ χαμὸ τῆς Σαϊγκάβας, ποὺ [illegible] τὴ ζωή της γιὰ νὰ σώση τοὺς ἀπογόνους της.

Ὁ μεγάλος Σαμουράϊ τοῦ πέρασε τὴ λουλουδένια γιρλάντα τῆς εὐνοίας. Κι᾿ ὁ Σοῦμα ἔρχεται ἀπὸ τότε κάθε βράδυ κοντὰ στὸ ποτάμι καὶ κλαίει τὴ Σαϊγκάβα μαζὺ μὲ τὰ νούφαρα.

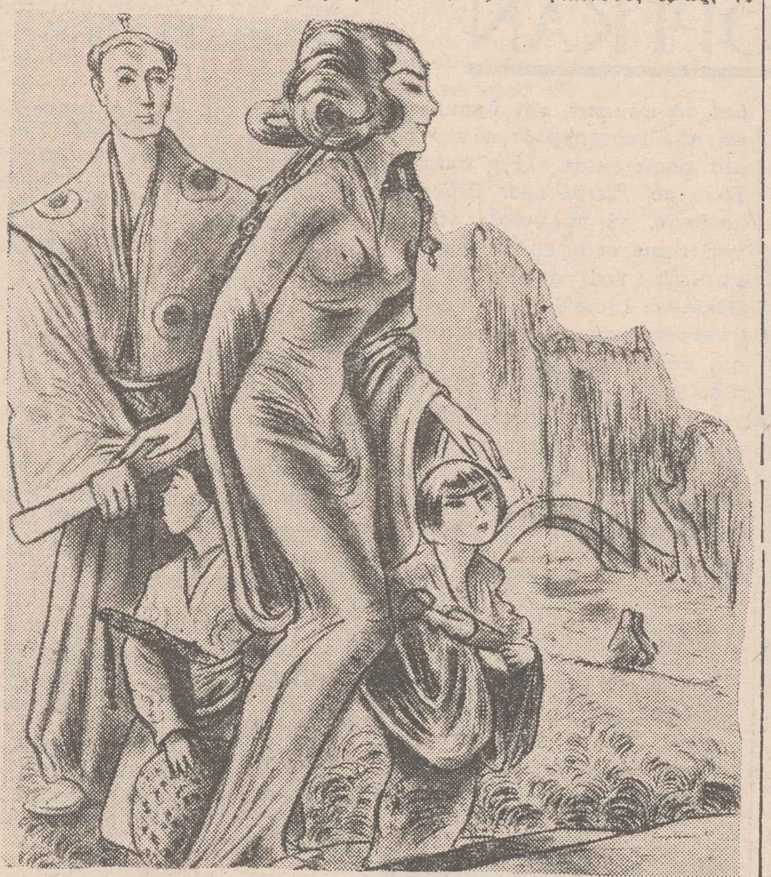

Ἦρθε ἀπὸ τὸ Νοτιᾶ, μαζὺ μὲ τὴ Σαϊγκάβα.

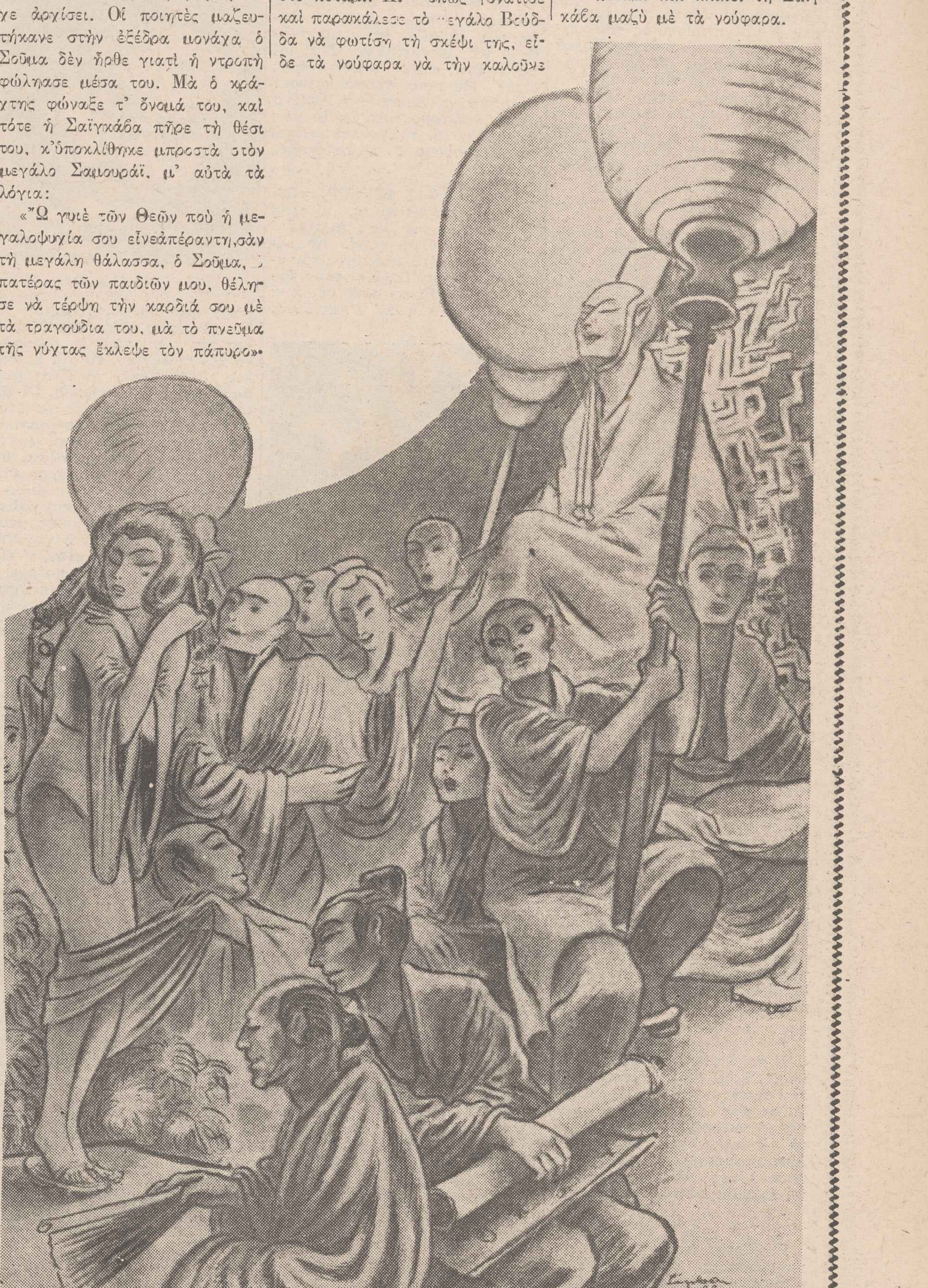

Ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος γέλασε μὲ κακία...

ΣΥΛΒΙΟΥ

ΟΙ ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ

Τὰ μαυροθώματα τῆς κόνα Προφυρίας

ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

(ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΑΝ. ΒΩΤΤΗ)

Παραμονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Τὸ σπίτι τὸ κόνα Προφυρίας ἀνάστατο. Μπόγοι, πακέτα, καλαθάκια. Δυὸ-τρεῖς γειτόνισσες ὄρθιες, μιλούσανε μαζύ της, ἐνῶ ἔδενε ἕνα μικρὸ δεματάκι.

—Ὅσες φορὲς πάω στὴ χάρι τση στὴν Τῆνο, Θελξιόπη μου, παίρνω πάντα ματζύ μου μοσκολίβανο ἀπ᾿ τὸ καλό. Τ᾿ ἀγόρασα στὴ Σμύρνη ἀπὸ μιὰ μοσκολιβανοῦ στὰ Μορτάκια, ἐδῶ τὸ παίρνω ἀπ᾿ τὴν Ἅγια Ἐρήνη ἀπ᾿ ὄξω. Ἄχ, σὰν τὸ ἀνάψεις, ἔχει μιὰ μελωδία, Παρασκεούλα μου, ποὺ σὲ φλομώνει!

Ἡ Θελξιόπη γεμάτη γαληφιὰ τὴν ἐχάϊδεψε στὸν ὦμο καὶ εἶπε:

—Προφυρία μου, πάω γιατί ἔχω νὰ τηγανίσω τὸ μπακαλιάρο γι᾿ αὔριο. Τὸ λοιπόν, καλὸ ταξίδι καὶ βοήθειά σου ἡ χάρι τση, μὲ τὸ καλὸ νὰ σὲ δοῦμε γερὴ καὶ σιδερένια.

—Παρομοίως σου, Θελξιόπη μου. Θὰ σᾶς φέρω ἁγιασμό, καὶ λούλουδα ἀπ᾿ τὴν εἰκόνα. Ἄχ! ἄλλες χρονιὲς τί δὲν ἠκουβαλοῦσα ἀπὸ τὴν Τῆνο στσὶ φιλενάδες καὶ στσὶ γειτόνισσες, καλαθάκια γιὰ τὸ ράψιμο, κορδόνια μὲ χάντρα, χαϊμαλιά, μαντήλια, σταυροί, χίλια πράματα νὰ σὲ χαρῶ. Μὰ τώρα νὰ σοῦ πῶ εἴμαστε πρόσφυγοι καὶ κάνομε οἰκονομία.

Οἱ γειτόνισσες διαμαρτυρηθήκανε:

—Τί λόγος, καλέ! Δὲν εἶν᾿ ἀνάγκη νὰ ξοδευτῆς γιὰ μᾶς, φτάνει ἡ καλή σου καρδιά. Ὁ λόγος σου μὲ χόρτασε καὶ τὸ ψωμί σου φάτο, ἔλεγε ἡ συχωρεμένη ἡ μάννα μου, φώναξε ἡ Παρασκευούλα.

Ἡ κόρη τῆς Προφυρίας ἡ Σουλτάνα, μπῆκε τρεχάτη ἀπὸ τὸ δρόμο.

Ἔλα, μαμά, φώναξε, εἶσαι ἕτοιμη; Ἤρθανε νὰ σὲ πάρουνε.

Στὴν πόρτα σταθήκανε μὲ δυὸ τζάντες, μιὰ μεσόκοπη πολὺ κοντή, καὶ δυὸ ψηλὲς κι᾿ ἀδύνατες γυναῖκες.

Καλέ, κοπιᾶστε ἀπὸ μέσα, ξεφώνισε ἡ Προφυρία, ἐλᾶτε, ἔχομε καιρό.

Ἡ κοντὴ μπῆκε, οἱ ἄλλες περιμένανε στὸ κατῶφλι.

—Εἶν᾿ ἀργά, εἶπεν ἡ μιά, θὰ μπουκάρη ὁ κόσμος στὸ βαπόρι καὶ δὲ θὰ βροῦμε μέρος νὰ καθήσωμε.

Ἡ Προφυρία εἶπε σιγὰ στὴν κοντή:

—Φοῦχι παραξενιά. Κοκωνή μου, αὐτὲς οἱ Κοσαράκαινες! Καλὰ λένε πὼς τὰ γεροντοκόριτσα εἶνε ἀνυπόφερτα. Τί τσήθελες ματζύ σου!!

Κατόπιν μάζεψε τὰ μπαγκάζια της, ἀποχαιρέτησε τὶς γειτόνισσες, φίλησε τὴν Σουλτάνα καὶ βγῆκε ἔξω. Σταθήκανε στὶς πόρτες ὅλες νὰ δοῦνε τὶς πανηγυριώτισσες ποὺ φεύγανε, νὰ μποῦνε στὰ λεωφορεῖο.

Ἡ Σουλτάνα φώναξε στὴ μάννα της ἀπὸ τὸ σκαλοπάτι:

—Νὰ μὴν κρυώσης!

Κι᾿ ἐκείνη θυμήθηκε ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ δρόμου νὰ τῆς φωνάξη:

—Μὴ ξεχάσης νὰ ταΐσης τσ᾿ ὄρνιθες καὶ νὰ τὶς βάλης καὶ νερὸ νὰ μὴ μοῦ κορυζιάσουνε.

—Βοήθειά σας, βοήθειά σας, ἔλεγαν ὅλες ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες.

Μπῆκαν μέσα στὸ λεωφορεῖο κ᾿ οἱ τέσσερες γυναῖκες. Ὁ εἰσπράκτορας στραβομούριασε γιὰ τὰ δέματα τῆς Πορφυρίας.

—Τί τἄθελες τόσα πράματα, εἶπε διακριτικὰ ἡ μιὰ Κοσαράκαινα.

Ἡ Πορφυρία ἔστριψε:

—Νὰ σοῦ πῶ, Πηνέλα μου, ἐγὼ ἅμα θὰ πάω σὲ πανηγῦρι θέλω οὗλα τὰ σεπρεπέ μου. Δὲ θὰ πάρω, καλέ, μιὰν ἀλλαξιὰ ροῦχα νὰ κοινωνήσω; Δὲ θὰ πάρω μιὰ καζάκα νυχτικιά; Ὕστερα πῆρα καὶ ἕνα πουκάμισα τῆς κόρης μου νὰ τὸ λουτουργήσω γιὰ τὸ κακὸ μάτι. Καλὲ ξέχασες ποὺ παίρναμε ἀπὸ τὴ Σμύρνη ζωντανὸ ἀρνὶ ματζύ μας, ντυμένο μὲ βουάλια καὶ μεταξωτὰ γιὰ νὰ τὸ πᾶμε τάμα; Ἤπῆρα ματζύ μου λίγη σπανακόπηττα καὶ κεφτέδες.

—Ἐμεῖς νηστεύομε τὴν παραμονή, εἶπεν ἡ Πηνέλα.

—Καὶ ποιὸς δὲ νηστεύει, κερά μου, ἁρπάχτηκε ἡ Προφυρία. Τάχω γιὰ ἀνήμερα. Σήμερα περνῶ μὲ ψωμὶ καὶ νερὸ γιατ᾿ εἶμαι ταμένη γιὰ τὰ μάτια μου.

—Εἶσαι κοντοβίστα; ρώτησε ἡ Κονωνή.

—Κουνήσου ἀπ᾿ τὴ θέσι σου, Χριστιανή μου. Ἔχω θαμπάδες μονάχα.

Πῆραν τὸν ἠλεκτρικὸ καὶ κατέβηκαν στὸν Πειραιᾶ. Ὁ κόσμος ἔξω ἀπὸ τὰ καράβια ποὺ φεύγανε γιὰ τὴν Τῆνο ἦταν μαζωμένος. Γυναῖκες, παιδιά, μπαγκάζια, καλάθια. Ἕνα μονοφῶνι ἀφάνταστο.

Ἡ Προφυρία μπροστὰ σὰν ἀρχηγός, γελαστὴ καὶ καμαρωμένη, σήκωνε τὰ πακέτα της καὶ ξωπίσω οἱ τρεῖς γειτόνισσες.

Ἀνέβηκαν στὸ πλοῖο τὴν ὥρα ποὺ σφύριζε καὶ ἦταν ἕτοιμο νὰ σαλπάρη.

—Δὲ σᾶς τὰ λεγα! διαμαρτυρήθηκε ἡ Πηνέλα.

—Καλὰ μᾶς τάπες, τ᾿ ἀκούσαμε! εἶπεν ἐρεθισμένη ἡ Προφυρία. Θὰ βρεθῆ μιὰ γωνιὰ καὶ γιὰ μᾶς!

Καὶ τίναξε τὸ γιακᾶ της. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ψιθύρισε θυμωμένη στὴν Κοκωνή:

—Τί τσ᾿ ἤθελες, μωρὴ Κοκωνή μου, τσὴ θρόνες! Αὐτὲς εἶνε μαθημένες οὗλα νὰ τὼς τὰ πᾶνε στὰ χέρια τως!

Σὲ λίγο τὸ καράβι σφύριξε κι᾿ ἄρχισε νὰ κινῆται. Οἱ τέσσερες γυναῖκες μόλις βρήκανε μιὰ θεσούλα κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο φουγάρο. Στρώσανε ἕνα χαλάκι καὶ καθήσανε κατάχαμα, ἀνάμεσα σὲ ἄλλους ταξιδιῶτες.

Ἡ Κοκωνὴ ἔβγαλε μερικὰ κουλουράκια.

—Πάρτε, εἶνε μὲ σαμόλαδο, εἶπε.

—Τί λές, καλέ; φώναξε ἡ Προφυρία.

—Πάρε, εἶπεν ἡ Πηνέλα, ἀστενὴς καὶ ὁδοιπόρος ἁμαρτία δὲν ἔχει.

—Πά, πά, πά! Θέ μου συχώρεσέ με ποὺ θὰ μουρνταρευτῶ μέρα ποὖναι σήμερα!

Τὸ πλοῖο προχώρησε τώρα ἀρκετὰ καὶ τὰ κύματα ζωηρότερα, χτυποῦσαν στὰ πλάγια του καὶ τὄκαναν νὰ χοροπηδάη.

Μιὰ συντροφιὰ πλάϊ τους τόχαν ρίξει στὸ κρασάκι καὶ στὸ τραγοῦδι, ἕνα μωρὸ στὴ ράχι τῆς Προφυρίας ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα.

—Βύζαξέ το, Χριστιανή μου, νὰ σωπάση! εἶπε στὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, καὶ δὲν ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ μούζικα.

Ἡ γυναῖκα τὴν ἀγριοκύτταξε καὶ πῆρε τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της.

Ὁ ἄνεμος σφύριζε ὅλη τὴ νύχτα καὶ ἡ φουρτοῦνα τάραζε τὸν κόσμο.

Πρωΐ, πρωΐ, φάνηκαν τ᾿ ἄσπρα σπιτάκια τῆς Τήνου. Ἡ Προφυρία σηκώθηκε, πλύθηκε ἀπὸ ἕνα κανατάκι ποὺ εἶχε κοντά της, ἄναψ᾿ ἕνα κεράκι κι᾿ ἔκαψε λίγο μοσκολίβανο.

—Βλέπω, δὲ σοῦ λείπει τίποτα, εἶπεν ἡ Κοκωνή.

—Ἄ! ὅσο γι᾿ αὐτὸ εἶμαι μερακλήδαινα. Εἴμαστε δὰ εὔλαβες ἀναντὰν μπουμπαντάν, κοκώνα μου. Ἡ συχωρεμένη ἡ μάννα μου νήστευε οὗλες τσὴ σαρακοστές, ἤκανε τὸ τρίμερο καὶ δὲν ἤλειπε ἀπὸ σπερνὸ καὶ λουτουργιὰ ποτές τση. Στὰ πανηγύρια πρώτη καὶ καλύτερη, στὸν Ἅη-Γιάννη τὸ Ντεντέ, στὸν Ἅη-Θαράπη, στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα...

—Ἐλᾶτε νὰ βγοῦμε κι᾿ ἀφῆστε τσὴ μωρολογίες! φώναξε πάλι νευρικὰ ἡ Πηνέλα. Ἔλα, Φρόσω, εἶπε στὴν ἀδελφή της, κουνήσου.

—Καλέ, μὴ μοῦσαι τόσο νευρικιὰ καὶ δὲ θὰ μοῦ ζήσης. Χαχάνισε ἡ Προφυρία, γιὰ νὰ τὴν πειράξη.

Ἡ ἄλλη τὴν ἀγριοκύτταξε καὶ προχώρησε νὰ κατέβη τὴ σκάλα.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ὅλες μαζὺ ἀράξανε στὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησίας, μέσα στὸ ἄλλο πλῆθος τῶν ταμένων καὶ τῶν προσκυνητῶν.

Κόσμος καὶ κοσμάκης ἀπ᾿ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἄρρωστοι, παραλυτικοί, μουγγοί, τυφλοί, παθιασμένοι, ὅλοι καθισμένοι κατάχαμα, περιμένανε νὰ βροῦν τὴν ὑγεία τους στὴν πίστι. Τὰ παιδιά τους σκορπισμένα παντοῦ τρέχανε, φώναζαν, θορυβούσανε.

Τὴν ὥρα τῆς Μεγάλης Λιτανείας ἡ Προφυρία μὲ τὴν συντροφιά της, ἀκολουθοῦσε πίσω ἀπὸ τοὺς ἐπίσημους μ᾿ ἕνα κλωνὶ μυρτιᾶς καὶ μὲ τὸ ἀναμμένο κεράκι στὸ χέρι.

Φάγανε, ἤπιανε, μετὰ τὸ προσκύνημα καὶ τὸ ἴδιο βράδυ νωρὶς-νωρὶς ἀνέβηκαν πάλι στὸ πλοῖο γιὰ νὰ γυρίσουνε στὴν Ἀθήνα.

—Μεγάλη τση χάρι καὶ μεγάλο τ᾿ ὄνομά τση, ἔλεγε ἡ Προφυρία στὶς ἄλλες, μὰ τέτοιο μάλε-βράσε πάλι, ἂς μοῦ λείπη. Ἄλλη φορὰ θάρχωμαι τὸν Ἄγουστο ποὺ δὲν ἔχει τόσο πατιρντί. Ἄχ! νὰ γυρίσω στὸ Βύρωνα, θὰ κάνω νὰ βγῶ ὄξω μέρες. Σπίτι μου, σπιτάκι μου, πορδοκαλυβάκι μου!

—Μὴ βαρυγομᾶς, καλέ, καὶ δὲν πρέπει, εἶπεν ἡ Πηνέλα. Ἐγὼ ποὺ στραμπούλισα τὸ ποδάρι μου καὶ δὲ λέω λόγο, κι᾿ ἐσὺ ποὺ εἶσαι σὰ τὸ θερίο, γκρινιάζεις;

Ἡ Προφυρία τὴν ἀγριοκύτταξε:

—Σκόρδα - σκόρδα! εἶπε καὶ σταυροκοπήθηκε.

Ἡ Κοκωνὴ ἐπενέβηκε:

—Καλέ, σὰν τὰ λιγοπρόγονα μαλλώνετε οἱ δυό σας. Τ᾿ ἀμπελοχώραφά σας θὰ μοιράσετε:

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνα μονοφῶνι πλάϊ τους. Δυὸ ἄντρες πιαστήκανε στὰ χέρια, γιατί ὁ ἕνας πείραζε τὴν ἀρραβωνιστικιὰ τ᾿ ἀλλουνοῦ. Ἔσπασαν κανάτια, ἀναποδογύρισαν πιάτα κι᾿ ἁρπάχτηκαν γερά. Μιὰ ξανθούλα — ἴδια σκυλίτσα φὸξ-τερριὲ—ἔβαλε τὰ κλάματα:

—Μή, Βάγγο, νὰ μὲ θάψης!

Ἡ Προφυρία χύμηξε στὴ μέση νὰ χωρίση.

—Μωρέ, δὲ ντρεποῦστε, μασκαρᾶδες, μέρα ποὖναι σήμερα, ἔ;! Δὲ φοβοῦστε τὸ Θεό;!

Ὁ ἕνας τὴν ἔσπρωξε ἀπάνω στὸν ἄλλον.

Μιὰ γροθιὰ γερὴ κατακούτελα, τὴν ἔκανε νὰ χάση τὴν ἰσορροπία καὶ νὰ ξαπλωθῆ μακρυὰ-πλατειὰ στὸ κατάστρωμα μὲ ξεφωνητὰ σὰν νὰ τὴν ἔσφαζαν. Ἔτρεξαν οἱ ναῦτες τοῦ πληρώματος κ᾿ ἔφεραν τὰ πράγματα σὲ τάξι.

Ἡ δυστυχισμένη, ὅμως, ἡ Προφυρία, ἀλαλόφωνη, ἀκουμπισμένη σ᾿ ἕνα μαξιλάρι, ἦταν ἀγνώριστη. Τὸ ἕνα της μάτι πρησμένο κατάμαυρο καὶ τὸ ἄλλο μελιτζανί.

—Ἄχ! ἄδικηα ὥρα ποὺ μ᾿ εὗρε! Πῶς θὰ μὲ δοῦνε στὸ Βύρωνα σὲ τέτοιο χάλι, καλέ! μιξόκλαιγε.

Ποιὸς σοὖπε νὰ πᾶς ν᾿ ἀνεκατευτῆς μὲ τσοὶ γλύτσιδοι! παρατήρησεν ἡ Πηνέλα.

Ἡ χτυπημένη ἔγινε ἔξω φρενῶν:

—Μωρή, στραβέγγλα, τὸ μάτι σου μ᾿ ἔπιασε γρινιάρα, γρουσούζα, κακοπόδαρη, ντουζγιαμπάνα! Φαγώθηκες ματζύ μου ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ξεπρόβαλες στὴ γειτονιά, γεροντοκιορπέ!

Οἱ Κοσαράκαινες δὲν βγάλανε μιλιά, μόνο μάζεψαν τὰ πακέτα τους καὶ πήγανε σ᾿ ἄλλη γωνία βαποριοῦ.

—Ἤβοὶ γλῶσσα, ποὺ νὰ στὴ φάη τὸ μαῦρο φίδι, εἶπεν ἡ μιά.

Ἡ Κοκωνὴ ἔγνεψε νὰ σωπάσουν καὶ ἔβρεχε μὲ ξύδι τὴ χτυπημένη.

Σὰν φτάξανε στὴν Ἀθήνα, ἡ Προφυρία κουκουλώθηκε μ᾿ ἕνα μεγάλο σάλι ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τράβηξε γιὰ τὸ συνοικισμό.

Ἀπὸ τὴ γωνία ποὺ ξεπρόβαλε τὴν εἶδε ἡ κόρη της κι᾿ ἔτρεξε μὲ φωνή. Ὅλες βγήκανε νὰ τὴν καλωσωρίσουνε:

—Βοήθειά σου, Προφυρία μου. Καὶ Χατζήδαινα νὰ σ᾿ ἀξιώση ὁ Θεός, κι᾿ ἀπ᾿ τὸν Ἅη-Τάφο!

—Εἶσαι κρυωμένη, μαμὰ καὶ σκεπάστηκες ἔτσι; ρώτησε ἡ Σουλτάνα.

Ὅταν ἔβγαλε τὸ σάλι, ὅσες βρισκότανε στὸ σπίτι ξεφώνισαν:

—Ἄχου! Καλέ, τί παθες;

—Πῆγα γιὰ τὰ μάτια μου ταμένη καὶ γύρισα πρησμένη ἡ ἔρημη! Αἰτία ἐκείνη ἡ Πηνέλα ἡ Κοσαράκαινα, κακοχρονάχη, ποὺ φαγώθηκε ματζύ μου. Σὰν δὲν ἤπεσε κανένας πολυέλαιος νὰ μὲ πλακώση, πάλι καλά.

Οἱ γειτόνισσες ἀλληλοκυτταχτήκανε πονηρά:

—Ἔ! καὶ τοῦ χρόνου νά σαι καλά. Βοήθειά σου, εἶπαν ὅλες μαζύ.

ΣΥΛΒΙΟΣ

—Θὰ σᾶς φέρω ἁγιασμὸ καὶ λούλουδα ἀπ᾿ τὴν εἰκόνα...

—Μεγάλη τση χάρι καὶ μεγάλο τ᾿ ὄνομά τση...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

"ΠΑΠΥΡΟΣ,,

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 36 ΤΗΛΕΦ. 30-232- ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΛΑ ΤΑ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΑ ΑΡΧΑΙΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΜΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ, ΜΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Συνεργάται καθηγηταὶ ἑλληνικῶν καὶ ξένων Πανεπιστημίων, Ἀκαδημαϊκοὶ καὶ ἄλλοι διακεκριμένοι ἐπιστήμονες

Ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἑταιρεία τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων «Πάπυρος» ἐκδίδει διὰ πρώτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι ὅλα τὰ ἔργα ὅλων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων πεζογράφων καὶ ποιητῶν, μὲ πιστὴν μετάφρασιν παραλλήλως τοῦ ἀρχαίου κειμένου, μὲ εἰσαγωγὰς καὶ σημειώσεις.

Αἱ μεταφράσεις γίνονται εἰς ἁπλῆν καθαρεύουσαν προκειμένου περὶ φιλοσοφικῶν, ἐπιστημονικῶν, πολιτικῶν καὶ ἱστορικῶν ἔργων, εἰς δημοτικὴν δὲ προκειμένου περὶ δραμάτων, ποιημάτων καὶ λογοτεχνικῶν ἐν γένει ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ Α΄ Γενικὴ Σειρὰ θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ 200 τόμους.

Κατὰ μῆνα ἐκδίδονται 3—5 πολυτελέστατοι τόμοι μὲ 90—150 περίπου μεγάλας σελίδας ἕκαστος, ἐπὶ χάρτου πολυτελείας. (Ἄδ. δρχ. 40. Χρυσόδ. δρχ. 60).

Οἱ ἀγορασταὶ 10 τόμων καὶ πλέον θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ ἔχουν ἔκπτωσιν 20 % ἐπὶ τῶν τιμῶν τοῦ καταλόγου.

Προπληρωμὴ 50 τόμων ἀδέτων δρχ. 1.500 — (Δεμένων δραχ. 2.300).

Προπληρωμὴ 100 τόμων ἀδέτων δρχ. 3.000— (Δεμένων δρχ. 4.500).

Οἱ ἐγγραφόμενοι δι' ὁλόκληρον τὴν σειρὰν 1—200 ἔχουν πρόσθετον ἔκπτωσιν καὶ δικαιοῦνται νὰ παραλάβουν ἀμέσως ἐπὶ πιστώσει τοὺς 50 προηγουμένους τόμους, καταβάλλοντες τὴν α΄ δόσιν μόνον καὶ ὑπογράφοντες ἀναλόγους μηνιαίας συναλλαγματικάς. (Ζητήσατε σχέδιον συμφωνητικοῦ).

Ἐμβάσματα συνδρομητῶν διὰ ταχ)κῆς ἢ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς.

Διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν τόμων ἐπὶ ταχ)κῇ ἀντικαταβολῇ ἀπαιτεῖται ἡ προκαταβολικὴ πληρωμὴ τοῦ 1)5 τῆς ἀξίας τῶν παραγγελλομένων τόμων.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ 50 ΤΟΜΟΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΑΤΟΙ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΕΡΣΑΙ: Ὑπὸ Β. Δημαράτου.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ : Ὑπὸ Καλλ. Ἐλεοπούλου.

ΧΟΗΦΟΡΟΙ : Ὑπὸ Καλλ. Ἐλεοπούλου.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ : Ὑπὸ Καλλ. Ἐλεοπούλου.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Ἱκέτιδες, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, Προμηθεύς, Ἀποσπάσματα.

ΑΝΝΗΣ ΚΟΜΝΗΝΗΣ

ΑΛΕΞΙΑΣ : Εἰσαγωγὴ ὑπὸ Ἰω. Παπαδοπούλου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, μετάφρ. σημ. Ν. Κωνσταντοπούλου. Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΡΗΤΟΡΙΚΗ : Ὑπὸ Ἐπαμ. Μαλαίνου. Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ : Ὑπὸ Ἰω. Ζερβοῦ. Τόμοι Α΄ καὶΒ΄

ΠΕΡΙ ΑΙΣΘΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΤΩΝ : Εἰσαγωγὴ ὑπὸ Ἀπ. Ἀρβανιτοπούλου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, μετάφρ. σημ. Γρ. Ἀνδρουτσοπούλου.

ΠΕΡΙ ΜΝΗΜΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΣ. ΠΕΡΙ ΥΠΝΟΥ ΚΑΙ ΕΓΡΗΓΟΡΣΕΩΣ, ΠΕΡΙ ΕΝΥΠΝΙΩΝ, ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΥΠΝΟΝ ΜΑΝΤΙΚΗΣ, ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΒΡΑΧΥΒΙΟΤΗΤΟΣ, Γρ. Ἀνδρουτσοπούλου.

ΠΕΡΙ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΓΗΡΩΣ, ΠΕΡΙ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΝΟΗΣ, Γρ. Ἀνδρουτσοπούλου.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ Τόμοι Γ΄, Δ΄, Ε΄. ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ, ΠΟΛΙΤΙΚΑ, ΗΘΙΚΑ ΝΙΚΟΜΑΧΕΙΑ, ΗΘΙΚΑ ΜΕΓΑΛΑ, ΗΘΙΚΑ ΕΥΔΗΜΕΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ, ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ, ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ, ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ καὶ πάντα τὰ ἄλλα σωζόμενα ἔργα του.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ: Ὑπὸ Ν. Μπαξεβανάκι, γυμνασιάρχου.

ΠΛΟΥΤΟΣ: Ὑπὸ Σπ. Φίλιππα.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : ΑΧΑΡΝΗΣ, ΙΠΠΗΣ, ΝΕΦΕΛΑΙ, ΣΦΗΚΕΣ, ΕΙΡΗΝΗ, ΟΡΝΙΘΕΣ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ, ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ.

ΑΡΡΙΑΝΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΙΣ, Δημ. Λύκα. Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Οἱ ὑπόλοιποι τόμοι τῆς Ἀναβάσεως Ἀλεξάνδρου, ΙΝΔΙΚΗ ΤΑ ΜΕΤ' ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ, ΤΕΧΝΗ, ΤΑΚΤΙΚΗ, ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΣ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ: Εἰσαγωγὴ ὑπὸ Δ. Σ. Μπαλάνου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, προέδρου τῆς Ἀκαδημίας, μετάφρ. σημ. Ἀδ. Διαμαντοπούλου, διευθυντοῦ τοῦ Ἀρσακείου Διδασκαλείου.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : ΟΜΙΛΙΑΙ, ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΓΑΛΗΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΚΡΑΣΕΩΝ: Ὑπὸ Κων. Λαμέρα.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ καὶ ὅλα τὰ σωζόμενα.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΙ Α΄ — Β΄ Μακρὰ φιλολογικὴ καὶ ἱστορικὴ εἰσαγωγή: Ἡ Well, καθηγητοῦ τῆςΣορβόνης. Κείμενον, μεταφράσεις. κριτικαὶ καὶ ἱστορικαὶ σημειώσεις ὑπὸ Ἀλεξ. Γαληνοῦ.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλοι οἱ Λόγοι.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Βίοι φιλοσόφων.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ. ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλα τὰἔργα

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ἐγχειρίδιον, Διατριβαί.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: (Εἰσαγωγὴ Ἰω. Χαντέλη, τ. ἐκπαιδευτικοῦ συμβούλου) Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος, Ἄλκηστις, Ἴων Βάκχοι, Μήδεια, Ἠλέκτρα, Κύκλωψ, Ἀνδρομάχη, Ἱκέτιδες, Ἑλένη Ὀρέστης, Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις, Ἰφιγένεια ἡ ἐν Αὐλίδι, Τρωάδες, Φοίνισσαι, Ἡρακλεῖδαι, Ἑκάβη, Ῥῆσος, Ἡρακλῆς Μαινόμενος. Ἀποσπάσματα.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ

ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ ἢ ΤΑ ΚΑΤΑ ΘΕΑΓΕΝΗ καὶ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑΝ. Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ ἀρχαῖον μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀδαμαντίου Κοραῆ, μετάφρ. Φώτου Γιοφύλλη. Τόμοι Α΄ καὶΒ΄

ΗΡΟΔΟΤΟΥ

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλοι οἱ τόμοι, πρώτην φορὰν ἐκδιδόμενοι ἐν Ἑλλάδι, μὲ πλῆρες τὸ ἀρχαῖον κείμενον, μὲ ἀναλυτικὴν εἰσαγωγήν, πολλὰς σημειώσεις καὶ πιστὴν μετάφρασιν παραλλήλως ἑκάστης σελίδος.

ΗΣΙΟΔΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑ. Ὑπὸ Π. Λεκατσᾶ.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ἔργα καὶ Ἡμέραι. Ἀσπὶς Ἡρακλέους, Ἀποσπάσματα.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ. Κείμενον, μακρὰ εἰσαγωγὴ φιλολογικὴ καὶ ἱστορικὴ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ Buty μετάφρ. σημ. Ἰω. Δημαράτου. Τόμος Α΄.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλοι οἱ τόμοι τῆς Ἱστορίας τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πρώτη φορὰν ἐκδιδόμενοι ἐν Ἑλλάδι μὲ πλῆρες τὸ ἀρχαῖον στερεότυπον, κείμενον, μὲ πολλὰς σημειώσεις καὶ πιστὴν μετάφρασιν παραλλήλως ἑκάστης σελίδος.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ. Εἰσαγωγὴ ὑπὸ Γ. Φωτεινοῦ, πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μετάφρ. σημ.Γ. Πουρναροπούλου Τόμος Α΄ (Ὅρκος, Νόμος, Περὶ τέχνης, Περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων) Τόμος Β΄ Περὶ ἀρχαίας ἰατρικῆς. Περὶ εὐσχημοσύνης. Περὶ Ἰατροῦ.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὁλόκληρος ἡ Ἱπποκράτειος Συλλογή, πρώτην φορὰν ἐκδιδομένη ἐν Ἑλλάδι.

ΙΣΑΙΟΥ

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Τὰ Ἅπαντα.

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλοι οἱ Λόγοι.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΛΟΓΟΙ: Ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου, τ. διευθ. τοῦ Ἀρσακείου Διδασκαλείου.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Ὅλαι αἱ ὁμιλίαι.

ΙΩΣΗΠΟΥ (Φλαβίου)

ΚΑΤ' ΑΠΙΩΝΟΣ: Ὑπὸ Βασ. Βέλλα, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλα τὰ ἔργα του.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

ΚΑΤΑ ΛΕΩΚΡΑΤΟΥΣ : Ὑπὸ Κ. Ἀραποπούλου, γυμνασιάρχου.

ΛΥΣΙΟΥ

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλοι οἱ Λόγοι.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ. ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ. Ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ. Ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ (ὁ βίος καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Σωκράτους). Ὑπὸ Ἐμ. Παντελάκη, γυμνασιάρχου. Τόμοι Α΄, Β΄, Γ΄.

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΙΣ. Ὑπὸ Ἀχιλ. Τζαρτζάνου, τ. ἐκπαιδευτικοῦ συμβούλου, Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ. Ὑπὸ Ἐμμ. Παντελάκη γυμνασιάρχου.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Οἱ ὑπόλοιποι τόμοι Κύρου Ἀναβάσεως, Ἑλληνικά, Κύρου Παιδεία Ἀγησίλαος, Ἀπολογία Σωκράτους, Ἱέρων. Περὶ ἱππικῆς. Ἱππαρχικός. Κυνηγετικός. Πόροι ἢ περὶ προσόδων.

ΟΜΗΡΟΥ

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ἰλιάς, Ὀδύσσεια Ὕμνοι, Βατραχομυομαχία.

ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΑ (Κορινθιακά, Σικυωνὶς (Ἀργολίς), Εἰσαγωγὴ Ἀπ. Ἀρβανιτοπούλου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, μετάφρ. Δημ. Λαμπίκη. Τόμος Α΄.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΑ. Τόμος Β΄. (Ἀργολίς, Ἐπιδαυρίς Αἰγηνιτικά, Τροιζηνιακά, Ἑρμιονίς).

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Λακωνικά, Ἀχαϊκὰ Φωκικά, Ἠλειακά, Μεσσηνιακά, Βοιωτικά, Ἀττικά, Ἀρκαδικά.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Ὀλύμπια, Ἴσθμια, Πύθια, Νέμεα κλπ.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ. Ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου. Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.

ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ ἢ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ. Ὑπὸ Καλλ. Ἐλεοπούλου.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ ἢ περὶ ὁσίου. Ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου.

ΜΕΝΩΝ ἢ περὶ ἀρετῆς. Ὑπὸ Ἑλλης Λαμπρίδου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ἢ περὶ ἀνθρώπου φύσεως, ὑπὸ Ν. Μπαξεβανάκι γυμνασιάρχου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ δεύτερος ἢ περὶ προσευχῆς. Ὑπὸ Νικ. Μπαξεβανάκι γυμνασιάρχου.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ ἢ περὶ δικαίου. Ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου. Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Οἱ ὑπόλοιποι τόμοι τῆς ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ. Ἐπίσης : Νόμοι. Ἐπινομίς. Ἀπολογία Σωκράτους. Κρίτων. Φαίδων. Θεάγης. Ἐρασταί. Θεαίτητος. Σοφιστής. Εὐθύδημος. Πρωταγόρας. Ἱππίας Ἐλάττων. Γοργίας, Ἴων, Φίληβος Χαρμίδης,, Λάχης, Λύσις, Ἵππαρχος Πολιτικὸς Μίνως, Τίμαιος, Τίμαιος Λοκρός, Κριτίας, Παρμενίδης, Φαῖδρος, Ἱππίας Μείζων, Ἀξίοχος, Περὶ δικαίου. Περὶ ἀρετῆς. Δημόδοκος, Σίσυφος, Ἐρυξίας, Κλειτοφῶν, Ὅροι, Ἀλκυών, Κρατύλος, Ἐπιστολαί.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Α΄ ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ.

ΘΗΣΕΥΣ. Ὑπὸ Ἀνδρ. Πουρνάρα.

ΡΩΜΥΛΟΣ.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Ὅλοι οἱ Βίοι.

Β΄ Ἠθικὰ

ΠΕΡΙ ΕΥΘΥΜΙΑΣ. Εἰσαγωγὴ Ι. Σταματάκου, ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, μετάφρ. Σπ. Φίλιππα.

ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΡΕΤΑΙ. Ὑπὸ Ἐμμ. Δαυῒδ, τ. Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ. Εἰσαγωγὴ ὑπὸ Περ. Βιζουκίδου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, μετάφρ. ὑπὸ Α. Κόντου.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Περὶ παίδων ἀγωγῆς. Περὶ τύχης. Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας. Περὶ δεισιδαιμονίας. Ἀποφθέγματα βασιλέων καὶ στρατηγῶν. Περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς. Περὶ ἀοργησίας. Περὶ φιλαδελφείας. Περὶ ἀδολεσχίας. Περὶ πολυπραγμοσύνης. Περὶ φιλοπλουτίας. Τῶν 7 σοφῶν συμπόσιον. Περὶ εἱμαρμένης. Βίοι τῶν δέκα ρητόρων. Πολιτικὰ παραγγέλματα. Περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας. Συμποσιακὰ προβλήματα. Πλατωνικὰ ζητήματα. Περὶ Στωϊκῶν κλπ.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ. Ὑπὸ Ἐμμ. Παντελάκη γυμνασιάρχου.

ΣΑΠΦΟΥΣ

ΑΠΑΝΤΑ. Ὑπὸ Π. Λεκατσᾶ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : (Μὲ εἰσαγωγὴν Ἰω. Χαντέλη, τ. ἐκπαιδευτικοῦ συμβούλου). Αἴας, Ἀντιγόνη, Ἠλέκτρα Τραχίνιαι, Φιλοκτήτης, Οἰδίπους, Τύραννος Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ. Ἰχνευταὶ Σάτυροι καὶ ἄλλα σσωζόμενα ἀποσπάσματα τῶν ἔργων του.

ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ. Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ

ΒΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΥΑΝΕΩΣ : Ὑπὸ Ἀλεξ Φιλαδελφέως, Διευθυντοῦ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου. Τόμος Α΄.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι τόμοι Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως. Ἐπίσης Βίοι Σοφιστῶν. Εἰκόνες κλπ. Ἐπίσης θὰ ἐκδοθοῦν ὅλα τὰ ἔργα τῶν ἑξῆς ἀρχαίων πεζογράφων καὶ ποιητῶν : Ἀθηναίου, Αἰλιανοῦ, Αἰσχίνου, Ἀλκαίου, Ἀλκιδάμαντος, Ἀνακρέοντος, Ἀναξαγόρου, Ἀναξιμάνδρου, Ἀναξιμένους, Ἀνδοκίδου, Ἀντισθένους, Ἀντιφῶντος, Ἀπολλοδώρου, Ἀπολλωνίου Τυανέως, Ἀππιανοῦ, Ἀριστείδου, Ἀρχιλόχου, Ἀρχιμήδους, Ἀχιλλέως, Τατίου, Βακχυλίδου, Βάσσου, Κασσιανοῦ, Βίωνος, Σμυρναίου, Γοργίου, Γρηγορίου Θεολόγου, Δεινάρχου, Δημάδους, Δημητρίου Φαληρέως, Δημοκρίτου, Διοδώρου, Σικελιώτου, Δίωνος Κασσίου, Δίωνος Χρυσοστόμου, Ἐμπεδοκλέους, Ἐπικούρου, Ἐπιχάρμου, Ἑρμογένους, Ζήνωνος, Ἡρακλείτου, Ἡρώνδα, Θεόγνιδος, Θεοκρίτου, Θεοφράστου, Ἱεροκλέους, Ἰουλιανοῦ, Καλλινίκου,Καλλισθένους,Κέβητος Θηβαίου, Κλεάνθους, Κριτίου, Λογγίνου, Λόγγου Μάρκου Αὐρηλίου, Μενάνδρου, Μιμνέρμου, Μόσχου, Ξενοκράτους, Ξενοφάνους Ξενοφῶντος Ἐφεσσίου, Ὀρειβασίου, Ὀνησάνδρου, Παρμενίδου, Πλήθωνος, Γεμιστοῦ, Πλωτίνου, Πολυαίνου, Πολυβίου, Πορφυρίου, Προκοπίου, Πρωταγόρου, Συμωνίδου, Σόλωνος, Στησιχόρου, Στοβαίου, Τυρταίου, Ὑπερείδους, Φίλωνος, Φραντζῆ, Φωκυλίδου, Χαρίτωνος, Ἀφροδισίου, Χρυσίππου, Ψελλοῦ κλπ.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Α. καὶ Μ. CROISET : ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ, μετάφρ. ὑπὸ Ἀνδρ. Πουρνάρα. Τόμοι 1—6. Ἕκαστος τόμος ἄδετος 80. — Δεμένος 100.

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ «Παπύρου» οἱ 6 τόμοι ἄδετοι δρχ. 400. Δεμένοι 500.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ :

Κ. ΚΡΟΥΜΒΑΧΕΡ : ΜΕΓΑΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ. Ἐπιμελεία Γ. Σωτηριάδου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκοῦ. Ἕκαστος τόμος ἄδετος δρχ. 80. — Δεμένος 100.

"ΠΑΠΥΡΟΣ,,

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 36.—ΣΤΟΑ ΙΝΤΕΑΛ 2ος ΟΡΟΦΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΟΙ ΜΠΟΕΡΣ ΚΑΙ ΟΙ ΗΡΩΪΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ

Ἕνας λαὸς δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ζήσῃ ἐλεύθερος, παρὰ μόνον ὅταν ἔχῃ τὸ ψυχικὸ σθένος νὰ πεθάνῃ γιὰ τὴν ἐλευθερία του. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες — δόξα τῷ Θεῷ! —ἀπεδείξαμε ὅτι τὸ σθένος αὐτὸ τὸ ἔχουμε. Οἱ ἡμέρες αὐτὲς κατὰ τὶς ὁποῖες ἑορτάζουμε τὴν ἐθνική μας παλιγγενεσία, μᾶς θυμίζουν τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας τῆς φυλῆς μας γιὰ τὴν ἀνάκτησι τῆς ἐλευθερίας μας καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ ἀποτελεῖ γιὰ τὴν ψυχή μας τὸ καλλίτερο τονωτικὸ σὲ μίαν ἐποχὴ τόσο ζοφερή. Ἕνα ἔθνος ποὺ μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ λαμπρὲς σελίδες ἱστορίας σὰν τὴν ἔξοδο τοῦ Μεσολογγίου, εἶναι ἄξιο νὰ ζήσῃ ἐλεύθερο. Καὶ ἐμεῖς θὰ μείνουμε ὑπερήφανα ἐλεύθεροι, γιατὶ ξέρουμε ὅλοι στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας ὅτι εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ πεθάνωμε γιὰ τὴν ἐλευθερία αὐτήν, κληρονομία πολύτιμη ἐκείνων ποὺ θυσίασαν τὴν ζωή τους γιὰ νὰ μᾶς τὴν ἐξασφαλίσουν.

◆

Ἐπαναλαμβάνομεν, μόνον οἱ λαοὶ ποὺ ἔχουν τὸ ψυχικὸ σθένος νὰ πεθάνουν γιὰ τὴν ἐλευθερία τους εἶναι ἄξιοι νὰ ζήσουν ἐλεύθεροι.

Ἡ παράδοσις τοῦ στρατοῦ τοῦ Κρόνγιε στοὺς Ἄγγλους

Δὲν ἔχουν περάσει ἀκόμα σαράντα χρόνια ποὺ ἡ ἰσχυρότερη αὐτοκρατορία ποὺ ἐγνώρισε ποτὲ ἡ ἱστορία, ἡ αὐτοκρατορία τῆς ὁποίας τὰ ἐδάφη κατέχουν τὸ 1)4 τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ ποὺ ὁ πληθυσμός της ὑπερβαίνει τὰ 450 ἑκατομμύρια, ἐκινήθη γιὰ νὰ ὑποτάξῃ ἕνα μικρὸ λαό, ἐγκατεστημένο σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς.

Οἱ Μπόερς— ἔτσι ὀνομάζεται ὁ λαὸς αὐτὸς — ἦσαν ἀπόγονοι Ὁλλανδῶν ἀποίκων ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν ἀφρικανικὴ γῆ κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα. .Η ἔλευσις τῶν Ἄγγλων τοὺς εἶχε ἀναγκάσει νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν περιοχὴ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος καὶ νὰ ἀποσυρθοῦν εἰς τὰ ἐνδότερα, πέρα ἀπὸ τὸν ποταμὸ Ὀράγκ. Ἐκεῖ ἵδρυσαν δύο ἀνεξάρτητες δημοκρατίες: τὸ Ἐλεύθερον Κράτος τῆς Ὀράγγης καὶ τὴν δημοκρατίαν τοῦ Τράνσβααλ ἢ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς.

Ἡ χώρα, ὅμως, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ οἱ Μπόερς ἦταν εὐλογημένη — ἢ καταραμένη; — ἀπὸ τὸν Ὕψιστο. Τὸ ἔδαφός της περιεῖχε τὸ κίτρινο μέταλλο καὶ τὰ λαμπερὰ πετράδια ποὺ μαγνητίζουν τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ Ἄγγλοι πολὺ γρήγορα κατέληξαν στὴν ἀπόφασι ὅτι τόσο πλούσια κοιτάσματα χρυσοῦ καὶ ἀδαμάντων —τὰ πλουσιώτερα τῆς γῆς—μόνο σὲ Ἄγγλους ἔπρεπε ν' ἀνήκουν. Χωρὶς καὶ νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τὴν ἄποψι τῶν Μπόερς ἐπὶ τοῦ ζητήματος προσήρτησαν τὶς δημοκρατίες τους στὴν Ἀγγλικὴ Αὐτοκρατορία.

Ἡ πρώτη ὅμως ἀγγλικὴ ἐπικυριαρχία διήρκεσε πολὺ ὀλίγο. Οἱ Μπόερς ἐπαναστάτησαν καὶ τὸ 1881 ὁ στρατός των, ἀποτελούμενος ἀπὸ γεωργούς, ποὺ εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸ ἄροτρον γιὰ νὰ πάρουν τὸ ντουφέκι, κατενίκησαν τὸν Ἀγγλικὸ στρατὸ στὴν Ματζούμπα.

Οἱ Ἄγγλοι ἠναγκάσθησαν ν' ἀναγνωρίσουν τὴν ἀνεξαρτησία τῶν δύο Δημοκρατιῶν.

Ἀλλὰ τὰ κοιτάσματα χρυσοῦ καὶ τ' ἀδαμαντωρχεῖα ἐξακολούθησαν νὰ τοὺς ἑλκύουν ἀκαταμάχητα. Κάτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἔπρεπε νὰ δημιουργηθοῦν ἐπεισόδια ποὺ νὰ δικαιολογήσουν μίαν ἐπέμβασιν. Τὸ 1895 ἕνας τυχοδιώκτης, ὁ Τζαίημσον, ἐπὶ κεφαλῆς 500 περίπου ἱππέων, ἐπεχείρησε νὰ καταλάβῃ αἰφνιδιαστικὰ τὴν πρωτεύουσα τοῦ Τράσβααλ, τὴν Πραιτωρίαν. Οἱ Μπόερς αἰχμαλώτησαν τὸν Τζαίημσον καὶ τοὺς ἵππους του καί—μὲ πόσο χιοῦμορ — τοὺς παρέδωσαν στὶς ἀγγλικὲς ἀρχὲς τῆς Ν. Ἀφρικῆς. Οἱ Ἄγγλοι ἀντελήφθησαν ὅτι μόνον μὲ πόλεμον θὰ ἐπετύχαιναν τὸν σκοπόν τους καὶ ἄρχισαν νὰ συγκεντρώνουν μεγάλες δυνάμεις στρατοῦ στὴν Ν. Ἀφρικήν. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1899 οἱ Μπόερς ἀπαίτησαν ν' ἀποσυρθοῦν αὐταὶ αἱ δυνάμεις. Ἡ ἀπάντησις ἦταν ἀρνητική. Ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη.

Ὁ ἀγών, ὁ ὁποῖος διήρκεσε δύο ὁλόκληρα χρόνια, ὑπῆρξε πραγματικὴ ἐποποιΐα. Οἱ Μπόερς πολεμισταὶ δὲν ὑπερέβαιναν τοὺς 40.000. .Η Βρεταννικὴ Αὐτοκρατορία ἔθεσε ἐπὶ ποδὸς πολέμου 450.000 ἄνδρας καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν ἀρχηγία τους στοὺς δύο καλλιτέρους στρατηγούς της: τὸν Λόρδο Ρόμπερτς καὶ τὸν Κίτσενερ.

Ὕστερα ἀπὸ μίαν σειρὰν περιφανῶν νικῶν στὸ Κολένσο, στὸ Σπίον Κόπ, στὸ Βάαλ Κράντζ, στὸ Μάγκερσφονταϊν καὶ στὸ Φόρμπεργκ, καὶ ἀφοῦ κατώρθωσαν νὰ φθάσουν ὡς τὸ Κίμπερλεϋ καὶ νὰ τὸ πολιορκήσουν, οἱ Μπόερς ἀναγκάσθηκαν νὰ ὑποχωρήσουν μπρὸς στὴν συντριπτικὴ ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ τῶν ἀντιπάλων τους. Οἱ Ἄγγλοι εἰσέβαλαν στὴν Ὀράγγη καὶ τὸ Τράνσβααλ, κατέλαβαν τὸ Γιοχάνεσμπουργκ καὶ τὴν Πραιτωρίαν.

Οἱ Μπόερς τότε, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ ντὲ Βὲτ καὶ τοῦ Μπότα, ποὺ εἶχαν διαδεχθῆ τὸν ἡρωϊκὸ Κρόνγιε, ὁ ὁποῖος, κυκλωμένος ἀπὸ εἰκοσαπλασίας ἀγγλικὰς δυνάμεις, εἶχε παραδοθῆ ὕστερα ἀπὸ λυσσώδη ἀγῶνα, ἄρχισαν ἕνα ἐξαντλητικὸ κλεφτοπόλεμο, ὑποχρεώνοντας ἔτσι τοὺς Ἄγγλους ν' ἀποστέλλουν συνεχῶς νέας δυνάμεις. Ἤδη ὁ πόλεμος εἶχε στοιχίσει στὴν Βρεταννικὴ Αὐτοκρατορία 6.000 νεκρούς, 25.000 τραυματίας καὶ 1 δισεκατομμύριον λιρῶν. .Η Βρεταννικὴ Κυβέρνησις ἀντελήφθη ὅτι ἡ νίκη της ἀπειλοῦσε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ σὲ ἀδιέξοδο καὶ ἐπρότεινε τέτοιους ὅρους εἰρήνης ὥστε ν' ἀπεκλείετο ἡ περίπτωσις ν' ἀπορριφθοῦν.

Ὄντως, ἡ εἰρήνη ὑπεγράφη. Οἱ Μπόερς διατηροῦσαν οὐσιαστικῶς τὴν αὐτοδιοίκησί τους, ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν, ὅμως, τῶν Ἄγγλων. Ἀλλὰ πολὺ σύντομα, τὸ Τρανσβάαλ καὶ ἡ Ὀράγκ περιελήφθησαν στὴν συσταθεῖσαν τὸ 1910 Νοτιοαφρικανικὴν Ἕνωσιν, Ἀνεξάρτητο τμῆμα τῆς Βρεταννικῆς Αὐτοκρατορίας, τοῦ ὁποίου πρῶτος πρωθυπουργὸς ὑπῆρξε ὁ Μπότα, ὁ τέως ἀρχιστράτηγος τῶν Μπόερς!

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΟΝ

— Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ ἕνα τρόπο γιὰ νὰ καρφώσω ἕνα καρφὶ χωρὶς νὰ χτυπάω τὸ χέρι μου.

— Ἁπλούστατα! Νὰ βάζῃς τὴν γυναῖκα σου νὰ κρατάῃ τὸ καρφί...

Χαμόγελο

Στὸ δικαστήριον.

Πρόεδρος. Διαρρήκτης! Φίλε μου διαλέξατε ἕνα πολὺ κακὸ ἐπάγγελμα.

Διαρρήκτης.—Δὲν θὰ ἦταν καθόλου κακό, κύριε πρόεδρε, ἂν δὲν εἴχαμε τοὺς ἀστυφύλακας.

◆

Στὸ ταμιευτήριο μιᾶς Τραπέζας μπαίνει μιὰ ἁπλοϊκὴ γυναῖκα.

— Θὰ ἤθελα ν' ἀνοίξω ἕναν λογαριασμὸ μὲ τὴν Τράπεζά σας, εἶπε στὸν ὑπάλληλο.

— Εὐχαρίστως, κυρία. Καὶ πόσα θέλετε νὰ καταθέσετε;

— Ὤ, ἔκαμε ἡ γυναῖκα. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταθέσω τίποτε. Ν' ἀποσύρω μόνον θέλω χίλιες δραχμές.

◆

Ἕνας δάσκαλος ἐδίδασκε στὴ τάξι μὲ θέμα πότε μία σύγκρισις εἶνε κολακευτικὴ καὶ πότε δὲν εἶνε·

—Τώρα, εἶπε, ἂν κάποιος μὲ συνέκρινε μ' ἕναν ἀρχαῖο μεγάλο ρήτορα ἡ σύγκρισις αὐτὴ θὰ ἦταν κολακευτικὴ ἢ ὄχι;

—Θὰ ἦταν μιὰ ὕβρις, κύριε, ἀπάντησε ἕνα παιδάκι·

—Μὴν εἶσαι ἀνόητος, τοῦ εἶπε ὁ δάσκαλος. Ἡ σύγκρισις αὐτὴ θὰ ἦταν πολὺ κολακευτικὴ γιὰ μένα.

— Μά...ἀπάντησε ὁ μικρὸς μαθητής. Δὲν ἐννοοῦσα ἐσᾶς, κύριε.

◆

(Στὸ σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν).

Ὁ γιατρός.—Κρατήσατε ἕναν καθρέφτη ἀντικρὺ στὸ πρόσωπό της γιὰ νὰ δῆτε ἂν ἀναπνέῃ αὐτὴ ἡ νέα ;

Ὁ βοηθός. — Ναί, καὶ ἄνοιξε τότε τὰ μάτια της, ἄφησε ἕναν στεναγμό, κι' ἔψαξε γὰ βρῇ τὴν ποῦδρα καὶ τὸ κραγιόν της.

ΠΡΟΝΟΙΑ

— Γιατὶ ἔβαλες ξυλοπόδαρα;

— Γιατὶ πηγαίνω νὰ μονομαχήσω ἐξ ἀποστάσεως δέκα βημάτων...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΨΥΛΛΟΣ: ΕΝΑΣ ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

Μόλις διαβάσουμε κάτι γιὰ τὰς Ἰνδίας, σκεφτόμαστε ἀμέσως τοὺς μαχαραγιάδες της, τὰς τίγρεις της καὶ κυρίως τὰ φέσια της, τὶς φρικτὲς κόμπρες μὲ τὸν πρησμένο λαιμό, ποὺ τὸ δηλητήριό τους ἐπιφέρει τὸν μαρτυρικώτερον θάνατον. Οἱ κόμπρες, ἐν τούτοις, δὲν σκοτώνουν παρὰ μερικὲς ἑκατοντάδες ἀνθρώπων κάθε χρόνον, ἐνῷ οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ὅτι μεταξὺ τοῦ 1896 καὶ τοῦ 1911 ἕνδεκα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐφονεύθησαν εἰς τὰς Ἰνδίας ἀπὸ τὸν ψύλλο.

Ὄντως, ἀπὸ ὅλα τὰ γνωστὰ παράσιτα, οἱ ψύλλοι προξενοῦν τὸ μεγαλύτερο κακὸ στὸν ἄνθρωπο.

Οἱ ἐπιστήμονες μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ὑπάρχουν χίλια περίπου εἴδη ψύλλων. Ἐξ αὐτῶν τὰ πενῆντα εἶναι διαδεδομένα σὲ ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπη. Τὰ ἕξη, λοιπόν, ἀπὸ τὰ πενῆντα εὐρωπαϊκὰ εἴδη εἶναι φορεῖς μικροβίων Βουβωνικῆς πανώλους.

Οἱ ψύλλοι καί, εἰδικώτερον οἱ μολυσμένοι, εἶναι τὰ κατ' ἐξοχὴν παράσιτα τῶν ποντικῶν. Φορεὺς μολυσμένων ψύλλων εἶναι κυρίως ὁ Νορβηγικὸς ἢ φαιὸς ποντικός, ὁ ὁποῖος ταξιδεύει ἀνὰ τὸν κόσμον μέσα στὰ πλοῖα, μεταφέρον τὸ θανατηφόρον μικρόβιον. Γι' αὐτὸ σὲ ὅλα γενικῶς τὰ λιμάνια καὶ παρὰ τὰ λαμβανόμενα μέτρα ἐλλοχεύει πάντοτε ὁ κίνδυνος ἐπιδημίας βουβωνικῆς πανώλους.

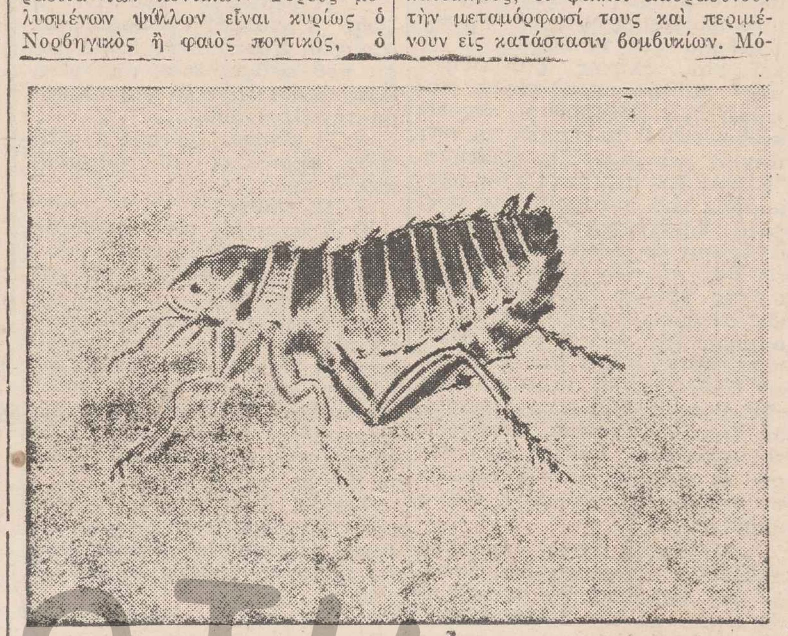

Ὁ ψύλλος εἶνε γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἐχθρος ἀσυγκρίτως πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπὸ τὰ φίδια.

Ἀλλὰ τί, ἀκριβῶς, εἶναι ὁ ψύλλος; Μεταξὺ τῶν ἐντόμων διακρίνεται διότι δὲν ἔχει οὔτε λαιμὸν οὔτε μέσην. Δὲν μπορεῖ νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ὁλόκληρον τὸ σῶμα του εἶναι πεπλατυσμένον. Ὁ ψύλλος, ἐν ὀλίγοις, ἀποτελεῖ τὸ τελειότερον δεῖγμα ἀεροδυναμισμοῦ ποὺ ὑπάρχει στὴ φύσι. Ὅλη ἡ ἀνατομία του ἐχειδιαμορφωθῆ, ἐν τῇ προόδῳ τῆς ἐξελίξεώς του, ἔτσι ὥστε νὰ καταστήσῃ τὴν πρὸς τὰ πρόσω κίνησίν του ὅσον τὸ δυνατὸν εὐκολωτέραν καὶ ταχυτέραν. Τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτὸ εἶναι κοινὸν μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του καὶ εἰς τὴν παραμικρότερη ἀκόμη τρίχα του, διότι τὰ πάντα ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην κλίσιν πρὸς τὰ πίσω, οὕτως ὥστε νὰ μὴ προβάλλουν τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν εἰς τὸν ἀέρα, ὅταν ὁ ψύλλος ἐκτελῇ τὰ ἅλματά του, καὶ νὰ μὴ ἐμποδίζουν τὴν πορείαν ταυ ὅταν περιοδεύῃ στὸ τρίχωμα τῶν ζώων ποὺ τὸν φιλοξενοῦν.

Ὁ ψύλλος, τηρουμένων βεβαίως τῶν ἀναλογιῶν, εἶναι, κυριολεκτικῶς καὶ ὄχι μεταφορικῶς, ζῶον μὲ μεγίστην καρδιά. Ζῇ τόσο ἔντονα, ὥστε τοῦ χρειάζεται ἕνα ὄργανον ἰσχυρότατον διὰ νὰ διατηρηθῇ ἐν ζωῇ. .Ο καθένας γνωρίζει ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα χαρακτηριστικὰ τοῦ ψύλλου εἶναι τὰ δύο, σχετικῶς πάντοτε μακρύτατα, καὶ καταπληκτικῶς δυνατὰ πόδια του, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐκτελῇ τ' ἅλματά του. Ὁ ψύλλος, ὅμως, ἔχει καὶ ἄλλα χαρακτηριστικὰ ἀξιοσημείωτα, μολονότι λιγώτερον γνωστά. Λόγου χάριν, ἡ νύμφη τοῦ ψύλλου— τὸ σκουληκάκι δηλαδὴ— εἶναι ἐφωδιασμένη μ' ἕνα δόντι, ποὺ φυτρώνει στὸ μέτωπό του καὶ διὰ τοῦ ὁποίου σπάζει τὸ κέλυφος τοῦ αὐγοῦ μέσα στὸ ὁποῖον ἔχει ἀρχίσει ἡ ζωή της. Ὅταν ἐκτελέσῃ τὸν προορισμόν του, τὸ δόντι ἐξαφανίζεται.

Ἐπίσης ὁ ψύλλος εἶναι περίφημα προικισμένος ἀπὸ τὴν φύσι διὰ ν' ἀντιμετωπίζῃ τὰς συνεχεῖς μεταβολὰς κλίματος ποὺ ὑφίσταται. Ὅταν κάνῃ πολὺ κρύο, ἐπιβραδύνει ὁ ἴδιος τὴν ἀνάπτυξίν του καὶ περιμένει. Ἀλλ' ἀπὸ τὶς ἰδιότητές του ἡ καταπληκτικώτερη ἴσως εἶναι ἡ ἄμεσος ἀντίδρασις τῶν βομβυκίων, τῶν κουκουλιῶν, δηλαδή, τοῦ ψύλλου στὰς δονήσεις.

Κατὰ γενικὸν κανόνα, οἱ ψύλλοι ζοῦν μέσα στὸ τρίχωμα τῶν ζώων, ἀλλὰ πολλαὶ νύμφαι καὶ πολλὰ βομβύκια πέφτουν στὸ πάτωμα τῶν δωματίων ἢ στὰ μέρη ὅπου κοιμῶνται τὰ κατοικίδια ζῶα. Ἐφ' ὅσον ἡ περιοχὴ ὅπου εὑρίσκονται εἶναι ἀκατοίκητος, οἱ ψύλλοι ἐπιβραδύνουν τὴν μεταμόρφωσί τους καὶ περιμένουν εἰς κατάστασιν βομβυκίων. Μόλις, ὅμως, ἡ προσέγγισις ἑνὸς ἀνθρώπου ἢ κάποιου ζώου προκαλέσῃ καὶ τὴν ἐλαφροτέραν ἔστω δόνησιν τοῦ ἐδάφους ἢ τοῦ πατώματος, τὰ κουκούλια ἀνοίγουν καὶ οἱ ψύλλοι πηδοῦν ἀπὸ μέσα καθ' ὅλα ἄρτιοι.

Ἡ ἰδιότης αὐτὴ ἐξηγεῖ διατὶ ὅταν μπαίνῃ κανεὶς σὲ ἀκατοίκητα σπίτια, ἀνακαλύπτει αἰφνιδίως ὅτι ἔχει γεμίσει ἀπὸ χιλιάδες ψύλλων. Ἡ δόνησις τοῦ πατώματος ἐνεφύσησε ἐλπίδας εἰς τοὺς ψύλλους καὶ ἔσπευσαν νὰ ἐκκολαφθοῦν. Ἂν κανένας δὲν εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸ σπίτι, ἔστω καὶ ἐπὶ πολλοὺς ἀκόμη μῆνες, τὰ κουκούλια θὰ ἐπερίμεναν.

◆

Τὸ πρώτιστον καθῆκον κάθε καλῆς νοικοκυρᾶς ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ὑγεία τῆς οἰκογενείας της, πρέπει νὰ εἶναι ἡ ριζικὴ ἐξαφάνισις τῶν ψύλλων μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι.

Εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ψύλλων, δέον νὰ ἐφαρμόζεται, ἐν πρώτοις, μία γενικὴ στρατηγική: τὸ σπίτι πρέπει νὰ σκουπίζεται καθημερινῶς καὶ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴ μένῃ οὔτε ἴχνος σκόνης ἀνάμεσα στὶς σανίδες τοῦ πατώματος. Αἱ ρωγμαὶ τοῦ παρκέτου πρέπει νὰ φράσσωνται ἐντελῶς. Ἡ παραμονὴ μέσα στὰ δωμάτια κατοικιδίων ζώων, τὸ καλοκαίρι, πρέπει ν' ἀπαγορεύεται. Καὶ τέλος ἐπιβάλλεται ἡ ἐξόντωσις τῶν ποντικῶν. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐφαρμοσθῇ ἡ γενικὴ στρατηγική, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ κάποιο ἀμεσώτερον ὅπλον κατὰ τῶν ψύλλων. Ἀποτελεσματικωτέραν, λοιπόν, ψυλλοκτόνον ἀπὸ τὴν κοινὴν ναφθαλίνην δὲν ὑπάρχει. Σκορπίστε ναφθαλίνην στὰ πατώματα ἑνὸς ψυλλοπλήκτου σπιτιοῦ καὶ μετὰ εἰσοσιτέσσαρες ὥρες, μαζὶ μὲ τὴν ναφθαλίνην θὰ σκουπίσετε καὶ μυριάδες νεκρῶν ψύλλων.

ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΑΝΤΙ ΟΦΘΑΛΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

εται ἐκεῖ, στὴν μέση τῆς κρύπτης, κυττάζοντάς με ἄγρια μὲ τὰ μαῦρα μάτια της. Καὶ κατόπιν, γιὰ μιὰ στιγμή, μοῦ φάνηκε πὼς ἔπεφτα σὲ μιὰν ἄβυσσο. Ὅταν συνῆλθα βρισκόμουν ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι μου, δίπλα στὴν Μάτζυ.

»Δὲν ξανακοιμήθηκα. Κάτι μοῦλεγε ὅτι ἂν ἔκλεινα τὰ μάτια μου, θὰ ξαναυρισκόμουν ἀμέσως δίπλα της καὶ ὅτι αὐτὴ τὴν φορά, δυνατὴ ὅπως εἶχε γίνει μὲ τὴν δύναμι ποὺ εἶχε κλέψει ἀπὸ μένα, δὲν θὰ μ' ἄφηνε νὰ φύγω.

»Κατὰ τὶς ἕξη, σύρθηκα ὡς τὸ μπάνιο καὶ ἔκανα ἕνα ντοὺς ποὺ μὲ ἀναζωογόνησε κάπως. Κατόπιν κατέβηκα στὴν κουζίνα καὶ κατεβρόχθισα ὅ,τι βρῆκα μέσα στὸ ψυγεῖο. Πεινοῦσα σὰν νὰ μὴν εἶχα φάει ἐπὶ μιὰν ὁλόκληρη ἑβδομάδα.

»Ἡ Μάτζυ σάστισε σὰν μὲ βρῆκε ντυμένο ὅταν ξύπνησε. Τῆς εἶπα ὅτι ἔπρεπε νὰ πάω νωρίτερα στὸ γραφεῖο γιὰ νὰ τακτοποιήσω κάτι λογαριασμοὺς καὶ ἔφυγα ἀμέσως. Δὲν πῆγα, ὅμως, στὸ γραφεῖο. Ἤμουν τόσο κουρασμένος, ὥστε δὲν τολμοῦσα ν' ἀντιμετωπίσω μιὰν ὁλόκληρη ἡμέρα δουλειᾶς. Τράβηξα γιὰ τὸ πάρκο, κι' ἐκεῖ, σὰν ἀλήτης ξαπλώθηκα στὸν πιὸ ἀπόμερο πάγκο καὶ κοιμήθηκα μονορρούφι, ὡς τὶς πέντε. Κατὰ τὸ σούρουπο, σὰν ἄρχισε νὰ δροσίζη, ξύπνησα. Ἔκανα ἕνα περίπατο στὴν προκυμαία τοῦ ποταμοῦ. Καὶ στὶς ἑπτά, ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι ἀγόρασα τὸ οὐΐσκυ ποὺ βλέπετε. Σὰν τὸ εἶδε ἡ Μάτζυ ἄρχισε τὶς γρίνιες. Καὶ γιὰ μερικὲς στιγμές, μοῦ ἦρθε ἔτσι...νὰ ὁρμήσω ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Βλέπετε, ὅμως, ξέρω ὅτι εἶνε, κατὰ βάθος, καλὴ γυναῖκα....καὶ τὴν ἀγαπῶ. Τῆς εἶπα ὅτι ἐπειδὴ ἔνοιωθα κάποιαν ἀδυναμία τὶς τελευταῖες ἡμέρες εἶχα πάρει τὸ οὐΐσκυ γιὰ νὰ τονώσω τὰ νεῦρα μου. Κι' αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια.

»Ἀργότερα, στὸ τραπέζι, σκέφθηκα ξαφνικὰ ὅτι, ἴσως, ἂν σᾶς καλοῦσα, θὰ μποροῦσα νὰ σωθῶ μὲ τὴν βοήθειά σας. Σᾶς πῆρα, λοιπόν, στὸ τηλέφωνο καὶ τώρα σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ ἤρθατε».

Ὁ Σάντμαϋερ σιώπησε. Τὰ βλέφαρά του ἦσαν κατακόκκινα, τὸ βλέμμα του προσηλώθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ. Ἀνατρίχιασε καὶ κατόπιν ἐφώναξε:

— Λοιπόν, τί σᾶς ἔλεγα! Βλέπετε ὅτι δὲν μὲ πιστεύετε! Ἐγώ, ὅμως, σᾶς λέω ὅτι φοβᾶμαι. Ἡ σκέψις μόνο ν' ἀνεβῶ ἐπάνω καὶ νὰ πέσω στὸ κρεββάτι μου μὲ τρομοκρατεῖ.

Ὁ γιατρὸς ἦταν μέτριος ἐπιστήμων, μὲ περιωρισμένη φαντασία καὶ λίγους πελάτας. Ἐνδομύχως εἶχεν ἤδη διαγνώσει τὴν περίπτωσι τοῦ Χέρμπερτ Σάντμαϋερ. Εἶχε μπροστά του ἕνα τίμιο μικροαστό, σωματικῶς ὑγιέστατο, ὁ ὁποῖος ἐξ αἰτίας κάποιου κρυφοῦ καϋμοῦ, τὸ εἶχε ρίξει στὸ πιοτό. Καθὼς σηκωνόταν, τὸ βλέμμα ἔπεσε πάλι στὴν ἄδεια πλέον μπουκάλα τοῦ οὐΐσκυ καί, κατόπιν, ξανακυττῶντας τὸν Χέρμπερτ, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι μὲ τὴν κατάλληλη θεραπεία θὰ κατώρθωνε σὲ μιὰ - δυὸ ἑβδομάδες νὰ περιορίση κάπως αὐτὰ τὰ ἀλκοολικὰ παραληρήματα, ποὺ ἤγγιζαν σχεδὸν τὰ ὅρια τῆς τρέλλας.

— Δὲν λέω ὅτι δὲν σᾶς πιστεύω, εἶπε μὲ κάπως κουρασμένο τόνο. Οἱ ψυχοπάθειες, ὅμως, δὲν εἶνε τῆς εἰδικότητός μου. Πάντως θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ ἀπόψε κάτι γιὰ νὰ κοιμηθῆτε ἥσυχα καὶ αὔριο, κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωΐ, ἐλᾶτε νὰ σᾶς ἐξετάσω στὸ ἰατρεῖο μου.

— Μὰ δὲν ἔχετε καταλάβει τίποτε! ξέσπασε ὁ Σάντμαϋερ. Δὲν θέλω νὰ κοιμηθῶ. Θέλω νὰ μείνω ξυπνητὸς ὅλη τὴν νύχτα. Διαφορετικὰ εἶμαι χαμένος. Αὐτὸς ὁ θηλυκὸς σατανᾶς θὰ μὲ παρασύρη στὴν κόλασι...

Ἕνα βαρὺ χτύπημα ἀκούσθηκε στὸ πάτωμα τοῦ ἐπάνω δωματίου. Οἱ δύο ἄνδρες ἔρριξαν μηχανικὰ μιὰ ματιὰ στὸ ταβάνι.

— Ἡ γυναῖκα σας, εἶπε ὁ γιατρός. Λοιπόν, πιστέψτε με, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶνε νὰ πάρετε τοῦτα ἐδῶ τὰ κατατόπια.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν παμπάλαια τσάντα του ἕνα μικροσκοπικὸ μπουκαλάκι καὶ ἄφησε νὰ κυλήσουν στὴν παλάμη του τρία - τέσσαρα στρογγυλὰ χαπάκια.

Τὸ κορμὶ τοῦ Χέρμπερτ Σάντμαϋερ λύγισε ἀπότομα. Ἀκούμπησε βαρειὰ στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ. Ἡ λάμψις τοῦ πυρετοῦ ἔσβυσε μέσα στὰ μάτια του, ποὺ τὰ θάμπωσε ἡ ἄχνα τῆς ἀπελπισίας.

Μὲ μιὰν ἀδύναμη κίνησι, ἀπώθησε τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ, ποὺ τοῦ ἔτεινε τὰ καταπότια.

— Ὄχι, σᾶς εὐχαριστῶ! Ἀφοῦ δὲν μὲ πιστεύετε... καὶ μὲ τὸ δίκηο σας, βέβαια....

Ὁ γιατρὸς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του.

— Ὦ διάβολε! Ἕνδεκα καὶ εἰκοσιπέντε! Πρέπει νὰ φύγω τρέχοντας, γιατὶ διαφορετικὰ ὑπάρχει κίνδυνος ἡ καϋμένη αὐτὴ γυναῖκα νὰ ξεγεννήση χωρὶς τὴν βοήθεια κανενός...

— Τί περίεργη ποὺ εἶνε ἡ ζωή, ἔ γιατρέ; μουρμούρισε ἀργὰ ὁ Σάντμαϋερ. Κάθε φορὰ ποὺ φεύγει ἕνας ἀπὸ μᾶς, ἕνας ἄλλος ἔρχεται γιὰ νὰ πάρη τὴν θέσι μου.

— Τί εἴπατε; ρώτησε ὁ γιατρὸς φορῶντας τὸ τριμμένο παλτό του.

— Ὤ, τίποτε!

Ὁ Σάντμαϋερ τὸν συνώδευσε ὡς τὸ στενὸ χώλ.

Ὁ γιατρὸς τοὔβαλε τὰ χαπάκια στὸ χέρι.

— Νομίζω ὅτι θὰ μπορέσω νὰ σᾶς θεραπεύσω, εἶπε προτοῦ περάση τὸ κατῶφλι. Ἐλᾶτε νὰ μὲ δῆτε αὔριο τὸ πρωΐ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, γιατρέ, ἀποκρίθηκε ὁ Σάντμαϋερ. Σᾶς εὐχαριστῶ, πάντως, ποὺ ἤρθατε ἀπόψε. Καλὴ νύκτα.

Καθὼς ἔκλεινε τὴν πόρτα, μιὰ διαπεραστική, ὠργισμένη φωνή, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα, ἔφθασε στ' αὐτιά του:

— Χέρμπερτ! Θάρθης ἐπὶ τέλους;

— Ἀμέσως, Μάτζυ! φώναξε ἐκεῖνος ἐπιστρέφοντας στὴν μικρὴ τραπεζαρία.

Ἄνοιξε τὴν παλάμη του, κύτταξε χαμογελῶντας πικρὰ τὰ χαπάκια τοῦ γιατροῦ, καὶ ἀδίστακτα, τὰ πέταξε μέσα στὸ τζάκι. Κατόπιν, γιὰ κάμποσες στιγμές, ἔμεινε ἀκίνητος ἐξετάζοντας τὸν ἑαυτό του μέσα στὸν καθρέφτη. Εἶδε ἕνα ἀλλοιωμένο πελιδνὸ πρόσωπο καὶ δύο πανικόβλητα μάτια.

— Π' ἀνάθεμά την! ἐγρύλλισε πνιχτά. Δὲν θὰ μ' ἀφήση νὰ τῆς ξεφύγω...Τὸ ξέρω πὼς δὲν θὰ μ' ἀφήση!

Κατόπιν, ξαφνικά, ἕνα χαμόγελο ἀνεσκεύασε τὰ χείλη του καὶ ψιθύρισε ἀπευθυνόμενος στὸν ἑαυτό του:

— Διερωτῶμαι γιατί εἶπα στὸ γιατρὸ ὅτι ὁ Φρὰνκ Ντώουσεν βρίσκεται στὴν Κίνα; Εἶνε νεκρός... νεκρὸς ἐπειδὴ τὸ θέλησα ἐγώ... Ἐγὼ τὸν σκότωσα... Καὶ τώρα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια πληρώνω... Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, αὐτὸ εἶνε....

— Χέρμπερτ!

— Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι τὄκανα γιὰ τὴν Μάτζυ, μουρμούρισε.

— Χέρμπερτ!....

Ἡ διαπεραστικὴ φωνὴ ξύπνησε ὅλους τοὺς ἀντίλαλους τοῦ σπιτιοῦ.

— Καλά!.... Καλά!.... Ἔρχομαι!

Ὁ Χέρμπερτ Μάρσαλ ἔρριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα ὁλόγυρα στὸ δωμάτιο, ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ τράβηξε γιὰ τὸ κρεββάτι του.

ΝΤΕΝΝΙΣ ΘΥΗΤΛΕΪ

ΜΠΡΕΝΤ
ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ

Ἐκυκλοφόρησεν ἡ Μέθοδός μας, ἐκ σελίδων 300, μετὰ 650 εἰκόνων καὶ 168 μαθημάτων. Εἶνε τὸ τελειότερον βιβλίον ἐν Ἑλλάδι, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκμανθάνετε εὐκόλως καὶ ἀσφαλῶς τὴν Κοπτικὴν γυναικείων φορεμάτων, πυτζαμῶν, ἐσωρρούχων κλπ.

Μὲ ἐλαχίστην τιμὴν ἀποφεύγετε κόπους καὶ ἔξοδα περιττὰ καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ φοιτήσετε εἰς τὰ διαφημιζόμενα δῆθεν Σχολεῖα Κοπτικῆς.

Πληροφορίαι ἐλευθέρως.

Ἐργ)α Ἐλευθ. Σπουδῶν Κοπτικῆς — Ραπτικῆς ΜΠΡΕΝΤ, Μέγαρον ὁδ. Πετράκη 3, Τηλέφωνον 32.700.

ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΟΝ ΣΤΙΓΜΙΑΙΟΝ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ἐφαρμόζεται ἀμέσως εἰς οἱανδήποτε κάνουλα δίδει ζεστὸ νερὸ ἐντὸς ἑνὸς δευτερολέπτου. Τιμὴ Δρ. 600. Γενικὸς ἀντιπρόσωπος

Ι. Ν. ΔΗΜΟΛΑΚΗΣ

Σταδίου 10, Ἀθῆναι
Τηλέφ. 25-025

ΟΔΟΝΤΕΣ ΟΠΩΣ ΤΩΝ ΣΤΑΡ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Αἱ Στὰρ «αἱ ὡραῖαι ἐπαγγελματίαι» γνωρίζουν ὅτι συνήθως ἡ ἐπιτυχία των προέρχεται ἀπὸ τὴν γοητείαν τοῦ μειδιάματός των. Αὐτὴν τὴν ἀσύγκριτον λάμψιν τὴν ἀποκτοῦν μεταχειριζόμεναι τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ἀκολουθήσατε τὸ παράδειγμά των γιὰ νὰ ἔχετε ὑγιεῖς, λευκούς, ὀδόντας καὶ θαμβωτικὸν μειδίαμα.

Μεταχειρίζεσθε τὴν μοντέρνα ἐπιστημονικὴν ὀδοντόκρεμαν ΚΟΛΥΝΟΣ, τὴν συνιστοῦν χιλιάδες ὀδοντοϊατροὶ λόγῳ τῆς ἀντισηπτικῆς της ἐνεργείας, καὶ αἱ Στὰρ τῆς Ἀμερικῆς, λόγῳ τῆς λάμψεως ποῦ δίδει εἰς τοὺς ὀδόντας.

Δοκιμάσατε τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α. Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ Ἑλλ. ραδιόφωνον ΜΕΤΡΟΝ βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τῆς ὁλομελείας αὐτῆς ὡς ἐφάμιλλον πρὸς τὰ ἀνεγνωρισμένης ἀξίας ἀλλοδαπά.

Γ΄ Σεπτεμβρίου 65. Τηλ. 54-6

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ Του ΖΑΝ ΝΤΕΣΚΩ

Κομψός, καλοβαλμένος, λεπτὸς ὁ κ. Συρὰ Γκοντάρ, ξαναδιάβαζε μὲ ὅλη του τὴν ἡσυχία κάποιο γράμμα, ποὺ εἶχε γράψει μόλις πρὸ ὀλίγου. Καὶ λίγο μακρύτερα, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ γραφείου ὁ κύριος Ραβὶλ Γκοντάρ, ἄκουγε. Οἱ δύο αὐτοὶ κύριοι μοιάζανε καταπληκτικά. Ἤτανε κ' οἱ δύο πολὺ νέοι, μὲ τὰ μαλλιὰ κομμένα κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, μὲ μικρὰ μουστάκια ἀ λὰ ἀγγλαί, ὠχροὶ μέσα στὰ ἐπίσημα ἐνδύματα ποὺ φορούσανε.

Ὅταν ὁ κ. Συρὰ Γκοντὰρ τελείωσε, κύτταξε τὸν κ. Ραβὶλ Γκοντάρ. Τὸν ρωτοῦσε μὲ τὸ βλέμμα.

— Πολὺ καλά, ἀπεφάνθη ὁ κ. Ραβὶλ Γκοντάρ.

Καὶ συμφώνησαν ἀπόλυτα. Ποτὲ δὲν εἴχανε συμφωνήσει τόσο πολύ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ φύγανε ἀπὸ τὸ πατρικό τους σπίτι, ἀκολουθήσανε τὸν ἴδιο δρόμο, καὶ πάντοτε οἱ πράξεις τθους, οἱ σκέψεις τους, οἱ ἀγῶνες τους καὶ οἱ ἐπιτυχίες τους ἤτανε κοινές.

Αὐτοὶ οἱ κύριοι Γκοντάρ, γυιοὶ κάποιου ἐπαρχιακοῦ συμβολαιογράφου, θελήσανε νὰ κατακτήσουνε τὴ ζωή. Καὶ τὰ καταφέρανε περίφημα. Δημιουργηθήκανε μόνοι τους, παντρευτήκανε μὲ δυὸ κοπέλλες ἀπὸ τὶς καλύτερες κι' ἐντιμότερες οἰκογένειες, ἀνοίξανε τὰ σαλόνια τους σ' ἕναν κόσμο ἀνώτερο καὶ λάμπανε ἀπὸ μετριόφρονη εὐτυχία· Ἀνεβαίνανε σιγά, ἀλλὰ σταθερὰ χάρις στὴν ἀλληλοβοήθειά τους. Ὅλοι θαυμάζανε αὐτὴν τὴν σύμπνοια τῶν δύο ἀδελφῶν. Ἀποτελούσανε ἕνα κοινὸ μέτωπο, μέσα σ' ἕναν πλούσιο καὶ ὑπερήφανο κόσμο. Τοὺς σεβόντουσαν. Ἤτανε πιστοὶ σύζυγοι, ὑπολογίσιμοι φίλοι, ἐξυπηρετικοί, τίμιοι καὶ καθαροί.

Καὶ νὰ ξαφνικά, ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε ἕνα μεγάλο κακό. Ἀπόψε πήρανε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα τους τὸν συμβολαιογράφο Γκοντάρ, καὶ σ' αὐτὸ τὸ γράμμα ὁ γέρος τοὺς ὡμολογοῦσε, ὅτι ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια εἶχε διαπράξει μερικὲς καταχρήσεις κι' ὅτι μόλις τώρα κινδύνευε νὰ ἀποκαλυφθῆ.

Κανείς τους δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβη αὐτό. Γιατί ὁ πατέρας τους νὰ μεταχειρισθῆ τέτοιες ἀτιμίες; Εἶχε κανένα πάθος, ἀδυναμία;... Κι' αὔριο ἴσως θὰ ἐρχότανε τὸ σκάνδαλο, ἡ ἀποκάλυψις. Μόνο αὐτοὶ μπορούσανε πιὰ νὰ τὸν σώσουν. Ἔφτανε νὰ διατάξουνε, ὁ γέρος θ' ἀκολουθοῦσε ὅτι κι' ἂν τοῦ λέγανε.

Ἔτσι ὁ κ. Συρὰ Γκοντὰρ ἔγραψε ἕνα γράμμα καὶ ὁ κ. Ραβὶλ Γκοντὰρ τὸ ἐπεκρότησε. Ἡ ἀπάντησι ἤτανε τίμια καὶ γενναία, χωρὶς συγκίνησι καὶ οἶκτο. Ἂν ὁ γέρος εἶχε φιλότιμο ἔπρεπε νὰ πεθάνη· Ἡ λογικὴ ἤτανε τετράγωνη μέσα στὶς φράσεις τους. Τὸ πρόβλημα ἤτανε ἁπλὸ γιὰ κάθε τίμιον ἄνθρωπο.

Ὁ κ. Συρὰ Γκοντάρ, ἔβαλε τὸ γράμμα σ' ἕνα φάκελλο. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Πώλ. Ὁ κ. Ραβὶλ Γκοντάρ, κατσούφιασε. Αὐτὸς ὁ Πὼλ ἤτανε ὁ τρίτος γυιὸς τοῦ συμβολαιογράφου, ποὺ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τ' ἀδέρφια του. Τὰ μάτια του εἴχανε μιὰ φλόγα παράξενη, καὶ τὸ κεφάλι του ἤτανε γεμᾶτο ἀνοησίες. Ὁ Πὼλ ἀκολούθησε πάντοτε ἕνα δρόμο δικό του, ἄτακτο, μποέμικο, περίεργο. Παντρεμένος μ' ἕνα κορίτσι τῆς Μονμάρτρης ἀπὸ ἀπερισκεψία, ζοῦσε μαζί της ἀπὸ συνήθεια. Οἱ ἀδελφοί του ντρεπόντουσαν γι' αὐτὸν καὶ ὁ πατέρας του δὲν τὸν ἐκτιμοῦσε καθόλου.

—Γειά σας παιδιά, εἶπε μπαίνοντας. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι μείνανε ψυχροί, σχεδὸν ἐχθρικοί.

— Ἔλαβα γράμμα, εἶπε ὁ Πώλ.

— Κι' ἐμεῖς τὸ ἴδιο·

— Λοιπόν;

— Ἀπαντήσαμε, εἶπε ὁ Συρὰ Γκοντάρ·

— Τί τοῦ γράφετε ;

— Ἄκουσε Πώλ. Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ γίνης ἐσὺ δικαστὴς τῆς οἰκογενειακῆς μας τιμῆς. Ἔχεις ἕνα παρελθὸν λιγάκι....μὲ καταλαβαίνεις;.. .

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Ἀπαντήσαμε στὸν πατέρα σύμφωνα μὲ τὴν συνείδησί μας. Ἂν ἔχης ἀντίρρησι κάνε ἀπὸ μέρους σου ὅ,τι θέλεις.

Ὁ Πὼλ κατάλαβε. Ὁ θυμὸς σκοτείνιασε τὰ μάτια του. Ἔβλεπε αὐτοὺς τοὺς δύο μακρυά του, σ' ἕναν ἄλλον κόσμο, ποὺ δὲν τὸν κατάλαβε ποτέ. Σηκώθηκε ἀπότομα κι' ἔφυγε κτυπῶντας δυνατὰ τὴν πόρτα.

Περπατοῦσε μέσα στὴ νύχτα μὲ τὴν ψυχὴ βαρειά. Ἤτανε θυμωμένος καὶ λυπημένος μαζύ.

«Ἡ τιμή τους, μονολογοῦσε. Ἆ! τοὺς κανάγηδες....Θὰ σωζόταν ἡ τιμή τους μὲ τὸν χαμὸ τοῦ γέρου...τὸ αἷμα θὰ «ἀπέπλυνε τὴν προσβολή» .... Τὰ κτήνη!....»

Ξανάβλεπε μὲ τὰ μάτια του, τὸν γέρο μὲ τὸ τυραννισμένο πρόσωπο καὶ τὸ ἀμήχανο ὕφος.

«Ἔκλεψε....ἔ κ' ὕστερα; Ποιὸς ἔχει δικαίωμα νὰ τὸν καταδικάση;»

Γύρισε στὸ σπίτι του μὲ περίεργες ἀποφάσεις.

— Ἑτοίμασέ μου τὶς βαλίτσες μου εἶπε στὴ γυναῖκα του. Θὰ πάω στὸ πατέρα αὔριο τὸ πρωΐ.

Ἐκείνη δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι. Τοῦ ἑτοίμασε, λοιπόν, μιὰ βαλίτσα, μὲ ὅλα τ' ἀπαραίτητα. Ἡ νύχτα πέρασε γεμάτη σχέδια. Θὰ κάνανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ σώσουνε αὐτὸν τὸν φτωχὸν ἄνθρωπο· Θὰ πουλούσανε ἀκόμα καὶ τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ ροῦχα τους.

Ὁ Πὼλ τὴν κυττοῦσε νὰ τοῦ μιλᾶ κ' ἡ καρδιά του γέμιζε τρυφερότητα. Δὲν φανταζότανε ποτὲ ὅτι θὰ εὔρισκε τέτοια αἰσθήματα σ' αὐτὴ τὴν ἀμίλητη γυναικούλα.

— Κάθε δυστυχία φέρνει καὶ μιὰ εὐτυχία τῆς εἶπε τρυφερὰ στὸ τέλος. Σήμερα μοῦ ἔδωσες τὴν εὐκαιρία νὰ σὲ γνωρίσω καλά...

Ἐκείνη τὸν κύτταξε σχεδὸν μ' εὐγνωμοσύνη...

Τὴν ἄλλη μέρα, σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ὁ γέρο Γκοντὰρ περίμενε γεμᾶτος ἐλπίδα. Ὁ ταχυδρόμος ἀργοῦσε..... Ἔνοιωσε μέσα του τὸ φόβο καὶ τὴν ἀμφιβολία, ἀλλὰ ἤλπιζε στὰ παιδιά του.

Ὁ ταχυδρόμος ἔφερε ἕνα γράμμα. Ὁ Γκοντὰρ γνώρισε τὸν χαρακτῆρα κι' ἔτρεξε μὲ δικαιολογημένη περιέργεια, στὸ γραφεῖο του. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός....

Τὸ ἴδιο βράδυ ἦρθε κι' ὁ Πὼλ στὴ μικρὴ πόλι. Ἔφερνε μαζύ του τὴ ζωὴ καὶ τὴ χαρά. Νὰ ἤταν, ἀλλοίμονο, πολὺ ἀργά. Ἡ τιμὴ τὸν εἶχε προλάβει...

ΖΑΝ ΝΤΕΣΚΩ

ΛΟΥΛΑΚΙ ΕΙΣ ΠΑΝΑΚΙΑ
"ΝΤΕΣΤΡΕ„
ΜΑΡΚΑ "ΚΑΜΗΛΑΣ„

Ἀπαράμιλλον εἰς ποιότητα
Γνωστὸν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον
Κάμνει τὰ λευκά σας σὰν τὸ χιόν
Πωλεῖται παντοῦ
ΑΝ. ΕΤ. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ "ΝΤΕΣΤΡΕ„

ΜΠΡΑΣΣΟ
ΤΟ
ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΝ
ΣΤΙΛΒΩΜΑ
ΜΕΤΑΛΛΩΝ

ΟΛΙΓΑΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΚΑΜΝΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΣΚΕΥΗ ΣΑΣ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΣΑΝ ΚΑΘΡΕΠΤΕΣ

Brasso

ΑΝ. ΕΤ. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ "ΝΤΕΣΤΡΕ„

Η
ΧΑΡΑ
ΤΟΥ
ΣΠΙΤΙΟΥ

Ὡραία τῆς ἡμέρας

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΖΟΖΕΦ ΚΕΣΣΕΛ

7ον

— Ἀγαπημένε μου, ὅταν τὰ μάθης πόσο θὰ ἤθελα νὰ μὴν ὑποφέρης πάρα πολύ! Γιατί; γιατί; Τώρα ἡ ἀγάπη μου εἶναι ἀκόμη πιὸ μεγάλη· Ἂν δὲν εἶχα περάσει ὅλα αὐτὰ ποὺ πέρασα, δὲν θὰ τὸ ἤξερα αὐτό. Ὢ! δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ βλέπω νὰ ὑποφέρης.

Ξανάπεσε στὸ προσκέφαλό της καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη πικρά, νὰ κλαίη γιὰ τὴν δυστυχία της, νὰ κλαίη γιατὶ ἡ ἀνθρώπινη φύσις εἶνε χωρισμένη σὲ δυὸ ἀλληλομαχόμενα στοιχεῖα, στὴ σάρκα καὶ στὴ ψυχή, ποὺ δημιουργοῦν τὴν ἀθλιότητα ἐκείνη, ποὺ ὁ καθένας μας ἔχει μέσα του καὶ ὅμως δὲν τὴν συγχωροῦμε στὸν ἄλλον.

Κατόπιν ἡ Σεβερὶν ἄφησε νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν σκέψι της ὅλες οἱ λεπτομέρειες τῆς συζυγικῆς της ζωῆς. Σὲ κάθε μιὰ ποὺ ξαναθυμόταν ἔγερνε καὶ φιλοῦσε τρυφερὰ τὰ μαλλιὰ τοῦ Πέτρου καὶ ἐπανελάμβανε σιγανὰ σὰν ἐπῳδό:

— Μὴ ὑποφέρεις ἀγαπημένε μου! Κάνε μὲ μένα ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ σὲ ἱκετεύω, μὴν ὑποφέρεις πολύ.

Ἦταν ἀκόμη βουτηγμένη στὶς ἀναμνήσεις της, στὴν ἀγωνία καὶ στὶς παρακλήσεις της αὐτὲς ἡ Σεβερίν, ὅταν εἶδε νὰ χαράζη ἡ αὐγή. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ Πέτρος ξυπνοῦσε. Ὢ, πόσο γρήγορα πέρασε αὐτὴ ἡ νύχτα·

Ἡ Σεβερὶν κατέβαλλε κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ἐπιβραδύνη τὴν ἀναχώρησι τοῦ συζύγου της γιὰ τὸ νοσοκομεῖο του. Εἶχε τὸ συναίσθημα, ὅτι στὸν δρόμο παραμόνευαν χίλιοι κίνδυνοι. Ἔβλεπε μὲ τὴν φαντασία της τὸν Ὑσσὸν νὰ περιμένη τὸν Πέτρο ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της γιὰ νὰ τοῦ προδώση τὸ ἔγκλημά της, ἔβλεπε κάποιον ἀπεσταλμένο του νὰ ἐγχειρίζη στὸν ἄνδρα της τὸ ἀποκαλυπτικό του γράμμα. Στὸ τέλος ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ κρατήση περισσότερο τὸν Πέτρο κοντά της. Γι᾽ αὐτὸ τὸν παρεκάλεσε νὰ γυρίση τὸ μεσημέρι τοὐλάχιστο νὰ φάη μαζύ της.

— Θὰ σὲ περιμένω, τοῦ εἶπε, θὰ σὲ περιμένω ὁποιαδήποτε ὥρα καὶ ἂν ἔρθης.

Καὶ οἱ ὥρες τοῦ πρωϊνοῦ ἄρχισαν νὰ περνοῦν ἀργὰ-ἀργὰ σὰν καταθλιπτικὸς ἐφιάλτης. Ἐπὶ τέλους τὸ μεσημέρι ἐσήμανε. Τώρα ἡ ἀγωνία τῆς Σεβερὶν ἔγινε ἀκόμη πιὸ τρομερή. Ὁ καιρὸς ποὺ περνοῦσε ἐξαντλοῦσε γρήγορα, τὰ ἐλάχιστα χρονικὰ περιθώρια, ποὺ τῆς ἀπέμεναν ὡς τὴν στιγμὴ τῆς τραγικῆς ἀποκαλύψεως. Ἔτσι καὶ ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Πέτρου, ποὺ ἀκόμη δὲν εἶχε μάθει τίποτε, δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἡσυχάση οὔτε μιὰ στιγμή. Ἐν τούτοις ἡ Σεβερὶν ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ ἀγωνίζεται κατὰ τοῦ ἀοράτου ἀντιπάλου της. Πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ κρατήση γιὰ λίγες ὥρες τὸν Ὑσσὸν μακρυὰ ἀπὸ τὸν σύζυγό της: Αὐτὸ ἦταν τώρα τὸ μοναδικὸ πράβλημα, ποὺ τὴν ἀπασχολοῦσε. Γι᾽ αὐτὸ ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητὸ εἶπε στὸν Πέτρο: —Αἰσθάνομαι λίγο ἀδιάθετη. Δὲν εἰδοποιεῖς τὴν κλινικὴ ὅτι δὲν θὰ πᾶς τὸ ἀπόγευμα, γιὰ νὰ μείνης μαζύ μου;

Τὴν παράκλησι αὐτὴν τὴν ὑπέβαλε μὲ τὸν ἱκετευτικό, τὸν γοητευτικὸ τόνο μιᾶς μικρῆς ἄρρωστης κοπέλλας. Ἔτσι ὁ Πέτρος δὲν μπόρεσε ν᾽ ἀντισταθῆ καὶ ἔμεινε κοντά της. Ἀλλὰ τὸ ἀπόγευμα ἦρθε τὸ ταχυδρομεῖο. Νέος ἀπερίγραπτος ἐφιάλτης γιὰ τὴν Σεβερίν. Ἐνῷ ὁ Πέτρος ἐξήταζε τοὺς φακέλλους τῶν ἐπιστολῶν πρὶν ἀκόμη τοὺς ἀνοίξει, ἡ Σεβερὶν νόμιζε ὅτι θὰ λιποθυμοῦσε ἀπὸ τὸν τρόμο.

Ἐπὶ τέλους ἀφοῦ κατέβαλε μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια γιὰ νὰ δώση στὴν φωνή της ἀδιάφορο τόνο, ρώτησε τὸν ἄνδρα της:

— Μήπως εἶνε τίποτε ἐνδιαφέρον;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Πέτρος, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται, ὅτι μὲ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ ἀπελευθέρωνε τὴν γυναῖκα του ἀπὸ ἕνα φοβερὸ ἐφιάλτη.

Κι᾽ αὐτὴ τὴν νύχτα τὴν πέρασε μαζὺ μὲ τὸν ἄντρα της ἡ Σεβερίν. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ μείνη μόνη στὸ δωμάτιό της, ὅπου θὰ τὴν κυνηγοῦσε ἀδιάκοπα ἡ ἀγωνία:..

Καὶ τὴν δεύτερη ὅμως αὐτὴ νύχτα τῆς ἀπογνώσεως τὴν πέρασε ἄγρυπνη πλάϊ στὸν κοιμώμενο Πέτρο. Ἦταν βεβαία, ὅτι τὸ πρωΐ ὁ Ὑσσὸν ἀσφαλῶς θὰ ἐνεφανίζετο. Καὶ πράγματι, λίγα λεπτὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Πέτρου γιὰ τὸ νοσοκομεῖο του, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν αὐτός. Ἡ Σεβερίν, μόλις πῆρε τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι της, εἶχε πάρει κι᾽ ὅλας τὴν ἀπόφασι νὰ τοῦ φερθῆ τόσο ἀγέρωχα σὰν νὰ μὴ τὸν φοβόταν καθόλου.

Ἔτσι μόλις ἄκουσε τὴν φωνὴ τοῦ Ὑσσόν, τοῦ εἶπε ξερά:

—Ὁ ἄντρας μου δὲν εἶνε ἐδῶ. Κι᾽ ἀμέσως ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Μιὰ ὥρα ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ τηλεφώνημα, ἡ καμαριέρα τῆς Σεβερίν, ἦλθε νὰ τὴν εἰδοποιήση ὅτι τὴν ζητοῦσε ἕνας νέος.

— Δὲν μοῦ εἶπε τ᾽ ὄνομά του τῆς εἶπε, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔκανε καὶ καλὴ ἐντύπωσι. Ἔχει χρυσῆ μασέλλα.

— Νὰ περάση, διέταξεν ἡ Σεβερίν.

Ὑπὸ ἄλλες συνθῆκες ἡ ἐμφάνισις τοῦ Μαρσὲλ στὸ σπίτι της θὰ κατετρόμαζε τὴν Σεβερίν· Στὴν κατάστασι ὅμως τῆς ταραχῆς καὶ τῆς ἀπελπισίας ποὺ βρισκόταν τώρα, δὲν τῆς ἔκαμε καμμιὰ ἐντύπωσι.

Μόνον ὁ Ὑσσὸν ἀπασχολοῦσε τὴν σκέψι της καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ ποὺ τῆς εἶχε γίνει πλέον μονομανία τὴν ἔκανε ν᾽ ἀδιαφορῆ γιὰ κάθε ἄλλο γεγονός. Ἔτσι μόλις ὁ Μαρσὲλ μπῆκε στὸ σαλόνι τοῦ εἶπε σὲ ἐξαιρετικὰ φιλικὸ τόνο:

— Καλὴ μέρα φίλε μου.

Ἡ τόσο καλὴ αὐτὴ ὑποδοχή, ποὺ ὁ Μαρσὲλ δὲν τὴν περίμενε, τὸν ἔκανε νὰ ξεχάση ὅλα τὰ ὑβριστικὰ λόγια, ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ τῆς ἀπευθύνη. Ἡ θλῖψι, ποὺ ἦταν χαραγμένη στὸ πρόσωπο τῆς Σεβερὶν μὲ μιᾶς τὸν ἀφώπλισε. Τὴν κυττοῦσε μὲ ἀνάμικτο αἴσθημα θυμοῦ καὶ θαυμασμοῦ. Ἐπὶ τέλους ἔβλεπε αὐτὴ τὴν γυναῖκα μέσ᾽ τὸ περιβάλλον της, τὸ περιβάλλον τοῦ πλούτου· Ἐπὶ τέλους κατώρθωνε νὰ βρῆ τὴν ἐξήγησι γιὰ τὴν περίεργη καὶ ἀκατανόητη σ᾽ αὐτὸν ἐπιβολή ποὺ ἀσκοῦσε ἐπάνω του. Ναί! Ἡ Σεβερὶν δὲν ἦταν μιὰ γυναῖκα τοῦ ὑποκόσμου, μιὰ γυναῖκα σὰν τὶς τόσες ἄλλες ποὺ εἶχε γνωρίσει καὶ ποὺ ὑπάκουαν τυφλὰ στὴν θέλησί του. Μιὰ ἄβυσσος τὸν χώριζε ἀπ᾽ αὐτήν, μιὰ ἄβυσσος, ποὺ μιὰ μυστηριώδης σύμπτωσις τὸ θέλησε νὰ τὴν γεφυρώση ἡ συνάντησίς των στὸ σπίτι τῆς μαντὰμ Ἀναί.

— Λοιπόν, Μαρσέλ; ρώτησε ξανὰ ἡ Σεβερίν, πάντα εὐγενικὰ καὶ μειλίχια.

— Καλά, δὲν παραξενεύεσαι ποὺ μὲ βλέπεις ἐδῶ στὸ σπίτι σου; δὲν σοῦ κάνει ἐντύπωσι, ποὺ σὲ ἀνεκάλυψα ποιὰ εἶσαι;

Ἐκείνη ἔκαμε μιὰ κίνησι, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε ὅτι ὅλα τῆς ἦσαν ἀδιάφορα. Τόσο πολὺ ἦταν δυστυχισμένη. Καὶ τώρα ὁ Μαρσὲλ κατάλαβε γιὰ πρώτη φορά, ὅτι ἀγαποῦσε τόσο πολὺ αὐτὴ τὴν γυναῖκα, ὥστε δὲν σκεπτόταν καθόλου τὸν ἑαυτόν του·

— Τί σοῦ συμβαίνει; Ὡραία τῆς ἡμέρας; τὴν ρώτησε ἀνήσυχος.

Ἡ Σεβερὶν ἔστρεφε τὰ φοβισμένα της βλέμματα πρὸς τὴν πόρτα καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴ μὲ φωνάζεις μ᾽ αὐτὸ τὸ ὄνομα, δὲν κάνει!

— Πολὺ καλά· Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ πῆς. Δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ ἐνοχλήσω. (Ὁ Μαρσὲλ εἶχε πραγματικὰ ξεχάσει τὴν στιγμὴ αὐτὴ ὅτι εἶχεν ἔλθει γιὰ νὰ ἐκβιάση τὴν Σεβερίν). Ἤθελα μόνον νὰ μάθω γιατὶ ἔφυγες ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μαντὰμ Ἀναί, ἤθελα νὰ μάθω πῶς μπορῶ νὰ σὲ βλέπω. Γιατὶ πρέπει νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Δὲν μπορῶ νὰ κάμω χωρὶς ἐσένα.

Τὸ πρόσωπο τῆς Σεβερὶν πῆρε τὴν ἔκφρασι τῆς ἐκπλήξεως. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς ὁ Μαρσὲλ ἦταν δυνατὸν νὰ σκέπτεται γιὰ μελλοντικὲς σχέσεις μαζί της, τὴν στιγμὴ ποὺ αὐτὴ ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα περίμενε τὴν καταστροφή. Ἔτσι τοῦ εἶπε: «Ἀγαπητέ μου τώρα ὅλα τελείωσαν πιά».

— Τί θὲς νὰ πῆς, δὲν σὲ καταλαβαίνω;

— Θὰ μὲ προδώση στὸν ἄνδρα μου.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε μὲ τόσο σπαραγμὸ ἡ Σεβερίν, ὥστε ὁ Μαρσὲλ ἐτρόμαξε.

— Μίλησε καθαρά, τῆς εἶπε·

— Συνέβη κἄτι τι τὸ φοβερό, Μαρσέλ, τοῦ ἀπάντησεν ἐκείνη.

— Τί; πές μου το, ἐπὶ τέλους;

— Δὲν μπορῶ...Φεύγα τώρα σὲ παρακαλῶ...

— Ἐξήγησέ μου λοιπὸν τί ἔχεις; ποιὸς κίνδυνος σὲ ἀπειλεῖ; ἐπέμεινεν ὁ Μαρσέλ.

— Σοῦ εἶπα, θὰ τὰ μάθη ὅλα ὁ ἄντρας μου.

— Μὰ ἐγὼ ἴσως μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω...

Ὄχι ... ὄχι ...κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήση... Πήγαινε Μαρσέλ, σὲ παρακαλῶ. Ὁ ἄντρας μου σὲ λίγο θὰ γυρίση. Δὲν θέλω νὰ σὲ βρῆ ἐδῶ.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Σεβερὶν ἄρχισε νὰ σπρώχνη μὲ τόση μανία τὸν Μασὲλ πρὸς τὴν πόρτα, φαινόταν νὰ βρίσκεται σὲ κατάστασι τόσης ἀλλοφροσύνης, ὥστε ἐκεῖνος, οὔτε ἔκαμε κἂν πόπειρα ν᾽ ἀντισταθῆ. Φεύγοντας ὅμως τῆς εἶπε:

— Περιμένω νέα σου. Ξενδοχεῖο Φρομαντέ. Ὁδὸς Λιέγης. Θὰ ζητήσης τὸν Μαρσέλ· Αὐτὸ ἀρκεῖ. Ἂν δὲν ἔλθης νὰ μὲ βρῆς σὲ δυὸ μέρες θὰ μὲ δῆς πάλι ἐδῶ, στὸ σπίτι σου.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Πέτρος καθισμένος πλάϊ στὴν γυναῖκα του ἄνοιγε πάλι τὸ ταχυδρομεῖο του. Ἔξαφνα ἡ Σεβερὶν τὸν ἄκουσε νὰ ψιθυρίζη:

— Περίεργο. Εἶχα νὰ τὸν δῶ τόσον καιρό, πῶς σκέφθηκε τώρα νὰ μοῦ γράψη;

Ἦταν τὸ φοβερὸ γράμμα. Τὸ γράμμα, ποὺ τόσο φοβόταν ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἡ Σεβερὶν τὸ γράμμα τοῦ Ὑσσὸν πρὸς τὸν Πέτρο.

Ὁ Πέτρος ἄρχισε σιγανὰ νὰ διαβάζη:

«Ἀγαπητέ μου φίλε,

Ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω· Ξέρω, ὅτι εἶσαι ἀπησχολημένος. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν θέλω νὰ σὲ ἐμποδίσω ἀπὸ τὴν ἐργασία σου, κι᾽ ἐπειδὴ ξέρω ὅτι φεύγοντας ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο σου περνᾶς ἀπὸ τὴν λεωφόρο τῆς Νὸτρ-Ντάμ, θὰ σὲ περιμένω ἐκεῖ κατὰ τὰς δώδεκα καὶ μισή, αὔριο τὸ μεσημέρι. Ἂν δὲν κάνω λάθος, αὐτὴ τὴν ὥρα γυρίζεις σπίτι σου. Τοὺς θερμούς μου χαιρετισμοὺς πρὸς τὴν γυναῖκα σου».

— Τὸ γράμμα ἔχει χθεσινὴ ἡμερομηνία, εἶπε τώρα ὁ Πέτρος· Ἄρα ὁ Ὑσσὸν μὲ περιμένει σήμερα.

— Μὴ πᾶς...μὴ πᾶς, φώναξε ἡ Σεβερὶν ἔξαλλη.

— Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Πέτρος, δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω, ἀγαπητή μου. Ξέρω, ὅτι τὸν Ὑσὸν δὲν τὸν συμπαθεῖς· Αὐτὸς ὅμως δὲν εἶνε λόγος γιὰ νὰ ἀφήσω τὸν ἄνθρωπο νὰ μὲ περιμένη·

Ἡ ἀπάντησις αὐτή, ποὺ φυσικὰ ἡ Σεβερὶν τὴν περίμενε, τὴν βύθισε σὲ βαθειὰ ἀπελπισία. Νὰ ἐπιμείνη περισσότερο δὲν μποροῦσε, γιατὶ ἴσως ἔτσι νὰ κινοῦσε τὶς ὑποψίες τοῦ ἀνδρός της.

— Ἔξαφνα, μόλις ὁ Πέτρος ἔφυγε γιὰ τὸ Νοσοκομεῖο του, πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Σεβερὶν σὰν ἀστραπή, ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα σωτηρίας ποὺ τῆς ἔχει ἀπομείνει. Καὶ ἡ ἐλπίδα αὐτὴ ἦταν ὁ Μαρσέλ.

Μὲ μιᾶς θυμήθηκε τὴν διεύθυνσί του ποὺ τῆς τὴν εἶχε πῆ, καθὼς ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι της:

«Ξενοδοχεῖο Φρομαντέ, ὁδὸς Λιέγης».

Ναί...Ἐκεῖ θὰ πήγαινε τώρα ἀμέσως ἡ Σεβερίν...

……

Τὸν βρῆκε ἀκόμη στὸ κρεββάτι του, ἅμα μπῆκε στὸ πτωχὸ δωμάτιο τοῦ ὑπόπτου ξενοδοχείου «Φρομαντιέ».

Ἡ πρώτη χειρονομία τοῦ Μαρσὲλ ἦταν νὰ τραβήξη τὴν Σεβερὶν πρὸς τὸ κρεββάτι του·

Αὐτὴ ἀποσπάστηκε ἀπὸ τὰ χέρια του μὲ δύναμι καὶ σὲ ἐπιτακτικὸ τόνο τοῦ εἶπε:

— Ντύσου.

Ὁ Μαρσὲλ ἀπεπειράθη νὰ τῆς ζητήση ἐξηγήσεις Ἐκείνη ὅμως τὸν σταμάτησε λέγοντάς του:

— Θὰ στὰ πῶ ὅλα. Προηγουμένως ὅμως ντύσου καὶ γρήγορα.

Ὅταν ὁ Μαρσὲλ ἑτοιμάστηκε ἡ Σεβερὶν τὸν ἐρώτησε:

— Τί ὥρα εἶνε;

— Ἕνδεκα.

— Θὰ προφθάσουμε ὥς τὶς δωδεκάμιση;

— Τί νὰ προφθάσουμε; Ἐξηγήσου καλύτερα!

— Νὰ πᾶμε στὴν λεωφόρο τῆς Νὸτρ-Ντάμ·

Ὁ Μαρσὲλ ἀντὶ τώρα νὰ τῆς ἀπαντήση, βούτηξε μιὰ πετσέτα σὲ κρύο νερὸ καὶ ἔβρεξε τὸ μέτωπο καὶ τοὺς κροτάφους τῆς φίλης του. Κατόπι τῆς ἔδωσε ἕνα ποτῆρι νερὸ καὶ τῆς εἶπε:

— Πιέ το. Δὲν ξέρω τί σοῦ συμβαίνει, ἀλλὰ ἂν ἐξακολουθήση αὐτὴ ἡ κατάστασις τοῦ ἐκνευρισμοῦ δὲν θὰ τὰ βγάλης πέρα. Πῶς αἰσθάνεσαι τώρα; Εἶσαι καλύτερα;

— Ἔχουμε καιρό; ξαναρώτησε ἐπίμονα ἡ Σεβερίν.

Φαινόταν νὰ μὴν ἀκούη τί τῆς ἔλεγεν ὁ Μαρσέλ, φαινόταν τελείως χαμένη, ἀναίσθητη γιὰ κάθε ἄλλο συλλογισμὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μοναδικὴ σκέψι ἂν θὰ ἔφθανε ἐγκαίρως στὴν λεωφόρο τῆς Νὸτρ-Ντάμ.

Ὁ Μαρσέλ, εἶδε, ὅτι δὲν μποροῦσε πρὸς τὸ παρὸν νὰ τὴν κάμη νὰ λογικευθῆ. Γι᾽ αὐτὸ δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Ἄλλωστε ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὴν βοηθήση, σ᾽ ὅ,τι δήποτε τοῦ ζητοῦσε.

Τὴν βοήθεια αὐτὴ τοῦ τὴν ἐπέβαλλε, ὄχι μόνον ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν Σεβερίν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄγραφος νόμος τοῦ κόσμου τοῦ ἐγκλήματος, στὸν ὁποῖον ἀνῆκε.

Πράγματι ὁ νόμος αὐτὸς ἐπέβαλλε νὰ ὑπερασπίζωνται καὶ μὲ τὸ αἷμα τους κόμη οἱ ἄντρες τὶς γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦσαν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΟΝ

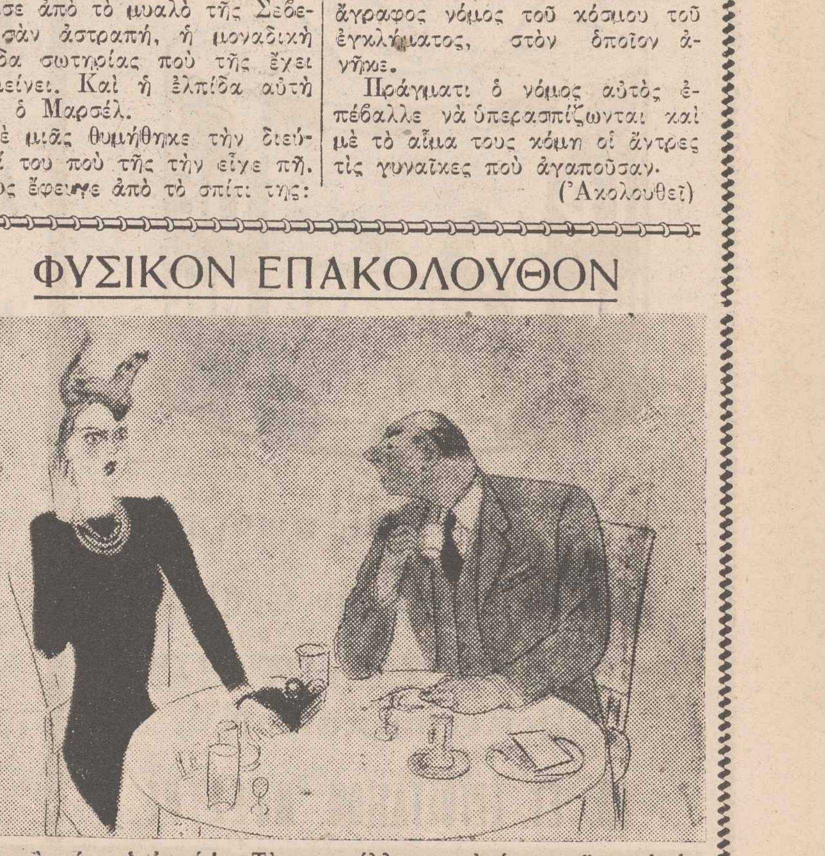

—Ὤ, νὰ πάρη ἡ ὀργή!... Τὸ κ απέλλο μου ἐγέννησε ἕνα αὐγό.

ΡΕΞ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σωκράτους 43
(Μέγαρον Ἑταιρ. Ἑλλην.
Τύπου, Β΄. ὄροφος. Ἀριθ.
Γραφ. 6—12). Τηλ. 55.211

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Χέϋδεν 10)

ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
Γ. ΚΟΠΑΚΑΚΗΣ
(Πατρῶν 18)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Ἐτησία ἐσωτερ. Δρχ. 250
Ἑξάμηνος » » 125
Ἐτησία ἐξωτερ. Λίραι 1.10
» Ἀμερικῆς Δολ. 6

Τιμὴ φύλλου Δραχμαὶ 5

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΛΑΣ
Πριάμου 115 — Καλλιθέα

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ καλὸς κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπιγείου ζωῆς του, ἐπέθανε καὶ πῆγε στὴ κόλασι.

Μόλις ὅμως ἔφθασε ἐκεῖ ἄρχισε νὰ ἐκδίδη διαταγὰς γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν θέσεων τῶν καμινιῶν, καὶ κοντολογῆς συμπεριφερόταν σὰν ἄρχοντας. Ἕνας ἀπὸ τοὺς διαβόλους τῆς ὑπηρεσίας ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα στὸν Σατανᾶ, ὁ ὁποῖος ἐκάλεσε τὸν νεοελθόντα ἐνώπιόν του.

— Ἄκου ἐδῶ, τοῦ εἶπε. Ἐπληροφορήθηκα ὅτι ἐνεργεῖς σὰν νὰ εἶσαι κύριος καὶ κάτοχος αὐτοῦ τοῦ μέρους.

— Βεβαιότατα, ἀπάντησε ὁ ἄνθρωπός μας. Τὸ μέρος αὐτὸ μοῦ τὸ παρεχώρησε ἡ γυναῖκα μου ὅταν βρισκόμουνα στὴ Γῆ.

* * *

Σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι τῆς Ἰρλανδίας εἶχαν ἀναστατωθῆ ὅλοι οἱ κάτοικοι. Φαίνεται ὅτι κάποιο ἠλεκτροφόρο σύρμα εἶχε κοπῆ στὸν πιὸ κεντρικὸ δρόμο καὶ ἔτσι εἶχε διακοπῆ ὅλη ἡ συγκοινωνία γιὰ τὸν φόβο ἠλεκτροπληξίας.

Κανεὶς δὲν τολμοῦσε ν᾽ ἀγγίξη τὸ κομμένο σύρμα ἀπὸ τὸν φόβο μήπως μεταβληθῆ σὲ ζωντανὸ πυροτέχνημα.

Ἡ εἴδησις αὐτὴ ἔφθασε καὶ στὸ γραφεῖο τοῦ ἐκδότου τῆς τοπικῆς ἐφημερίδος, ὁ ὁποῖος ἐνήργησε ταχύτατα.

— Νὰ τρέξουν στὸ μέρος ποὺ ἔχει κοπῆ τὸ σύρμα, δύο ρεπόρτερς, διέταξε. Ὁ ἕνας ν᾽ ἀγγίξη τὸ σύρμα καὶ ὁ ἄλλος νὰ περιγράψη τὶς ἐντυπώσεις τοῦ πρώτου!

* * *

Ὁ ἐκδότης μιᾶς μικρᾶς ἐπαρχιακῆς ἐφημερίδος εἰς ἀπάντησι ἐπὶ ἑνὸς ἐρωτήματος ποὺ εἶχε κάμει στοὺς ἀναγνῶστες του, σχετικῶς μὲ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς στήλης τῶν «Μικρῶν Ἀγγελιῶν», ἔλαβε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Ἀγαπητέ φίλε, —Εἶμαι εὐτυχής, ποὺ διαπιστώνω τὴν ἀξία τοῦ ἐξαιρέτου φύλλου σας. Τὴν περασμένη Πέμπτη ἔχασα τὸ πορτοφόλι μου ποὺ περιεῖχε 15 λίρες. Τὸ ἴδιο βράδυ κατεχώρησα μιὰ σχετικὴ ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα σας, γνωρίζοντας τὴν ἀπώλεια καὶ τὸ ἄλλο πρωΐ βρῆκα τὸ πορτοφόλι μου στὴ τσέπη τοῦ ἄλλου σακκακιοῦ μου. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῆ, ἐσᾶς καὶ ὅλο τὸ προσωπικό σας γιὰ τὴν θαυμαστὴ αὐτὴ συνδρομή σας...»

* * *

Ἕνας Ἰρλανδὸς διηγῶταν σὲ μερικοὺς φίλους πῶς μιὰ νύκτα ποὺ εἶχε πέσει στὸ κρεββάτι νὰ κοιμηθῆ, πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦ του ὅτι εἶχε δῆ ἕνα φάντασμα καὶ ὅτι, ἔχοντας πρόχειρο ἕνα ρεβόλβερ, τὸ ἐπυροβόλησε. Τὸ ἄλλο πρωΐ ἐξέτασε τὸ ἀντικείμενο ποὺ εἶχε πυροβολήσει καὶ ἀνεκάλυψε πῶς ἦταν τὸ πουκάμισό του.

— Καὶ τί κάματε τότε; τὸν ρώτησε ἕνας τῆς συντροφιᾶς.

— Ἀνέπνευσα μὲ ἀνακούφισι καὶ εὐχαρίστησα τὸν Θεό, ποὺ δὲν βρισκόμουνα μέσα στὸ πουκάμισό μου τὴν ὥρα ποὺ ἐπυροβόλησα!

* * *

Ὁ κυνηγὸς τοῦ γλυκοῦ νεροῦ διηγῶταν τὶς ἀνατριχιαστικὲς περιπέτειές του στὴ ζούγκλα.

— Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος μὲ πλησίαζε ἕνα τρομερὸ λεοντάρι καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μία φοβερὴ τίγρις·

Ὅταν, λοιπόν, ἔφθασαν ἕνα μέτρο κοντά μου τί νομίζετε ὅτι ἔκαμα;

— Ξύπνησες! ἀπάντησε ἕνας ἀκροατής·

— Ὄχι, κύριε!

— Περίεργον! Ἐγὼ ἂν βρισκόμουν στὴ θέσι σου δὲν θὰ μποροῦσα νὰ μὲ πάρη ὕπνος·

* * *

Ὁ οἰκοδεσπότης. — Περᾶστε! περᾶστε!...

Ὁ ἐπισκέπτης. — Μήπως δαγκώνει ὁ σκύλος σας;

Ὁ οἰκοδεσπότης. — Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ δῶ κι᾽ ἐγώ. Μόλις χθὲς μοῦ τὸν ἔφεραν.

* * *

Ὁ Ἐπισκέπτης. — Καλημέρα κυρία Σμίθ. Εἶμαι τεχνίτης τῆς Ἑταιρείας Ἀεριόφωτος καὶ μ᾽ ἔστειλαν λέγοντάς μου ὅτι κάτι ἔχει χαλάσει στὸ σπίτι σας·

Ἡ κ. Σμίθ. Ναὶ παιδί μου. Ἀνέβα τὶς σκάλες.

Ὁ ἄνδρας μου εἶνε στὸ σαλόνι.

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ
„ΓΙΟΥΓΚΕΡΜΑΝ"
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΡΑΧ. 75

"ALLEANZA„
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΙΤΑΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΩΗΣ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΜΙΛΑΝΩ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1898

Ἐγκατασταθεῖσα ἐν Ἑλλάδι δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας δημοσιευθείσης εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» (Δελτίον Ἀνωνύμων Ἑταιριῶν) τῆς 15ης Σεπτεμβρίου 1938, (Ἀρ. φύλλου 320).

Γενικοὶ Πράκτορες δι᾽ ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα
Α. ΣΓΟΥΡΩΦ ΚΑΙ Σια
Ὁδὸς Σανταρόζα 3, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 30.697 καὶ 30.698

Ὑπ)μα ἐν Πειραιεῖ
Διευθυντὴς
Ο. ΔΕΚΑΒΑΛΛΑΣ
Ὁδὸς Φίλωνος ἀριθ. 39
Τηλέφ. 41 - 365
Τηλεγρ. ΑΡΣΓΟΥΡΩΦ

Ὑπ)μα ἐν Θεσσαλονίκῃ
Διευθυντὴς
Σ. Ι. ΜΑΝΟΥΣΟΣ
Ὁδὸς Ἁγ. Μηνᾶ ἀριθ. 7
Τηλέφ. 35 - 22
Τηλεγρ. ΑΡΣΓΟΥΡΩΦ

Ἡ Ἑταιρία «ΑΛΛΕΑΝΤΣΑ» τυγχάνει παλαιὰ γνώριμος τῆς ἑλληνικῆς ἀγορᾶς. Ἐγκατασταθεῖσα ἐν Ἑλλάδι τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1900 περίπου ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρία ζωῆς, ἡ ὁποία εἰσήγαγε τὸ σύστημα τῆς συντάξεως συμβολαίων ζωῆς εἰς δραχμάς, εἰς ἐποχὴν καθ᾽ ἣν αἱ λοιπαὶ ἀσφαλιστικαὶ ἑταιρίαι ἐδέχοντο μόνον ἀσφαλείας εἰς χρυσόν.

Ἡ πρωτοβουλία αὕτη τῆς «ΑΛΛΕΑΝΤΣΑ» συνετέλεσε πολὺ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος τῆς Ἀποταμιεύσεως καὶ τῆς Προνοίας μεταξὺ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον οὕτω ἠδύνατο ἐφεξῆς νὰ προϋπολογίζῃ ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς συνάψεως τῆς ἀσφαλείας τὴν ἔκτασιν τῶν ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας ἀνελάμβανε, δεδομένου ὅτι τὸ ποσὸν τῶν ἀσφαλίσεων, ὅπερ θὰ ἐπληρώνετο καθ᾽ ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ συμβολαίου ἦτο ἐφεξῆς προκαθωρισμένον εἰς δραχμάς, ἤτοι εἰς νόμισμα σταθερόν.

Ἰδοὺ τί γράφει σχετικῶς ὁ Α. Μάτεσις εἰς τὸ περίφημον βιβλίον του περὶ τῶν Ἀσφαλειῶν, τὸ ἐκδοθὲν ἐν Ἀθήναις τὸ 1902, σελ. 519: «.... Ἰδίως ἡ ἀσφαλιστικὴ ἐργασία ζωῆς ἔλαβεν ἐν Ἑλλάδι μεγάλας διαστάσεις ἀφ᾽ ὅτου ἡ Ἰταλικὴ Ἑταιρία «ΑΛΛΕΑΝΤΣΑ» ἐσκέφθη νὰ καταρτίσῃ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἴδιον τμῆμα εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν εἰς τὸ ἐγχώριον χαρτονόμισμα, ταύτην δὲ ἐμιμήθησαν καί τινες ἄλλαι ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐργαζομένων ἑταιριῶν. Ὁ φόβος τῆς αὐξομειώσεως τοῦ χαρτονομίσματος ἦτο αἰτία μεγάλου δισταγμοῦ διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ συνάψωσιν ἀσφαλιστικὰ συμβόλαια μετ᾽ ἀλλοδαπῶν ἑταιριῶν ἐπὶ πληρωμῇ τῶν ἀσφαλίστρων εἰς χρυσόν, διότι καθίστα ὅλως ἀόριστον ἐν τῷ μέλλοντι τὴν τιμὴν τοῦ ἀσφαλίστρου. Τὸ σύστημα τῆς «ΑΛΛΕΑΝΤΣΑ» ἀφήρεσε τὸν δισταγμὸν τοῦτον καὶ προσέφερεν ἐπὶ βεβαίῳ καὶ σταθερῷ ἀσφαλίστρῳ τὴν ἀσφάλειαν ζωῆς, εἰς ἣν ἤδη ἤρξατο προστρέχουσα ἡ ἑλληνικὴ Κοινωνία.

ΟΡΟΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

Ἐπισκεφθῆτέ μας, γράψατέ μας, ἢ τηλεφωνήσατέ μας διὰ νὰ θέσωμεν ὑπ᾽ ὄψει σας τὰ νέα εὐνοϊκώτατα τιμολόγιά μας, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεώς σας.
Ζητοῦνται νέοι δραστήριοι, ἱκανοὶ νὰ ἀσχοληθῶσι ὡς παραγωγοὶ ἀσφαλειῶν ζωῆς τῆς Ἑταιρίας.

Ἐὰν θέλετε νὰ φαίνεσθε φρέσκη καὶ νέα
ΒΑΛΕΤΕ ΜΙΑ ΚΟΥΤΑΛΙΑ
ΑΦΡΟΚΡΕΜΑ
εἰς τὴν
ΠΟΥΔΡΑ ΣΑΣ
καὶ ἰδέτε τὰ
ΜΑΓΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ἡ ἐπιδερμίς σας συχνὰ γίνεται ξηρὰ καὶ ρυτιδωμένη, διότι ἡ πούδρα σας ἀπορροφᾶ τὰς φυσικὰς ἐλαιώδεις ἐκκρίσεις. Ἕνα νέον προϊὸν ὡραιότητός σας ἐπιτρέπει νὰ τὴν θεραπεύσητε. Ἀνακατεύσατε ἁπλῶς ἕνα κουταλάκι τοῦ καφὲ *mousse de créme* εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ κουτιοῦ τῆς προτιμωμένης πούδρας σας. Ἐμποδίσατε τὴν πούδρα ν᾽ ἀπορροφήσῃ τὴν φρεσκάδα τῆς ἐπιδερμίδος, τὴν διατηρεῖ λείαν καὶ ἁπαλήν, ὅπως τὸ βελοῦδο. Δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε μίαν ἔξτρα-λεπτὴ πούδρα εἰς τὴν ὁποίαν ἡ *mousse de créme* ἀνεμίχθη εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν: τὴν πούδρα Τοκαλόν. Ἡ *mousse de créme*, ἡ περιεχομένη εἰς τὴν πούδρα Τοκαλόν, τὴν κάμνει νὰ κρατᾷ ὥρας ὁλοκλήρους. Οὔτε ὁ ἄνεμος, οὔτε ἡ βροχή, οὔτε ἡ ἐφίδρωσις δὲν θὰ μποροῦσαν ν᾽ ἀλλοιώσουν τὸ φρέσκο θαυμάσιο ματ χρῶμα, ποὺ σᾶς δίδει. Δοκιμάσατε τὴν πούδρα Τοκαλὸν καὶ θὰ δῆτε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τί διαφορὰ θὰ ἔχετε.

Ρωμάντσο

Κρατῆστε τὴν ὄψη σας ὅλη τὴ βραδυὰ ὅπως τὴν εἴδατε μπροστὰ στὸν καθρέπτη σας.

Θὰ καταστρέψετε τὸ ρωμάντσο μόλις βγάλετε τὸ πομπόν σας καὶ ξαναπουδραρισθῆτε. Ὅταν ντύνεσθε χρησιμοποιήσατε ἕνα ἐλαφρὸ στρῶμα τῆς πούδρας ΡΕΑ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ χρειασθῆ νὰ ξαναπουδραρισθῆτε ὅλη τὴ βραδυά, ἐπειδὴ αὐτὴ περιέχει ἕνα μυστικὸν στοιχεῖον ὠφέλιμον διὰ τὸ δέρμα σας, ποῦ διατηρεῖ τὴν δροσερότητα ὅπως τὴ στιγμὴ ποῦ ἀφήσατε τὸν καθρέπτη.

Ἡ ἐπιθεώρησις τῆς ἑβδομάδος

ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

I

Εἰς τοῦ Ξενοφῶν τὸ σπίτι, τὸ γνωστὸ ἀπὸ ἄλλο φύλλο,
φίλτατέ μου ἀναγνῶστα, μιὰ βραδυὰ σὲ προσκαλῶ.
Κι᾽ ἂν ρωτᾷς πῶς θὰ περάσης, νὰ στὸ ἐξηγήσω ὀφείλω:
Ἔχουν προσκληθῆ γι᾽ ἀπόψε κι᾽ ἄλλοι φίλοι γιὰ «ψιλό».

* * *

Ἔτσι τώρα τὸ καλοῦνε οἱ μοντέρνοι μας οἱ χρόνοι,
καὶ συνήθεια ἔχει γίνει στὸ μοντέρνο αὐτὸ καιρό,
ἡ βραδυὰ νὰ μὴ περνάη στὸ πιὸ κοσμικὸ σαλόνι
μὲ χωρὶς «ψιλὸ» ποὺ πάντα καταλήγει σὲ «χοντρό».

* * *

Τ᾽ εἶνε τὸ «ψιλὸ» ὡς τόσο θὰ τὸ ξέρης ὡρισμένως....
Ἤτοι μ᾽ ἕνα ποκεράκι θὰ περάσης τὴ βραδυά...
Θὰ γλεντήσης, θὰ ξεσκάσης καὶ ἂν φύγης καὶ χαμένος,
— Τί σημαίνει; —Θἄχες γκίνια. δηλαδή, ἀναποδιά.

* * *

Θὰ σὲ βάλουνε στὴ μέση δύο - τρεῖς κυρίες πρώτης.
ποὺ πολὺ σωστὸ θὰ εἶνε νὰ σ᾽ ἀφήσουνε ταπί,
γιατὶ πρέπει, νὰ τὸ ξέρης, θἆσαι τζέντλεμαν κ᾽ ἱππότης
μοναχά, ἐὰν σὲ κάμουν μαδητὸν σὰν τὸ παπί.

* * *

Τί ἐξέλιξις! ἀλήθεια εἶνε ν᾽ ἀπορῇ κανείς.
χαριτόβρυτες ὑπάρξεις μπλέκουν στοῦ χαρτιοῦ τὴ φέστα
καὶ μὲ δυὸ γλυκὰ χειλάκια ἡ μοντέρνα δεσποινίς.
ἀντὶ «σ᾽ ἀγαπῶ» νὰ λέῃ, σοῦ φωνάζει μόνο «ρέστα»
καὶ στὰ παίρνει σὲ λιγάκι
μοναχὰ μὲ δυὸ βαλλέδες ποὺ τοὺς ἔχει καὶ καπάκι,
ἐνῷ ἄλλοτε καπάκι
τὴν ἐφέρναν οἱ βαλλέδες ᾽στοῦ Ντορὲ καὶ στοῦ Γιαννάκη.

II

Στὴν ἀποψινὴ βραδυά μας πανηγύρι θἆναι ὄντως
καὶ θὰ ἔχῃ ἐπιτυχία ἀσφαλῶς τὸ σουαρέ,
τὶς προσκλήσεις ἔχει κάμει ἡ κυρία Ξενοφῶντος
κι᾽ ἔχει προϋπολογίσει νὰ γενοῦν ὀχτὼ καρρέ....

* * *

Ἦρθαν οἱ προσκεκλημένοι νὰ στρωθοῦνε στὸ τραπέζι....
ὁ κὺρ Νέστωρ κι᾽ ὁ κὺρ Γιάνκος γιὰ τὶς μπλόφες εἰδικὸς
ὁ Ἀπόστολος ποὺ λένε, ἐγεννήθη γιὰ νὰ παίζῃ,
ὁ κὺρ Σταῦρος κι᾽ ὁ κὺρ Στέλλιος καραμπίνας γενικῶς
καὶ ὁ Μάρκος, κι᾽ ὁ Μανώλης, ποὺ τὰ χάνει αἰωνίως
καὶ ὁ ἀτζαμῆς ὁ Θάνος ποὺ κερδίζει πλὴν σπανίως...
καὶ μαζὶ μὲ τοὺς κυρίους κ᾽ οἱ ἐρίτιμες κυρίες.
ποὺ δὲν λείπουν ἀπὸ κόλπο «τουμπουκτοῦ» ἢ «τσιμπουτί».
ἀξιοπρεπῶς τὰ χάνουν ὅταν τύχουν εὐκαιρίες
καὶ οἱ σύζυγοι πληρώνουν αἰωνίως οἱ κουτοί.

* * *

Ἡ κυρὰ μὲ δαντελλένια τουαλέττα καμαρώνει
κ᾽ ὑποδέχεται τοὺς πάντας προσηνὴς κι᾽ εὐγενική....
κατελήφθη ἐξ ἀπήνης. καὶ τὸ χὼλ καὶ τὸ σαλόνι
καὶ ἀκόμη στὴν κουζίνα ἐτρυπῶσαν μερικοί.

……

III

Γιὰ τὸ παιγνίδι τὰ καρρὲ ἐν τάχει καταρτίστηκαν
καὶ πῆρε θέσει ὁ καθεὶς ὅπου τοῦ εἶχε λάχει,
ἀπὸ τοὺς πλέον εἰδικοὺς ἡ φίσσες σερβιρίστηκαν
κι᾽ ἄρχισ᾽ εὐθὺς ἡ μάχη.

* * *

Σ᾽ ἄλλο καρρὲ ὁ Ξενοφῶν καὶ σ᾽ ἄλλο ἡ κυρά,
γιατὶ νὰ παίζουνε μαζὶ σωστὸ δὲν εἶνε, λέει,
μὲ τοὺς πειὸ γέρους κάθεται αὐτὸς κάθε φορὰ
καὶ ᾽κείνη παίζει στὸ καρρὲ ποὺ παίζουν οἱ πειὸ νέοι...

* * *

Κι᾽ ἂν γουστάρῃ ἡ κυρία στὸ καρρέ της κἄνα φίλο,
τότε πειὰ συμβαίνει κάτι δυσεξήγητον σοφόν....
Εἶνε παρατηρημένο ὅτι πιάνει ὡραῖο φύλλο
καὶ κερδίζει στὸ καρρέ του διαρκῶς ὁ Ξενοφῶν.

……

IV

Νὰ ἡ κυρία Ξενοφῶν χρῶμα σερβὶ κρατᾶ,
κάνει γλυκὰ μία ρελὰνς στὸ νεαρὸ τὸ Βάσο
κι᾽ ἐνῷ αὐτὸς διστακτικὸς τὸ πόδι τῆς πατᾶ....
—Ρέστα! —φωνάζ᾽ ὁ Ξενοφῶν — καὶ ὅλοι πᾶνε πάσο!...

* * *

Τώρα ἡ κυρὰ στὸ νεαρὸ μὲ τρόπο ἀκουμπᾶ,
ἐκεῖνος πειὰ ξεθάρρεψε καὶ βόλτα τήνε φέρνει....
ἀνοίγ᾽ αὐτὴ μὲ δύο τσίπ!...Ἐκεῖνος τὴν τσιμπᾶ...
Κι᾽ ὁ Ξενοφῶν (βρὲ τί γουρλῆς!) τὸ πὸτ τὸ ξαναπαίρνει.

* * *

Παίζει μὲ φούρια ὁ νεαρὸς καὶ νευρικὰ κομμάτι.
Ἐκείνη κάθε του ρελὰνς τὴ βλέπει σὰν στραβή....
Αὐτὸς μοιράζοντας χαρτιὰ τῆς κλείνει καὶ τὸ μάτι...
Κι᾽ ὁ Ξενοφῶν (στ᾽ ἄλλο καρρὲ) κρατάει φοὺλ σερβί.

* * *

Τὸ γοῦρι πειὰ τοῦ Ξενοφῶν, ἂς εἶναι, παραπάει....
ἕνας συμπαίκτης ἔξαλλος — «ρέστα!» τοῦ λέει — ρέ!
μὰ τώρα πλέον ἡ κυρὰ τὸ νεαρὸ τσιμπάει...
κι᾽ ὁ Ξενοφῶντας βρίσκεται καὶ πάλι μὲ καρρέ!

* * *

Συνέχεια τοῦ παιγνιδιοῦ αὐτοῦ τοῦ παλαβοῦ,
κτυποῦν ὅλοι νὰ σπάσουνε τοῦ Ξενοφῶν τὴ ρέντα....
Ἀλλὰ προφτάνει αὐτὸς κι᾽ αὐτὴ καὶ δίνουν ραντεβοῦ....
Καὶ τὰ μαζεύει ὁ Ξενοφῶν πάλι μὲ μία κέντα...
Καὶ μοναχὰ πρὸς τὸ πρωΐ ποὖχαν ἀρχίσ᾽ οἱ γύροι
καὶ ἡ κυρὰ σηκώθηκε γιὰ κἄνα δυὸ στιγμὲς
κι᾽ ἀπησχολήθ᾽ ἕνα λικὲρ σὲ ὅλους νὰ σερβίρῃ
ὁ Ξενοφῶντας ἔχασε πέντ᾽ ἔξ-ἐφτὰ δραχμές.

……

* * *

V

Ξημερώματα ὡς τόσο, φύγαν οἱ προσκεκλημένοι
κι᾽ ἀπὸ τὴν πολλὴ χασούρα
ζαλισμένοι — νευριασμένοι
πιάσαν ἔξω τὴ μουρμούρα...
Ἐνῷ ὁ Ξενοφῶν τὰ κέρδη μὲ τὴ λατρευτὴ συμβία.
τὰ ξαναμετρᾶ ἐν βίᾳ....
τρυφερὰ τὴν ἀγκαλιάζει
καὶ μαζί της τὰ μοιράζει
εἰς τὴ μέση καὶ σωστά,
γιατὶ κάτι τί τοῦ λέει
πῶς τὸ τόσο γοῦρι ποὖχε, εἰς ἐκείνην τὸ χρωστᾶ....

Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ